അടിസ്ഥാനപാഠാവലി

മലയാളം

സ്റ്റാൻഡേർഡ്

IX

കേരളസർക്കാർ

പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ്

തയാറാക്കിയത്

സംസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസ ഗവേഷണ പരിശീലന സമിതി (SCERT), കേരളം

2019

ദേശീയഗാനം

ജനഗണമന അധിനായക ജയഹേ
ഭാരത ഭാഗ്യവിധാതാ,
പഞ്ചാബസിന്ധു ഗുജറാത്ത മറാഠാ
ദ്രാവിഡ ഉത്ക്കല ബംഗാ,
വിന്ധ്യഹിമാചല യമുനാഗംഗാ,
ഉച്ഛ്വലജലധിതരംഗാ,
തവശുഭനാമേ ജാഗേ,
തവശുഭ ആശിഷ മാഗേ,
ഗാഹേ തവ ജയഗാഥാ
ജനഗണമംഗലദായക ജയഹേ
ഭാരത ഭാഗ്യവിധാതാ.
ജയഹേ, ജയഹേ, ജയഹേ,
ജയ ജയ ജയ ജയഹേ!

പ്രതിജ്ഞ

ഇന്ത്യ എന്റെ രാജ്യമാണ്. എല്ലാ ഇന്ത്യക്കാരും എന്റെ സഹോദരീ സഹോദരന്മാരാണ്.

ഞാൻ എന്റെ രാജ്യത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു; സമ്പൂർണവും വൈവിധ്യ പൂർണവുമായ അതിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഞാൻ അഭിമാനംകൊള്ളുന്നു.

ഞാൻ എന്റെ മാതാപിതാക്കളെയും ഗുരുക്കന്മാരെയും മുതിർന്നവരെയും ബഹുമാനിക്കും.

ഞാൻ എന്റെ രാജ്യത്തിന്റെയും എന്റെ നാട്ടുകാരുടെയും ക്ഷേമത്തിനും ഐശ്വര്യത്തിനും വേണ്ടി പ്രയത്നിക്കും.

State Council of Educational Research and Training (SCERT)
Poojappura, Thiruvananthapuram 695012, Kerala.
website : www.scert.kerala.gov.in
email : scertkerala@gmail.com
phone : 0471-2341883, Fax : 0471-2341869
Printed at : KBPS, Kakkanad, Kochi-30

പ്രിയ വിദ്യാർഥികളേ,

ഒരു ജനതയ്ക്ക് കരുത്തും ആത്മവിശ്വാസവും നൽകുന്നതിൽ മാതൃഭാഷയ്ക്ക് നിർണായകമായ പങ്കുണ്ട്. മലയാളം നമ്മുടെ അഭിമാനവും സ്വത്വത്തിന്റെ അടയാളവുമാണ്. മഹത്തായ ഒരു സാഹിത്യസമ്പത്തും വിജ്ഞാനസമ്പത്തും നമ്മുടെ മാതൃ ഭാഷയായ മലയാളം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അതിന് അവകാശികളാ യിത്തീരാൻ നമുക്ക് പ്രയത്നിക്കാം.

സമഗ്ര എന്ന വിദ്യാഭ്യാസ പോർട്ടലും സാങ്കേതികമായി ശക്തി പ്പെടുത്തിയ ക്യു.ആർ.കോഡും ക്ലാസ്റൂം പഠനപ്രവർത്തനങ്ങൾ ആയാസരഹിതവും രസകരവും ആക്കിത്തീർക്കും. ദേശീയ തൊഴിൽ നൈപുണി ചട്ടക്കൂടും (എൻ.എസ്.ക്യു.എഫ്), ദുരന്ത നിവാരണമാർഗങ്ങളും ഐ.സി.ടി. സാധ്യതകളും ഈ പാഠ പുസ്തകത്തിൽ പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സ്വതന്ത്രമായ വായനയ്ക്കും ചിന്തയ്ക്കും സർഗാത്മകാവിഷ്കാ രങ്ങൾക്കും പാഠപുസ്തകത്തിൽ ഒട്ടേറെ അവസരങ്ങൾ ഒരുക്കി യിട്ടുണ്ട്. ഭാഷയുടെ പ്രയോഗസാധ്യതകൾ മനസ്സിലാക്കാനും രചനകളിൽ ഏർപ്പെടാനുമുള്ള ധാരാളം പഠനാനുഭവങ്ങൾ ക്ലാസ് മുറികളിൽനിന്ന് നേടണം. കാലികമായ മെച്ചപ്പെടുത്തലുകളോടെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ഈ പാഠപുസ്തകം പുതിയ അനുഭവങ്ങളും അനുഭൂതികളും പകരട്ടെ.

സ്നേഹാശംസകളോടെ,

ഡോ.ജെ. പ്രസാദ്
ഡയറക്ടർ
എസ്.സി.ഇ.ആർ.ടി.

ഉള്ളടക്കം

1 പൂക്കളൊക്കെയും വാക്കുകളാകുമ്പോൾ 5

- അതേ പ്രാർഥന 06
- ഹരിതമോഹനം 08
- വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ ഇടിമുഴക്കം 20

2 കാഴ്ചയുടെ സംഗീതം 27

- കൊടിയേറ്റം 28
- വെളിച്ചത്തിന്റെ വിരലുകൾ 36

3 ഒരു കുടന്ന വെളിച്ചമായ് 45

- അജഗജാന്തരം 46
- സഫലമീയാത്ര 52
- കവിയും സമൂഹജീവി 55
- ബുദ്ധന്റെ ഉപദേശം.................................... 59

1

പൂക്കളൊക്കെയും വാക്കുകളാകുമ്പോൾ

ഒരു തള്ളക്കിളിയരുമക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ-
ക്കിരയുമായിതാ തിടുക്കത്തിൽ പറ-
ന്നണയുന്നു, പെട്ടെന്നവൾ നടുങ്ങുന്നു!
പിടയുന്നു! ചുറ്റിപ്പറന്നുഴലുന്നു!
അവളുടെ വിളി മനുഷ്യഭാഷയിൽ
ഇതായിരിക്കാമെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു:
നിങ്ങളെൻ ലോകത്തെയെന്തു ചെയ്തു?

നിങ്ങളെൻ ലോകത്തെയെന്തു ചെയ്തു?

(സുഗതകുമാരി)

കിളിയുടെ ചോദ്യത്തിന് നിങ്ങൾ എന്ത് ഉത്തരം പറയും? ചർച്ചചെയ്ത് നിലപാടുകൾ പങ്കുവയ്ക്കുക.

അതേ പ്രാർഥന

വസന്തത്തോടർഥിച്ചതു വെറുതെയായില്ല, തേന്മാ -
വടിമുടി പൂങ്കുലകളണിഞ്ഞു നിന്നു.
ഒരു പൂവും കൊഴിയാതെയുണ്ണികൾ വിരിഞ്ഞു, പിന്നീ
ടൊരുണ്ണിയും പിഴയ്ക്കാതെ വളർന്നുവന്നു.
സമൃദ്ധി മുറ്റിടുംതോറും കുനിയുകെന്നറിവുറ്റാ-
രനധ്യായം പഠിപ്പിച്ചിതതിനെച്ചൂണ്ടി.
വേനൽ ചുഴന്നൂതിയൂതിയതിൻ നിക്ഷേപമോരോന്നും
മാണിക്യരത്നങ്ങളാകാൻ മുതിർന്നേയുള്ളൂ
ആയിരമണ്ണാർക്കണ്ണന്മാർ പാഞ്ഞുകേറീ കൊമ്പുകളി-
ലായിരം കാക്കകളതിൽപ്പറന്നു വീണു.
ആയിരം കൊച്ചടികളത്തണൽ വിരിയിൽപ്പതിഞ്ഞൂ
മായികനഗരം പോലത്തോപ്പു ചമഞ്ഞൂ.
അയൽപ്പാതവക്കത്തന്നു വഴിപ്പണിക്കുടച്ചിട്ടോ-
രുരുളൻകല്ലുകൾക്കൊക്കെച്ചിറകും വന്നു

എല്ലാമെല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോളമ്മാമരം കലുഷമാം
സ്വർല്ലോകത്തിൻ നടയിങ്കൽക്കരഞ്ഞു നിന്നു
പിന്നത്തെ വസന്തത്തോടുമർഥിക്കയായ്, "ഭഗവാനേ
തന്നരുൾകെനിക്കു വീണ്ടും സഫലജന്മം."
വേറെന്തുള്ളൂ വരമെങ്കൽ, ദേവനാക്രോശിച്ചു, "സാധോ
വേദനയ്ക്കു വേണ്ടിത്താനോ ചോദിപ്പൂ വീണ്ടും!"
പരിസ്ഫുരൽപ്രഭാതാംശു പതിയും പല്ലവം മെല്ലെ-
ച്ചലിക്കുമാറമ്മാകന്ദം മൊഴിഞ്ഞിതേവം;
"സമൃദ്ധിതൻ കണ്ണീരെത്ര പുളിച്ചാലും വരം; അയ്യോ,
ദരിദ്രന്റെ മരവിപ്പാണസഹനീയം!"

ത്രിവിക്രമന്നു മുമ്പിൽ
(ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻനായർ)

2CNAH5

- "സമൃദ്ധി മുറ്റിടുംതോറും കുനിയുകെന്നറിവുറ്റാ-
രനധ്യായം പഠിപ്പിച്ചിതതിനെച്ചൂണ്ടി"

പ്രകൃതി നൽകുന്ന ജീവിതപാഠങ്ങളെന്തെല്ലാമാണ്? ചർച്ചചെയ്യുക.

- “അയൽപ്പാതവക്കത്തന്നു വഴിപ്പണിക്കുടച്ചിട്ടോ-
  രുരുളൻകല്ലുകൾക്കൊക്കെച്ചിറകും വന്നു”

  കല്ലുകൾക്ക് ചിറകുവന്നു എന്ന കൽപ്പനയുടെ ഭംഗി ചർച്ചചെയ്യുക.
- താഴെക്കൊടുത്ത കവിതാഭാഗങ്ങൾ താളത്തിൽ ചൊല്ലി അവതരിപ്പിക്കുക. അവയിൽ പാഠഭാഗവുമായി താളസാമ്യമുള്ള വരികൾ കണ്ടെത്തുക.
  - “കുട്ടനാടൻ പുഞ്ചയിലെ കൊച്ചുപെണ്ണേ കുയിലാളെ
    കൊട്ടുവേണം കുഴൽവേണം കുരവവേണം”
  - “അങ്കണത്തൈമാവിൽനിന്നാദ്യത്തെപ്പഴം വീഴ്കെ
    അമ്മതൻ നേത്രത്തിൽനിന്നുതിർന്നു ചുടുകണ്ണീർ”
  - “കേരളത്തൂമൊഴിയെന്നു കേട്ടാൽ മതി
    കോരിത്തരിപ്പിന്റെ കൊയ്ത്തുകാലം”
- കുനിയുക, എന്ന്, അറിവുറ്റാർ, അനധ്യായം എന്നീ പദങ്ങൾ ചേർന്നാണ് ‘കുനിയുകെന്നറിവുറ്റാരനധ്യായം’ രൂപപ്പെട്ടത്. കവിതയിലെ ഇത്തരം പദക്കൂട്ടങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയെഴുതുക.
- “സമൃദ്ധിതൻ കണ്ണീരെത്ര പുളിച്ചാലും വരം; അയ്യോ,
  ദരിദ്രന്റെ മരവിപ്പാണസഹനീയം!”

  – ഇവിടെ തേന്മാവ് കവിയുടെയും മാമ്പഴം കവിതയുടെയും പ്രതീകമായി മാറുന്നുണ്ടോ? കവിത വിശകലനം ചെയ്ത് സ്വാഭിപ്രായം സമർഥിക്കുക.

പദകോശം

അനധ്യായം	-	ഔപചാരികമായ പഠനമില്ലാതെ
അർഥിച്ചു	-	അപേക്ഷിച്ചു
കലുഷം	-	കലങ്ങിയത്
പരിസ്ഫുരൽ	-	ഉദിച്ചുയരുന്ന
പ്രഭാതാംശു	-	പ്രഭാതകിരണം
മാകന്ദം	-	തേന്മാവ്

ഹരിതമോഹനം

ഈ ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ച ചില ആലോചനകളിലാണ്ടുകിടക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. ഇന്ത്യക്കാരും ബ്രിട്ടീഷുകാരും അതിലൊരിടത്തുമുണ്ടായിരുന്നില്ല; ഭൗമോപരിതലത്തിലെ മഹാജീവജാലങ്ങൾ മാത്രം. കാനനനിഗൂഢതകൾ ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിലെന്നതുപോലെ എന്റെ മുന്നിൽ വന്നു മറയുകയായിരുന്നു യഥേഷ്ടം. മനസ്സിന്റെ ഗ്രാഫിക്സ് ഉപയോഗിച്ചുള്ള സ്വപ്നസദൃശമായ ദൃശ്യങ്ങൾ.

ആ നേരത്ത് വീട്ടിലെ അറിയിപ്പുമണി മുഴങ്ങി. തടവിലാക്കപ്പെട്ടവരിൽ കാണപ്പെടാറുള്ളതരം ഇരുണ്ട മനോവിചാരത്തോടെ ഞാനാലോചിച്ചു.

അവധിദിവസം കയറിവന്ന് മണിയടിക്കുന്നത് ആരാവും?

കിടപ്പുമുറിയിലെ മെത്തയിൽ തുണികൾ നിവർത്തിയിട്ട് മടക്കിവയ്ക്കുകയായിരുന്ന സുമന ഒന്ന് പിന്നാക്കംവളഞ്ഞ് എന്നെ നോക്കി. സ്ഫടികഭരണിയിലെ മത്സ്യക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ തീൻമേശപ്പുറത്ത് കൊണ്ടുവന്നുവച്ച് ജലജീവികളുടെ നീന്തൽ വൈഭവത്തെ കുഞ്ഞുമിഴികളാൽ ഉറ്റുനോക്കുകയായിരുന്ന തന്മയ(9)യും പീലി(5)യും മുഖമുയർത്തി.

ചുമരിലെ സമയകാലപ്പട്ടികയിൽ ഇന്നത്തെ ദിവസത്തിന് ചുവപ്പാണ്. അന്നേ ദിവസങ്ങളിൽ വരാറുള്ളത് മീൻ, പച്ചക്കറി, പഴയ പത്രവാരികക്കച്ചവടക്കാരൻ, പൊക്കാളിപ്പാടത്തു വിളയുന്ന ജൈവനെല്ലിന്റെ അരിവിൽക്കാൻ കൊണ്ടുവരുന്ന പരിസ്ഥിതിക്കർഷകൻ, തേപ്പുകാരൻ എന്നിവരൊക്കെയാണ്. അവർക്കൊക്കെ ഗേറ്റിനടുത്താണ് സ്ഥാനം. ഇതൊന്നുമല്ലാതെ വന്ന് കതകിൽ തട്ടുന്നവർ മൂന്നു വിഭാഗമാളുകളാണ്.

1. പണം കടം വാങ്ങിയിട്ട് പറഞ്ഞ അവധികളെല്ലാം തെറ്റിച്ചതിനാൽ അന്വേഷിച്ചു വരുന്നവർ.
2. അയൽക്കാർ/ബന്ധുക്കൾ/വേലക്കാരുടെ ബന്ധുക്കൾ.
3. അപ്രതീക്ഷിത സന്ദർശകർ.

ആദ്യത്തെ രണ്ടു വിഭാഗമാളുകളും ഞങ്ങളുടെ ഫ്ളാറ്റിൽ വരാനിടയില്ല. അയൽക്കാർ പൊതുവിൽ അവധിദിവസം വരുകയുമില്ല. പിന്നെയുള്ളത് മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗമാണ്. അവർ ഏതു തരക്കാരായിരിക്കുമെന്ന് കൊണ്ടറിഞ്ഞതിനുശേഷമേ പറയാൻ പറ്റൂ.

ഞാനെഴുന്നേറ്റ് മുണ്ട് മുറുക്കിച്ചുറ്റി. എങ്കിലും ഉടനെ അഴിഞ്ഞുപോകും എന്ന മട്ടിലേ എനിക്ക് മുണ്ടുടുക്കാൻ അറിയൂ. ഞാൻ കതകു തുറന്നു. മുന്നിൽ ഞങ്ങളുടെ ഫ്ളാറ്റിന്റെ മുഖ്യ നോക്കിനടത്തിപ്പുകാരൻ രാജൻപിള്ള. കറുപ്പിച്ചുപിടിച്ച മുഖത്തോടെ രാജൻപിള്ള എന്നോടു തിരക്കി: “മി. അരവിന്ദാക്ഷൻ, ലിഫ്റ്റിൽ ഇന്നെന്താണ് സംഭവിച്ചത്?”

സംഭവിച്ചത് പെട്ടെന്ന് ഓർമ്മവന്നില്ല. ഓർമ്മ വന്നപ്പോൾ നേരിയ ചമ്മലോടെ ഞാനൊന്ന് ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

“നിങ്ങടെ ചിരികാണാനല്ല മിസ്റ്റർ ഞാൻ വന്നത്. കംപ്ലയിന്റ് കിട്ടീട്ടാണ്. മനസ്സിലായോ?”

ചിരിമാഞ്ഞ് ഞാനൊന്ന് തലകുനിച്ചു. എന്റെ മക്കളുടെ മുന്നിൽ, ഭാര്യക്കു മുന്നിൽ അവരറിയാതെ ഞാൻ നടത്തിയ ഒരു പ്രവൃത്തി തുറന്നുവയ്ക്കപ്പെടാൻ പോവുകയാണ്. എന്റെ നിശ്ശബ്ദത രാജൻപിള്ളയെ വീണ്ടും കുപിതനാക്കി:

“ഈ ഫ്ളാറ്റിലെ എല്ലാവരും ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരേയൊരു ലിഫ്റ്റാണ് അത്. അതിനകത്തുവെച്ച് തോന്ന്യാസം കാണിക്കാൻ ഞാനനുവദിക്കില്ല. അതല്ല; കള്ളത്തരം കാണിച്ചിട്ട് വീട്ടിൽ കയറിയിരുന്നാൽ നിങ്ങളെ ആരും കണ്ടുപിടിക്കില്ലെന്ന് കരുതിയോ?”

എനിക്കു പിറകിൽ സുമനയ്ക്കരികിലേക്ക് തന്മയയും പീലിയും പേടിയോടെ നീങ്ങിപ്പോകുന്നതും സുമന അവരേയും ചേർത്തുപിടിച്ച് കിടപ്പുമുറിവാതിലോളം വന്ന് പതുക്കെ പുറത്തേക്കു നോക്കുന്നതും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

ആവുന്നത്ര താഴ്മയോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു:

“രാജൻപിള്ളച്ചേട്ടാ, മണ്ണ് കൊണ്ടുവരുമ്പോ കവർ പൊട്ടി കുറച്ചു മണ്ണ് ലിഫ്റ്റിൽ...”

രാജൻപിള്ളയുടെ ശബ്ദമുയർന്നു:

“കുറച്ചോ? ലിഫ്റ്റിൽ കേറിയ കുട്ട്യോളുടെ കൈയും നീട്ടിപ്പിടിച്ചാ മിസിസ്സ് പൂർണിയും മിസിസ്സ് ചന്ദ്രതാരയും എന്റെയടുത്ത് വന്നത്. അവർക്ക് വല്ല അസുഖവും വന്നാ നിങ്ങൾ സമാധാനം പറയുമോ? അല്ല പറയുമോന്ന്?”

ഞാൻ വല്ലാതായി. ഒരു ക്ഷമാപണംപോലെ പറഞ്ഞു: “ഇവിടെ വന്നിട്ട് ക്ലീനിങ്ങിലേക്ക് വിളിച്ചുപറയണമെന്ന് ഞാൻ കരുതിയതാ. പക്ഷേ, മറന്നുപോയി!”

അതു സത്യമാണ്. ഞാനെല്ലാം മറന്നുപോയിരുന്നു. വല്ലാത്തൊരു നിർവൃതിയുടെ ലോകത്തായിരുന്നു ഞാൻ പിന്നീട്. തിടുക്കത്തിൽ ഞാനറിയിച്ചു:

“ഇപ്പോൾതന്നെ വൃത്തിയാക്കാം. രാജൻപിള്ളച്ചേട്ടൻ പൊക്കോളൂ.”

പിറകിലേക്കൊന്ന് പാളി നോക്കി ഭാര്യയുടെയും മക്കളുടെയും മുഖഭാവങ്ങൾ വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ട് ഞാൻ രാജൻപിള്ളയോട് ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അയാളൊന്നു തണുത്തതായി തോന്നി:

“നന്നായി പായ്ക്കുചെയ്യാതെ ഫിഷും മീറ്റുമൊന്നും ലിഫ്റ്റിലൂടെ കൊണ്ടു വരരുതെന്ന് നമ്മളെല്ലാ മെമ്പേഴ്സിനോടും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലേ. എന്നിട്ടാണോ മണ്ണു കൊണ്ടുവന്ന് വൃത്തികേടാക്കുന്നത്. കംപ്ലയിന്റ് കിട്ടിയാ ആരാണെന്നൊന്നും ഞാൻ നോക്കുകേല. പറഞ്ഞേക്കാം.”

എന്റെ നെഞ്ച് എന്തിനോ സങ്കടംകൊണ്ട് പൊട്ടുന്നതായി തോന്നി.

ഒരിക്കൽ ലിഫ്റ്റിനുള്ളിൽ ഞാൻ ചോരത്തുള്ളികൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അകത്തേക്കു വച്ച കാൽ പുറത്തേക്കെടുക്കാനാവാതെ ഞെട്ടിവിറച്ചു നിന്നുപോയി. നിലത്തും ഭിത്തിയിലും കണ്ട രക്തപ്പാടുകളിൽനിന്ന് ഏതോ ജീവിയുടെ ജീവന്റെ നിലവിളി അപ്പോഴുമുയരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇറച്ചിക്കുവേണ്ടി ജീവനെടുത്ത ജന്തുവിന്റെ ചോരയേക്കാൾ അറപ്പിക്കുന്നതും നികൃഷ്ടവുമാണോ മണ്ണ്?

പുറത്തേക്കിറങ്ങാൻ ഭാവിച്ച രാജൻപിള്ള തിരിഞ്ഞു നിന്നു:

“എല്ലാവരും മണ്ണും പൊടിയും അടിച്ചുവാരി പുറത്തുകളയുമ്പോൾ താനെന്തിനാ മണ്ണ് വലിച്ച് അകത്തേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നത്?”

പെട്ടെന്നൊരു മറുപടി സത്യസന്ധമായി പറയാൻ എനിക്കായില്ല. എങ്കിലും ഭാഗികമായൊരു കള്ളം ഞാൻ പറഞ്ഞു:

“ഒരു പൂച്ചെടി കിട്ടി. മിനറൽ വാട്ടറിന്റെ ബോട്ടിൽ മുറിച്ച് മണ്ണു നിറച്ചാ ടെറസ്സിൽ വെക്കാമെന്നു കരുതി.”

“അതിനുവല്ല മണിപ്ലാന്റും പോരേ? അതാവുമ്പോ വെള്ളം മതിയല്ലോ. അല്ലെങ്കീ ഒറിജിനലിനെ വെല്ലുന്ന പ്ലാസ്റ്റിക് ചെടി കിട്ടും.”

ഞാൻ ചിരിച്ചതേയുള്ളൂ. നിലത്തു വളരുന്ന ചെടികളോടും പൂക്കളോടും അനിഷ്ടമില്ലാത്തയാളാണ് രാജൻപിള്ള. അതുകൊണ്ടാവണം കൂടുതലൊന്നും പറയാതെ അയാളിറങ്ങിപ്പോയത്.

ഒരാശ്വാസത്തോടെ ഞാൻ കതകടച്ചു തിരിയുമ്പോൾ മത്സരത്തിൽ ഒന്നും രണ്ടും മൂന്നും സ്ഥാനം കിട്ടിയവർ നിൽക്കുന്നതുപോലെ, സുമനയ്ക്ക് ഇരുവശത്തുമായി മക്കൾ രണ്ടുപേരും നിശ്ചലരായി എന്നെത്തന്നെ നോക്കിനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരിലെ ഒന്നാംസ്ഥാനക്കാരിയായ സുമനയെ കുറ്റവാളികൾക്ക് ലഭിക്കുന്നതരം

ആത്മനിന്ദയോടെയും ജാള്യത്തോടെയും ഞാൻ നോക്കി. ചിരിക്കുകയൊന്നും ചെയ്യാതെ എന്നെയൊന്ന് ഇരുത്തിനോക്കിയിട്ട് അവൾ മുറിക്കകത്തേക്കുതന്നെ പോയി. മക്കൾ ഓടി എന്റെയടുത്തേക്ക് വന്നു. ഇളയവൾ അലിവൂറുന്ന മുഖത്തോടെ പറഞ്ഞു:

“അച്ഛനെ അങ്കിള് ചീത്ത പറഞ്ഞപ്പോ, പീലിമോള് പേടിച്ചുപോയി.”

പീലിയെ വാരിയെടുത്തു ഞാൻ ഉമ്മവച്ചു. പിന്നെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു:

“അങ്കിള് ചീത്ത പറഞ്ഞതല്ലല്ലോ. ലിഫ്റ്റ് വൃത്തിയായി സൂക്ഷിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞതല്ലേ. അതു സാരമില്ലാട്ടോ.”

“അച്ഛൻ കൈകൊണ്ടാണോ മണ്ണെടുത്തത്? എങ്കിൽ അമ്മേം ചീത്ത പറയും. മണ്ണ് ഇച്ചീച്ചിയാ.”

പീലി ഒച്ച താഴ്ത്തി പറഞ്ഞു. ഞാനൊന്നു പുഞ്ചിരിച്ചുപോയി. സുമന കേൾക്കുന്നുണ്ടാവുമോ മകളുടെ ജാഗ്രത? അത്രയും നേരം നിശ്ശബ്ദയായിരുന്ന തന്മയ കാര്യഗൗരവത്തോടെ ചോദിച്ചു:

“എവിടെയാ അച്ഛൻ സോയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്?”

എന്താണിന്ന് സംഭവിച്ചത്? രാവിലെ ഉണർന്നയുടനെ ഒരാവേശം ഞാനറിയാതെ എന്നിൽ നിറയുകയായിരുന്നു. താഴെയിറങ്ങി റോഡിലൂടെ അരക്കിലോമീറ്റർ നടന്ന് മണ്ണിളകിക്കിടക്കുന്ന ഒരിടത്തുനിന്ന് വെറും കൈകൊണ്ട് വാരി പോളിത്തീൻ കവറിലാക്കിയാണ് ഞാൻ മണ്ണു കൊണ്ടുവന്നത്. ഒരു മഹാനഗരത്തിൽ താമസിക്കുന്നതിനിടെ മണ്ണന്വേഷിച്ചുപോകേണ്ടിവരുമ്പോഴേ മണ്ണ് കിട്ടാനില്ലാത്തതിന്റെ സങ്കടം ബോധ്യമാവൂ.

“എന്തു ചെടിയാ, റോസാണോ?”

തുണി മടക്കിവച്ചു കഴിഞ്ഞതിനാലാണോ പൂച്ചെടി കാണാനുള്ള സ്ത്രീസഹജമായ കൗതുകം കൊണ്ടാണോ എന്നറിയില്ല, സുമന ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്കുതന്നെ വന്നു.

“ഷൈനാന്റിയാണോ അച്ഛന് പ്ലാന്റ് തന്നത്?”

തന്മയ ചോദിച്ചു.

“വല്യ പൂവുണ്ടാവും ല്ലേ അച്ഛാ?”

പീലി ഒച്ചവച്ച് എനിക്കുചുറ്റും ഒന്നോടി. അപ്പോഴത്തെ അമ്പരപ്പുകൾക്കിടയിലും എനിക്ക് ആഹ്ലാദം തോന്നി.

പൂക്കൾ വിടരുന്ന ഒരു ചെടി തൊട്ടടുത്തു വളരുന്നത് മക്കൾക്ക് ഇനി മുതൽ കാണാം. ഞാനതിനെ മണ്ണുനിറച്ച പാത്രത്തിൽ നടുന്നതും ടെറസിലേക്ക് സൗകര്യംനോക്കി വയ്ക്കുന്നതും അവർക്ക് പുതിയ അനുഭവമാകും. മത്സരിച്ച് അവർക്കതിന് വെള്ളമൊഴിക്കാം. വിടരുന്ന ഓരോ ഇലയും വിടർന്ന കണ്ണുകളോടെ എണ്ണിനോക്കാം.

ഇത്രയും നാളത്തെ പ്രകടനങ്ങൾക്ക് പൊടുന്നനെ ഭംഗി നഷ്ടമായതറിഞ്ഞ് ഇനിമുതൽ സ്ഫടികഭരണിയിൽ ഇളമീൻ കുഞ്ഞുങ്ങൾ ചിറകുകളനക്കാതെ വിശ്രമിക്കുമായിരിക്കും.

എനിക്കു ചുറ്റും മക്കളുടെ ആരവം പെട്ടെന്നു നിലച്ചു. അത് സുമന എന്നെ പിടിച്ചുലച്ചപ്പോഴാണ്.

“അരവിന്ദേട്ടനെന്താ ഒരു മാതിരി? അയാളു വല്ലതും പറഞ്ഞതിനാണോ? അതു കാര്യാക്കണ്ട. അതിനുള്ളത് ഞാൻ നാളെരാവിലെ അങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞോളാം. അയാളെ ചീത്തവിളിക്കാനാണോ കാരണങ്ങളില്ലാത്തത്?”

ചെറിയൊരു വിളർച്ചയോടെ ഞാൻ സുമനയെ നോക്കി. പിന്നെ മക്കൾ കേൾക്കുമല്ലോ എന്ന പ്രയാസത്തിൽ പറഞ്ഞു:

"ഞാൻ പറഞ്ഞത് ശരിക്കും നുണയാണ്. നീ വിചാരിക്കും പോലെ അതൊരു ചെടിയല്ല."

"പിന്നെ?"

സുമനയുടെ പുരികമുയർന്നു. മക്കളുടെ മിഴികളിൽ ആകാംക്ഷ ത്താമര.

"അതൊരു മരമാണ്."

ദുർബലമായ മാനസികഘടനയുള്ള ഭർത്താവിനെ മനസ്സിലാക്കിവച്ചിട്ടുള്ള സ്ത്രീകൾ ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ പുറത്തെടുക്കുന്ന ആ നിശ്ശബ്ദനോട്ടം സുമന എന്നെയും നോക്കി. അതിനൊരു നൂറുകിലോ കട്ടിയുടെ ഭാരമുണ്ട്. പക്ഷേ, മക്കൾക്ക് അതൊന്നും വേവലാതിയുണ്ടാക്കുന്ന പ്രശ്നമല്ല.

"ഹായ്......ക്രിസ്മസ്ട്രീയാണോ അച്ഛാ."

"അച്ഛനെങ്ങനെയാ ട്രീയൊക്കെ പിക്ക് ചെയ്തത്?"

"മരമാണോ ഉയരം വെക്കുന്ന പൂച്ചെടിയാണോ?"

സുമന ചോദിച്ചു.

"പൂച്ചെടിയല്ല, മരത്തൈ. ഒരു ഇലഞ്ഞിമരത്തിന്റെ തൈ!"

സൂര്യകാന്തിപ്പൂക്കൾക്ക് ചന്ദനനിറം ചാർത്തി വലുപ്പം കുറച്ച് ക്ലോണിങ് നടത്തിയ മട്ടിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ഇലഞ്ഞിപ്പൂക്കളുടെ ചിത്രം എന്റെ മനസ്സിൽ വാസനയോടെ നിറഞ്ഞു.

ഞാൻ ടെറസിലേക്കു നടന്നു. പൊട്ടിയ പാത്രങ്ങളും ചൂലിൻ കുറ്റികളും ഇട്ടിരുന്ന മൂലയ്ക്കപ്പുറത്ത് വെയിൽ കൊള്ളാത്തിടത്ത് തലേന്നു നഴ്സറിയിൽനിന്നു വാങ്ങിയ ഇലഞ്ഞിത്തൈ ഞാൻ വച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

"ഇതെപ്പോഴാ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചത്?"

സുമന അദ്ഭുതപ്പെട്ടു. മക്കൾ ഉത്സാഹത്തോടെ മരത്തൈക്കരികിൽ കുത്തിയിരുന്നു. ആദ്യദിവസം മത്സ്യക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൈവെള്ളയിലെടുത്തു നോക്കിയതുപോലെ അവരിതിനെയും പരിശോധിച്ചുകളയുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി.

"അച്ഛാ, ഈ ട്രീ എത്ര വലുതാവും?"

"ഒരുപാട് വലുതാവും."

"വലുതാവുമ്പോ പൂവുണ്ടാവുമോ?"

"പൂവുണ്ടാവും."

"എന്താ പൂവിന്റെ പേര്?"

"ഇലഞ്ഞിപ്പൂവ്."

"അപ്പോ ട്രീയുടെ പേരോ?"

"അതിന്റെ പേരും ഇലഞ്ഞീന്നുതന്നെയാ മോളേ."

"നുണപറയല്ലേ അച്ഛാ, അച്ഛന്റേം അമ്മേടേം പേരല്ലല്ലോ പീലിമോൾക്ക്?"

ഞാൻ കുഴങ്ങി. സുമന ഇതിലൊന്നും അദ്ഭുതമില്ല എന്ന മട്ടിൽ നിൽക്കുന്നു.

"മോളേ, മനുഷ്യരെപ്പോലെയല്ല. പൂച്ചെടികളുടെ പേരുതന്നെയാ പൂവിനും. തെങ്ങിന്റെ പൂവ് തെങ്ങിൻപൂവ്. താമരച്ചെടീടെ പൂ താമരപ്പൂ. അതേപോലെ."

"അല്ലച്ഛാ, അതിന്റെയൊക്കെ ബോട്ടാണിക്കൽ നെയിം വേറെയാ. അന്നേരം നമുക്കിതിന്റെ ഫാമിലിയൊക്കെ അറിയാമ്പറ്റും" - തന്മയ തർക്കിച്ചു.

"ങാ....മതി മതി. രണ്ടാളും കൂടി..."

എന്നിട്ട് സുമന എന്നെ നോക്കി വളരെ ശാന്തമായി ചോദിച്ചു:

"ഇതെവിടെ നടാനാ പ്ലാൻ?"

രാജൻപിള്ളയുടെ ആഗമനത്തോടെ പ്രസക്തിയേറിയ എന്നെ സംബന്ധിച്ച വസ്തുതകൾ ഞാൻ നിർലജ്ജം തുറന്നുകാട്ടേണ്ടത് വാസ്തവത്തിൽ ഇനിയാണ്. കുറേക്കാലമായി നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തിയിട്ടുള്ള സുമനയുടെ പതിവാവശ്യങ്ങളും മോഹങ്ങളും വീണ്ടും പുറത്തിറങ്ങി മുരണ്ടു നടക്കാനുള്ള സാധ്യതയും ഇനി മുതലാണ്.

"എവിടെ നടുംന്ന് ചോദിച്ചാ, തൽക്കാലം ഇവിടെത്തന്നെ നടാം. ഒരു ചട്ടീല്. പിന്നത്തെ കാര്യം പിന്നെ."

"ചട്ടീല് വളർത്തുന്നതാണോ ഇലഞ്ഞി?"

"അതല്ല. എന്നാലും നിവൃത്തിയില്ലാത്തപ്പോ ചട്ടീല് വെക്കാം. വേണങ്കീ പിന്നീട് ഇത്തിരി കൂടി വലിയ ചട്ടി വാങ്ങാം."

"എന്നിട്ട് ഈ ടെറസ് നിറഞ്ഞ് ഏഴാം നിലേല് ഒരു മരം. അതോടെ എല്ലാം ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ് താഴെ. ഉള്ള കിടപ്പാടം കൂടി പോയിക്കിട്ടും, അല്ലേ?"

"അതിനിത് മരമാവാൻ എത്രകൊല്ലം പിടിക്കും! അതുവരെ ഇവിടെ വളരട്ടെ. ഒരു ഭംഗിയല്ലേ?"

സുമന എന്നെയൊന്നു രൂക്ഷമായി നോക്കി.

"ആ മീൻകുഞ്ഞുങ്ങളെ ചെറിയ ഭരണിയിലിട്ട് അടച്ചതിന്റെ മനോവിഷമം നിങ്ങള് ആഴ്ചകളോളം ഈ പിള്ളാരുടെ മുഖത്തുനോക്കി പറഞ്ഞുനടന്നില്ലേ? ലൗബേഡ്സിനെ വളർത്താൻപോലും നിങ്ങളെന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. ഭരണീകെടക്കണ മീനും ചട്ടീ വെച്ചിരിക്കുന്ന മരവും തമ്മിലെന്താ വ്യത്യാസം? എട്ടുംപൊട്ടും തിരിയാത്ത പിള്ളാർക്കാണോ രണ്ടു പിള്ളാരുടെ അച്ഛനായ നിങ്ങൾക്കാണോ ഇപ്പോ കളിപ്രായവും വിവരമില്ലായ്മയും?"

ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

സുമന ടെറസിൽനിന്ന് അടുക്കളയിലേക്കു നീങ്ങി. തന്മയ എണീറ്റ് പിന്നാലെ ചെന്നു. പീലി അവിടെത്തന്നെ കുന്തിച്ചിരുന്ന് ഒരു ചത്തജന്തുവിനെ നോക്കുന്ന പേടിയോടെയും ആശങ്കയോടെയും ഇലഞ്ഞിത്തൈയെ നിരീക്ഷിക്കുകയാണ്. കൈകൾ രണ്ടും വയറോടു ചേർത്തു മടിയിൽ വച്ചിട്ടുണ്ട്. കറുത്ത കൂട്ടിനുള്ളിലെ മണ്ണിൽ വേരുറപ്പിച്ച് കരുത്തണിഞ്ഞ് നിൽക്കുകയാണ് ഇലഞ്ഞിത്തൈ.

അന്നു രാത്രിമുതൽ രണ്ടുമുറി ഫ്ളാറ്റിന്റെയും ഒരാൾക്ക് കഷ്ടിച്ചു പെരുമാറാൻ വലുപ്പമുള്ള അടുക്കളയുടെയും പരിമിതികൾ രാത്രിയുടെ കോട്ടുവായോളം നീളമുള്ള ചർച്ചാരൂപത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ ആരംഭിച്ചു.

"എന്നെങ്കിലും ഒരു സെന്റ് സ്ഥലം നമുക്ക് വാങ്ങിക്കാൻ കഴിയോ അരവിന്ദേട്ടാ?"

സുമന ചോദിക്കുകയാണ്.

പത്തുകൊല്ലമായി താമസിക്കുന്ന ഇതേ വീട്ടിലെ കിടപ്പുമുറിയിലെ ഒരലമാരയിൽ വളരെ തിരഞ്ഞാൽ പതിനൊന്നു കൊല്ലം മുമ്പ് വരപ്പിച്ച ഒരു വീടുപണിപദ്ധതിയുടെ പകർപ്പുണ്ടാവും. സ്ഥലം വാങ്ങിയിട്ട് വരപ്പിച്ചതായിരുന്നില്ല അത്. ഒരു സുഹൃത്തിനെക്കൊണ്ട് വെറുതെയൊരു മോഹത്തിന് പറഞ്ഞുവരപ്പിച്ച, മൂന്നു കിടപ്പുമുറികളുള്ള, മുറ്റത്ത് പൂന്തോട്ടവും പിന്നിൽ കുളവും കുറച്ചു മരങ്ങൾ വയ്ക്കാനുള്ള സ്ഥലവുമുള്ള ഒരു സങ്കൽപ്പം.

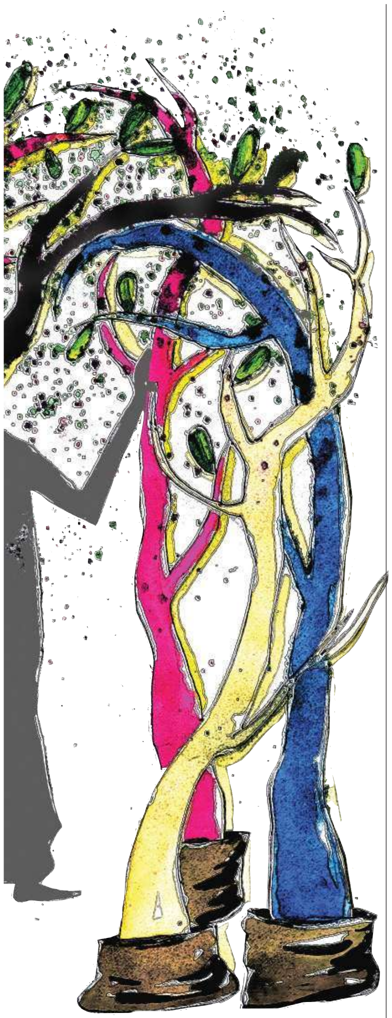

ആ സങ്കൽപ്പത്തിലേക്ക് എന്റെ ഇല്ലായ്മ പകരുന്ന ലജ്ജ കൊണ്ട് ഇത്രനാളും കയറിവരാൻ മടിച്ചുനിന്ന ഇലഞ്ഞിയാണ് ഇന്നലെ വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നത്.

പത്തുവർഷമായി ഒരു പൂച്ചെടിപോലുമില്ലാതിരുന്ന വീട്ടിലേക്ക് ഇലഞ്ഞി കടന്നുവന്നതോടെ ദിവസങ്ങളുടെ താളക്രമംതന്നെ മാറി. കാലത്തുണർന്നാൽ ആദ്യമേതന്നെ ഇലഞ്ഞിയെ പോയിനോക്കും. വെള്ളമൊഴിക്കുകയും പുതിയ നാമ്പുപൊട്ടിവരുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കുകയും ചെയ്യും. എന്റെ കൂടെ പീലിയും തന്മയയും ഉണർന്നുവരും. ചിലപ്പോഴൊക്കെ മറച്ചുവയ്ക്കാനാവാത്ത ഒരു സന്തോഷത്തോടെ ഞാൻ സുമനയെ പിടിച്ചുവലിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരു ദിവസം ഞാൻ പറഞ്ഞു:

"നോക്കെടീ, ഇല വരുന്നതു കണ്ടോ? നമ്മുടെ സ്വന്തം പറമ്പില് ഇവനെ ഞാനൊരിക്കൽ കുഴിച്ചുവെക്കും. നീയും മക്കളും വെള്ളം കോരും. ഇവൻ വലുതാകും."

സുമന എന്നെയൊന്നു നോക്കിയിട്ട് ചെറുചിരിയോടെ പറഞ്ഞു:

"ആ തമാശയൊക്കെ ഞാൻ വിട്ടു അരവിന്ദേട്ടാ."

സ്വത്തും ബന്ധുബലവുമില്ലാത്ത ഒരു വീട്ടിൽനിന്ന് സ്വമനസ്സാലെ ഞാൻ സുമനയെ തിരഞ്ഞെടുത്തതാണെന്ന് അവൾക്കറിയാം. അതുകൊണ്ടാവണം, ഇല്ലായ്മയുടെ നിരാശകൾ പങ്കുവച്ചിട്ടുള്ളതല്ലാതെ സുമന ഒരിക്കലുമെന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.

മറ്റൊരു പകൽ. ജോലി കഴിഞ്ഞ് വരുകയായിരുന്നു ഞാൻ. റോഡരികിൽ മിനിലോറി നിർത്തിയിട്ട് ഏതോ നഴ്സറിക്കാർ തൈകൾ വിൽക്കുന്നുണ്ട്. അഞ്ചടി പൊക്കത്തിൽ കായ്ച്ചു കുലകുത്തിനിൽക്കുന്ന മാവുകളും സപ്പോട്ടയും കുറേ പൂച്ചെടികളും ശ്രദ്ധിക്കുമ്പോഴാണ് മാവുകൾക്കിടയിൽ മറ്റൊന്ന് കണ്ടത്. ഒരു ചെമ്പകമായിരുന്നു അത്.

"അതിനെന്താ വില?"

"അമ്പതുരൂപ."

വീട്ടിലുള്ള ഇലഞ്ഞിയേക്കാൾ വലുതാണ്. വലിയ ചട്ടിയോ മണ്ണുനിറച്ച ചാക്കോ വേണ്ടി വരും. പരമാവധി ഒരു വർഷത്തിനുള്ളിൽ അതിനെ മണ്ണിൽവച്ചില്ലെങ്കിൽ അത് ഞാനതിനോട് ചെയ്യുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പാതകമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്റെ നോട്ടത്തെ പിടികൂടി വിൽപ്പനക്കാരൻ വാചാലനായി:

"ബഡ്ഡുതൈയാ സാറേ. പറമ്പീവെച്ചാ വരുന്ന കൊല്ലം പൂവാ."

"ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ട് പൂവിടുമോ?"

എന്റെ ചോദ്യത്തിൽ എനിക്കുതന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരു നിഷ്കളങ്കത കയറിക്കൂടി.

"വളർച്ച കണ്ടോ. പൊൻചെമ്പകമാ അത്, പൊൻചെമ്പകം."

ഒ.എൻ.വി. എഴുതിവച്ചത് ഞാനൊന്ന് മൂളി– ചെമ്പകപുഷ്പ സുവാസിതയാമം...ചന്ദ്രിക വിടരും യാമം....

എനിക്ക് സുമനയുടെ ഭംഗികൾ ഓർമ്മവന്നു.

"ഇതങ്ങ് എടുക്കട്ടെ സാറേ?"

എന്റെ തല സമ്മതഭാവത്തിൽ ഒന്നനങ്ങി.

ചെമ്പകത്തെ രാജൻപിള്ളയുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ വീട്ടിലെത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നഗരത്തിൽ കുറേ ചുറ്റിക്കറങ്ങി നേരം വൈകിച്ചശേഷമാണ് ഞാൻ ഫ്ളാറ്റിലെത്തിയത്. ഒൻപതു മണിക്ക് രാജൻപിള്ള ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻപോകും. ഗേറ്റ് കീപ്പർമാർ കണ്ടാലും കുഴപ്പമില്ല. അഥവാ രാജൻപിള്ളയുടെ മുന്നിൽപ്പെട്ടാലോ എന്നു കരുതി ചെമ്പകത്തെ ഞാൻ വലിയൊരു കൂട്ടിലേക്ക് മാറ്റിയിരുന്നു. ഭാഗ്യത്തിന് ലിഫ്റ്റിലും ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

സുമന കതകു തുറന്നുതരാൻ കാത്തുനിൽക്കുമ്പോഴാണ് ഞാൻ ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽ അകപ്പെട്ടത്. എട്ടുലക്ഷത്തിൽ താഴെ സെന്റിനു വിലയില്ലാത്ത ഒരിടംപോലും നഗരത്തിലെങ്ങുമില്ല. പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിൽ പരതിയാലും വില അഞ്ചുലക്ഷത്തിൽ താഴെ പോകില്ല. അതായത്, അഞ്ചു സെന്റ് ഭൂമി വാങ്ങാൻ ഈ ജന്മം ഇങ്ങനെ ജീവിച്ചാൽ എനിക്കു സാധിക്കുകയില്ലെന്ന് ഉറപ്പാണ്. സുമനയുടെ ശമ്പളം അതേപടി വീടിന്റെ വാടക കൊടുക്കാനേ ഉള്ളൂ. ഈ ചെമ്പകവും ഇലഞ്ഞിക്കൊപ്പം ടെറസിൽത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടിവരും. വാങ്ങേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

"ദേ...അമ്മേ, അച്ഛൻ ഷോപ്പിങ്ങിനു പോയി."

കതകു തുറന്ന തന്മയ അത്യാഹ്ലാദത്തോടെ ഉറക്കെ കൂവി. ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. പരിചയക്കാരന്റെ കടയിൽനിന്ന് വലുപ്പമുള്ള കൂട് ചോദിച്ചപ്പോൾ അവനെടുത്തുതന്നത് മുന്തിയ തുണിക്കടയുടെ മാറ്റുകൂടിയ കൂടായിപ്പോയത് എന്റെ നിർഭാഗ്യം. പുറത്തേക്കുവന്ന സുമനയുടെ കണ്ണും വിടർന്നു. പീലി ഓടിവന്നതേ സഞ്ചിയിൽ പിടിത്തമിട്ടു വലിച്ചു. എന്റെ നെഞ്ചുകത്തി. ചെമ്പകത്തിന്റെ ചില്ലകൾ ഒടിയുമോ?

"മോളേ, പൊട്ടും...പൊട്ടിക്കല്ലേ...വിട്..."

സുമന ചോദിച്ചു:

"പൊട്ടുന്നതോ, അപ്പോ തുണിയല്ലേ, എന്താ വാങ്ങിയത്?"

ആകെ വിഷമിച്ചുകൊണ്ട് നടുത്തളത്തിലെ കസേരയിൽ ഞാനിരുന്നു. രാജൻപിള്ള കണ്ടാലും ടെറസിൽ കാടുപിടിപ്പിച്ച് ഭിത്തി തകർക്കുമോ എന്നു കയർത്താലും സാരമില്ലായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ മറച്ചു കൊണ്ടുവരേണ്ടിയിരുന്നില്ല. കുട്ടികളെ അടക്കി നിർത്തിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പതുക്കെ സഞ്ചി തുറന്ന് ചെമ്പകത്തെ പുറത്തെടുത്തു.

ഒരു തെങ്ങിൻതൈയുടെ ഉയരവും വലുപ്പവുമുണ്ടായിരുന്നു അതിന്. ആ ചുമരുകൾക്കുള്ളിൽ ടി.വിക്കും ടെലിഫോണിനും ഡി.വി.ഡിക്കും സി.ഡി.പ്ലെയറിനും അതിഥികൾ വരുമ്പോൾ എടുക്കാനായി വച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഫടികപ്പാത്രങ്ങൾക്കുമിടയിൽ ആ ചെമ്പകത്തെ ചൂളിപ്പിടിച്ചു നിന്നു. അതിന്റെ മൂട്ടിലെ, കറുത്ത പോളിത്തീൻ ബാഗിലെ മണ്ണും വെള്ളവും അപകർഷബോധം പൂണ്ടു. സുമനയുടെ മുഖം ഇരുണ്ടുമൂടുകയല്ല ചെയ്തത്. അവളെന്നെ വർധിച്ച സംശയത്തോടെ ഉറ്റുനോക്കുകയാണുണ്ടായത്. മക്കൾ അവളെയും എന്നെയും മാറിമാറി നോക്കുന്നു.

"എന്തു പ്ലാന്റാ അച്ഛാ ഇത്?"

"നമ്മുടെ ഇലഞ്ചീടെ വലുതാ?"

"ഇലഞ്ചിയല്ല മോളേ, ഇലഞ്ഞി."

"ഹണീടെ വീട്ടിൽ വെച്ചേക്കണ പോലെ ഒരു സ്റ്റാന്റുണ്ടാക്കി നമുക്കിതിനെ ഇവിടെ വെക്കാം."

"ടീവീടെ മോളില് വെക്കാം. എന്റെയാ ഇത്."

ചെമ്പകത്തെയുമായി ഞാനെണീറ്റു. മനപ്പൂർവം സുമനയുടെ മുഖത്തു നോക്കിയില്ല. മക്കളോട് ഒച്ചവച്ചു പറഞ്ഞു:

"ങാ...ങാ...ഇപ്പോ ഇത് ടെറസീത്തന്നെ വെക്കാം. ബാക്കിയൊക്കെ നാളെ രാവിലെ തീരുമാനിക്കാം. പോയിരുന്ന് പഠിക്ക്."

ടെറസിൽ ഇലഞ്ഞിക്കടുത്തായി ചെമ്പകവും ഞാൻ വച്ചു. രണ്ടു മരത്തെ ഒന്നിച്ചു കണ്ടപ്പോൾ മനസ്സിനു വല്ലാത്തൊരു സന്തോഷം തോന്നി.

രാത്രി കിടക്കാൻ നേരം സുമനയോടു ഞാൻ പറഞ്ഞു:

"പൊൻചെമ്പകാ അത്. നീ കണ്ടിട്ടില്ല്യേ, പെൺകുട്ട്യോള് മുടീവെക്കണ ചെമ്പകപ്പൂ. നീണ്ട ഇതളുള്ള....സ്വർണനിറമുള്ള....അതുതന്നെ അടുത്തവർഷം പൂക്കും. നിനക്കും മക്കൾക്കും കാശുകൊടുക്കാണ്ട് പൂ ചൂടാല്ലോ."

സുമന അനിഷ്ടമൊന്നുമില്ലാതെ ചോദിച്ചു:

"അതു വല്യ മരമാവുന്നതല്ലേ?"

"അത്ര വലുതാവില്ല."

"എന്നാപ്പിന്നെ ചട്ടീവെക്കാൻ പറ്റണ വല്ല റോസോ മറ്റോ വാങ്ങിയാ മതിയായിരുന്നല്ലോ."

സുമഗന്ധം പൊഴിക്കുന്ന പൂമരങ്ങൾക്കിടയിൽ ജീവിക്കാനുള്ള ആശകൊണ്ടെങ്കിലും ഏതു വിധേനയും എവിടെയെങ്കിലും ഞാനിത്തിരി സ്ഥലം വാങ്ങിക്കുമെന്ന് സുമനയും വിശ്വസിച്ചിരിക്കാം. അവൾ വേറൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ആ പിൻബലം കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇലഞ്ഞിക്കും ചെമ്പകത്തിനും പിന്നാലെ വയലറ്റ് നിറമുള്ള മന്ദാരവും നാഗലിംഗമരവും നീർമാതളവും മെയ്‌വാകയും പുന്നയും ആര്യവേപ്പും അങ്ങനെ എട്ടുപത്തിനം മരങ്ങളുകൂടി ലിഫ്റ്റ്കയറി വീട്ടിലേക്കു വന്നത്. ചട്ടിയും മണ്ണും സംഘടിപ്പിച്ച് ഞാനവ നടുകയും ചെയ്തു. രാവിലെയും വൈകുന്നേരങ്ങളിലും ഞാൻ കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിക്കുന്നത് ടെറസിലായി. പച്ചില തഴച്ച് ടെറസ് മൂടി. താഴെയിറങ്ങി വടക്കുവശത്തുനിന്ന് മുകളിലേക്കു നോക്കിയാൽ ചെമ്പകവും മന്ദാരവും ആർത്തു നിൽക്കുന്നത് ആർക്കും കാണാം.

മറ്റൊരു ഞായറാഴ്ച. അറിയിപ്പുമണിയുടെ നാദം. ഞാൻ ചെന്ന് കതകു തുറന്നു. മുന്നിൽ രാജൻപിള്ള.

“മി. അരവിന്ദാക്ഷൻ, നിങ്ങളെന്നോട് ഒളിക്കരുത്. ഇന്നലെ രാത്രി നിങ്ങളെന്താണ് ആ കാർപോർച്ചിന്റെ സൈഡിൽ ഇരുട്ടത്തുനിന്നു ചെയ്തത്?”

ഞാൻ ഒരിറക്ക് ഉമിനീർ വിഴുങ്ങി. പിന്നിൽ ഭാര്യയും മക്കളും വന്നു നിൽക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാൻ ഉഴറിനോക്കി. എല്ലാവരും അതതു സ്ഥലങ്ങളിലുണ്ട്. ഞാൻ പതിവുപോലെ ചിരിച്ചു.

“നിങ്ങടെ ചിരിയെനിക്കു കാണണ്ട മിസ്റ്റർ. കംപ്ലയിന്റ് കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഭാര്യേടെ മുന്നിൽവെച്ചു ഞാനതു വായിക്കണോ?”

ഇത്തവണ ഞാൻ വിളറി. എന്തായിരിക്കാം രാജൻപിള്ളയ്ക്ക് എന്നെപ്പറ്റി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പരാതി? ആരായിരിക്കാം പരാതി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടാവുക?

“ഇന്നലെ അസമയത്ത് പടിഞ്ഞാട്ടുള്ള കാർഷെഡ്ഡിനരികിൽ നിങ്ങൾ പോയില്ലേ? അതെന്തിനാണ്?”

ഞാൻ തിരിഞ്ഞ് സുമനയെ നോക്കി. അവളെന്നെത്തന്നെ നോക്കിനിൽക്കുന്നു. രാജൻപിള്ളയുടെ മുന്നിലേക്കു വന്നിട്ട് സുമന പറഞ്ഞു: “പിള്ളച്ചേട്ടനൊന്നു വരൂ.”

അയാളുടെ പ്രതികരണത്തിന് കാത്തുനിൽക്കാതെ സുമന നടന്നു. എന്നെയൊന്ന് നോക്കിയിട്ട് രാജൻപിള്ളയും അവൾക്കു പിന്നാലെ ചെന്നു.

ടെറസിലേക്കുള്ള വാതിൽ തുറന്നതേ നടുപകുത്ത മന്ദാരത്തിന്റെ ഇലകൾ അകത്തേക്ക് തലനീട്ടി. ഒപ്പം നാഗലിംഗമരത്തിന്റെ കരിമ്പച്ച ഇലകളും.

“ഹെന്തായിത്?” രാജൻപിള്ള ചോദിച്ചു. അയാൾ അമ്പരന്നുപോയിരുന്നു. സുമന പറഞ്ഞു:

“ഹെർബേറിയം.”

രാജൻപിള്ളയേക്കാളും അദ്ഭുതസ്തബ്ധനായി ഞാനവളെ നോക്കി. ഇക്കണോമിക്സ് പഠിച്ച് ഗുമസ്തപ്പണിയെടുക്കുന്ന സുമന ഹെർബേറിയത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നു!

ഓരോ മരത്തൈയുടെ ചുവട്ടിലും അതിന്റെ നാടൻപേരും ശാസ്ത്രനാമവും ഞാനെഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.‘അച്ഛാ, ബൊട്ടാണിക്കൽ നെയിം പ്ലീസ്’ എന്നു പറയുന്ന തന്മയയ്ക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നു അതെല്ലാം. സുമനയുടെയും മക്കളുടെയും സങ്കൽപ്പത്തിൽ, സ്വന്തമെന്നു പറയാവുന്ന മണ്ണിലേക്ക് ഒരു മേടമാസത്തിൽ അവരെയും കൂട്ടിപ്പോയി ഞാനതെല്ലാം കുഴിച്ചുവയ്ക്കുമായിരുന്നു.

ആ മരങ്ങൾ വലുതാകുമ്പോൾ അതിനിടയിൽ പണിയുന്ന വീട്ടിൽ സുമനയും ഞാനും തനിച്ച് വാർധക്യം പങ്കിടുമായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ ഞങ്ങളെ കാണാൻ മക്കൾ കുടുംബസമേതം വരുമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെമ്പകം അപ്പോഴും പൂക്കുമായിരുന്നു.

സുമന എന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞിട്ടു ചോദിച്ചു:

“ഇന്നലെ എന്താ ഉണ്ടായത്?”

ആകാശത്തുനിന്നുള്ള വെളിച്ചം അവളുടെ മുഖത്ത് വീഴുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അത് വെയിലായിരുന്നില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞു:

“ഷൈന തന്ന കണിക്കൊന്നവിത്തുകൾ ഞാനിന്നലെ രാത്രി... കാർഷെഡ്ഡിനരികിൽ....”

രാജൻപിള്ള ഒന്നും പറയാതെ ഇറങ്ങിപ്പോയി.

അന്നുമുഴുവൻ ബാങ്ക്‌വായ്പകളെപ്പറ്റിയും റിയൽ എസ്റ്റേറ്റുകാർ കൊള്ളയടിച്ച സാധാരണക്കാരന്റെ സ്ഥലസ്വപ്നത്തെപ്പറ്റിയും ഞാനേറെ ആലോചിച്ചു. എന്റെ രണ്ടു പെൺമക്കൾ വളരുകയാണ്. അവർക്ക് പഠിക്കണം. അവരെ വിവാഹം ചെയ്തയക്കണം. മാനേജരിൽനിന്ന് വളരാനാവാതെ അതിനെല്ലാംവേണ്ടി കമ്പനിയിൽ ഞാനിനിയും ഇരുപതിലധികം വർഷങ്ങൾ മനുഷ്യരൂപത്തിൽത്തന്നെ ജീവിക്കണം. എന്റെ കുടുംബത്തെ രക്ഷിക്കാൻ, ഞാൻ മോഹംകൊണ്ട് സ്വരുക്കൂട്ടിവച്ച മരങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ ആരു വരും? ഒടുവിൽ ടെറസിൽ വളർന്ന്, കെട്ടിടത്തിന് ഭീഷണിയാകുമ്പോൾ രാജൻപിള്ള വീണ്ടും കയറിവരും. നിവൃത്തിയില്ലാതെ ഞാനവയെ മറ്റെവിടെയെങ്കിലും പറിച്ചുവയ്ക്കേണ്ടതായിവരും. അവ മറ്റൊരിടത്ത് വളരുന്നതും പൂവിടുന്നതും എനിക്ക് സങ്കൽപ്പിക്കാനേ കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

എന്റെ അസ്വസ്ഥതകൾ രാത്രിയിലേക്കു നീണ്ടു. തീരെ ഉറക്കം വരുന്നില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ വെളിച്ചമിടാതെ ഞാനെഴുന്നേറ്റു പുറത്തേക്കു നടന്നു. ടെറസിൽ പോയി എന്റെ വൃക്ഷത്തൈകൾക്കിടയിൽ നിന്നു. അപ്പുറത്ത് മഹേന്ദ്രന്റെയും ഗീതയുടെയും കിടപ്പുമുറിയുടെ വായുദ്വാരംവരെ വർത്തമാനപത്രം തിരുകി അടച്ചിരിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. ഇപ്പോഴാണത് ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. സങ്കടങ്ങൾ താങ്ങാനാവാതെ ചെടികൾക്കിടയിൽ ഞാൻ കുത്തിയിരുന്നു. പുറത്ത് ചെറിയ വെളിച്ചമായി ചന്ദ്രപ്രകാശമുണ്ടായിരുന്നു. സുമന പറഞ്ഞ ഹെർബേറിയം എന്ന വാക്ക് ഞാനോർത്തെടുത്തു.

സാധാരണ ദിവസങ്ങളിൽ മക്കളെ വിട്ടുകഴിഞ്ഞ് ഞാനും സുമനയും ഒന്നിച്ചാണ് ജോലിക്കിറങ്ങാറ്. പിറ്റേന്നു രാവിലെ ലിഫ്റ്റിൽ നിന്നിറങ്ങി ഞങ്ങൾ ചെല്ലുമ്പോൾ രാജൻപിള്ള ഓഫീസ് മുറിക്കു മുന്നിൽ ഞങ്ങളെ കാത്തുനിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഞങ്ങൾക്കടുത്തേക്കു വന്നു. ഞാനും സുമനയും പരസ്പരം നോക്കി.

രാജൻപിള്ള പറഞ്ഞു:

“ഇവിടെനിന്നൊരു പതിനെട്ടുകിലോമീറ്റർ ദൂരെ ആ കോൾപ്പാടത്തിന്റെ വടക്കുമാറി ഒരു പ്ലോട്ട് കിടപ്പുണ്ട്. ബ്രോക്കറില്ലാത്ത കച്ചവടമാ. അമേരിക്കേലാ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥരൊക്കെ. നമുക്കതൊന്നു നോക്കാം. വിലയൊക്കെ നിങ്ങൾക്ക് താങ്ങാൻ പറ്റും. അതൊക്കെ ഞാനന്വേഷിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ട്.”

ഞാനും സുമനയും മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി. സുമനയുടെ മുഖത്ത് അവിശ്വസനീയതയുമുണ്ട്. അത് എന്റെ മുഖത്തുമുണ്ടാവും.

“കൊറേ മരങ്ങളൊക്കെ നിൽക്കുന്ന സ്ഥലമാ. വെലയല്ല, ആ മരങ്ങളൊക്കെ സംരക്ഷിക്കപ്പെടണമെന്നാ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥർക്ക്. അരവിന്ദാക്ഷനാവുമ്പോ അതൊന്നും വെട്ടിമുറിക്കുകേലല്ലോ.”

ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. രാജൻപിള്ളയോട് സുമന എന്തൊക്കെയോ ആവേശത്തോടെ സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. ‘ചെമ്പകപുഷ്പസുവാസിതയാമം’ മൂളിക്കൊണ്ട് ഞാൻ കഴുത്തുപൊക്കി നോക്കി. ഏഴാംനിലയിൽനിന്ന് ഇലകൾ താഴേക്കു നോക്കി തലയാട്ടുന്നു.

മരണവിദ്യാലയം

(സുസ്മേഷ് ചന്ത്രോത്ത്)

2CX6NS

- "എന്റെ നെഞ്ച് എന്തിനോ സങ്കടംകൊണ്ട് പൊട്ടുന്നതായി തോന്നി."
  കഥാനായകൻ ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കാൻ കാരണമെന്ത്?

- "രാജൻപിള്ളയേക്കാളും അദ്ഭുതസ്തബ്ധനായി ഞാനവളെ നോക്കി. ഇക്കണോമിക്സ് പഠിച്ച് ഗുമസ്തപ്പണിയെടുക്കുന്ന സുമന ഹെർബേറിയത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നു!"
  അരവിന്ദാക്ഷൻ ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും? ചർച്ചചെയ്യുക.

- • "അച്ഛനെങ്ങനെയാ ട്രീയൊക്കെ പിക്ക് ചെയ്തത്?"
  • "എവിടെയാ അച്ഛൻ സോയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്?"
  • "അച്ഛൻ കൈകൊണ്ടാണോ മണ്ണെടുത്തത്? എങ്കിൽ അമ്മേം ചീത്ത പറയും."
  • "മണ്ണ് ഇച്ചീച്ചിയാ."
  ഭാഷയെയും സംസ്കാരത്തെയും സംബന്ധിച്ച എന്തെല്ലാം സൂചനകളാണ് മേൽക്കൊടുത്ത വാക്യങ്ങളിലുള്ളത്? വിശകലനം ചെയ്ത് കുറിപ്പു തയാറാക്കുക.

- അരവിന്ദാക്ഷന്റെ കുടുംബം സങ്കീർണമായ പല അനുഭവങ്ങളിലൂടെയും കടന്നുപോകുന്നതായി കഥയിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിനു കാരണമാകുന്ന വസ്തുതകൾ എന്തൊക്കെയാണ്? സമകാലിക ജീവിതാവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി കഥയ്ക്ക് ലഘുനിരൂപണം തയാറാക്കുക.
  - പ്രമേയം
  - ആഖ്യാനരീതി
  - സമാനകഥകൾ
  - കാലികപ്രസക്തി

  തുടങ്ങിയവ പരിഗണിക്കുമല്ലോ.

- ഹരിതമനോഹരമായ ഒരു ഭൂമിയെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നങ്ങളാണല്ലോ ഹരിതമോഹനം എന്ന കഥ പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്. ഇന്ന് ആഗോളതാപനവും കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനവും പ്രകൃതിയെയും മാനവരാശിയെയും വൻദുരന്തത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കുകയാണ്. ഹരിതമോഹനം എന്ന കഥയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ 'മരമാണ് ആഗോളതാപനത്തിനുള്ള മറുപടി' എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പ്രഭാഷണം നടത്തുക.

പദകോശം

ആത്മനിന്ദ	- തന്നത്താൻ നിന്ദിക്കൽ
ആരവം	- ശബ്ദം
ജാഗ്രത	- ശ്രദ്ധ, ഉണർന്ന അവസ്ഥ
തീക്ഷ്ണത	- കടുപ്പം
നികൃഷ്ടം	- ഹീനം
നിർവൃതി	- ആനന്ദം
സഹജം	- ജന്മനാഉള്ള, സ്വാഭാവികമായ
വാസിത	- സുഗന്ധം വരുത്തിയ
ഹെർബേറിയം	- ഓഷധികളുടെ ഉദ്യാനം

വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ ഇടിമുഴക്കം

എന്താണ് വിക്ടോറിയാ ജലപാതം? അംഗോളയുടെ മലകളിൽനിന്ന് കാടിറങ്ങി വരുന്ന സാംബസിനദി അനവധി പോഷകനദികളുടെ ജലത്താൽ പെരുകി, സാംബിയയുടെ സമതലങ്ങളിൽ അതിവിശാലമായ പ്രവാഹമായി പരന്നൊഴുകി, തെക്ക് സിംബാബ്‌വേയുടെ അതിർത്തിയിൽവച്ച്, ഏതാണ്ട് 350 അടി താഴ്ചയും ഒന്നേമുക്കാൽ കിലോമീറ്റർ വീതിയുമുള്ള ഒരു പാറപ്പിളർപ്പിലേക്ക്, ഭൂമി കുലുക്കിക്കൊണ്ടും ഗർജിച്ചുകൊണ്ടും ഭൂമുഖത്തെ ഏറ്റവും വലിയ, വീഴുന്ന ജലപാളി വിടർത്തിക്കാണിച്ച് നമ്മെ നടുക്കിക്കൊണ്ടും സ്വയം ചൊരിയുന്ന അവിശ്വസനീയമായ കാഴ്ചയാണ് വിക്ടോറിയാ വെള്ളച്ചാട്ടം. മത്സ്യങ്ങളെയും മുതലകളെയും തോണികളെയുമേന്തിയും മേഘങ്ങളെയും പക്ഷികളെയും സൂര്യനെയും നക്ഷത്രങ്ങളെയും നിഴലിപ്പിച്ചും വിശാലമായി ഒഴുകിവന്ന മഹാനദി, ഒരു നിമിഷംകൊണ്ട് തകിടംമറിഞ്ഞ് താഴത്തെ കരിമ്പാറകളിൽ പുകഞ്ഞുകൊണ്ട് കുത്തനെ കുതിച്ചുയരുന്ന ഒരു ധവളഭിത്തിയായി മാറുന്നു. തിരശ്ചീനമായി പ്രവഹിച്ച നദി ലംബമായിത്തീരുന്നു. കരയിൽനിന്നു കരയിലേക്കു പടർന്നുകിടന്ന നീല ജലപ്പരപ്പ് ഒറ്റ നിമിഷത്തിൽ ഇടിമുഴക്കത്തോടെ അഗാധതയിൽ പാറക്കെട്ടുകളിൽ നിന്ന് പൊങ്ങുന്ന പുകമഞ്ഞിൻകോട്ടയായിത്തീരുന്നു. വെൺപതയായി ഒഴുകിവീഴുന്ന വെള്ളച്ചാട്ടത്തെ പൊതിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഉയരുകയും

താഴുകയും ചെയ്യുന്ന ജലധൂളികളുടെ തിരശ്ശീല ജലത്തിന്റെ ഗതി താഴേക്കോ മേലേക്കോ എന്ന മതിഭ്രമം നമ്മിലുണ്ടാക്കുന്നു. ജലകണികകളുടെ ഈ പറക്കുന്ന ശീലയുടെ വമ്പിച്ച വിസ്തൃതിയിൽ മഴവില്ലുകൾ ജനിക്കുകയും മായുകയും ചെയ്യുന്നു. വെള്ളച്ചാട്ടം വായുവിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്ന മരീചികയല്ല എന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാകുന്നത് അടിയിലെ കറുത്ത ആഗ്നേയശിലകളിൽ മുപ്പത്തിമൂന്നുകോടി എഴുപത്തഞ്ചു ലക്ഷം ലിറ്റർ ജലം ഒരു മിനിറ്റിൽ അടിച്ചുതകർന്ന് ക്ഷുഭിതവ്യാളങ്ങളെപ്പോലെ വഴിപിരിഞ്ഞ് പാറയിടുക്കുകളിൽ പതഞ്ഞുപുളയുന്നതു കാണുമ്പോഴാണ്.

വിക്ടോറിയാ വെള്ളച്ചാട്ടത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത് നാമതിനെ എത്രനേരം അഭിമുഖീകരിച്ചാലും അത് നമുക്കു പിടിതരുന്നില്ല എന്നതാണ്. അതേസമയം അതിൽനിന്ന് കണ്ണുപറിക്കാൻ അതു നമ്മെ അനുവദിക്കുകയുമില്ല. പൊറ്റെക്കാട്ട് ഏതാണ്ട് ഇതേ അനുഭവം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്: ''അവിടെയെല്ലാം ഒന്നു ചുറ്റിനടന്നതുകൊണ്ട് വിക്ടോറിയാ വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ 'ഭാഷ' നമുക്ക് ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുമോ എന്നു സംശയമാണ്.'' നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന തിരിച്ചറിവിന്റെ ഭാഷകൾക്കു പുറത്താണ് വിക്ടോറിയാ ജലപാതത്തിന്റെ നിൽപ്പ്. ഒരുപക്ഷേ, അഗ്നിപർവതസ്ഫോടനം, പ്രളയം, കൊടുങ്കാറ്റ് തുടങ്ങിയ ഭീകര ഭൗമികപ്രതിഭാസങ്ങൾക്കു മുമ്പിലും നമുക്ക് അവയെ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള ഇതേപോലെയുള്ള ശേഷിയില്ലായ്മ അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാം. പക്ഷേ, വിക്ടോറിയാ വെള്ളച്ചാട്ടം നമ്മെ അവയെപ്പോലെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഇല്ലെന്ന് പൂർണമായും പറയാനാവില്ല. കാരണം, ഗർത്തത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ജലപാതം തല്ലിച്ചിതറുന്ന മിനുത്ത കൃഷ്ണശിലകളിലേക്കു നോക്കി നിൽക്കുമ്പോൾ എന്നെ ഭയാനകമായ എന്തോ ഒന്ന് പിടിച്ചുകുലുക്കി. എന്തായിരിക്കാം, ഞാനാലോചിച്ചു, വീഴുന്ന 33 കോടി ലിറ്റർ വെള്ളവും അടിയിലെ കല്ലും കൂടിച്ചേരുന്ന ബിന്ദുവിലെ

രക്തം കട്ടിയാക്കുന്ന യാഥാർഥ്യം? എന്തായിരിക്കാം പിളർപ്പിന്റെ വക്കിൽനിന്ന് 350 അടി താഴെയുള്ള പാതാളത്തിലേക്ക് ഊർന്നുവീഴുന്ന ധവളധാരയുടെ സൗന്ദര്യത്തിനുള്ളിലെ ഭീകരസത്യം? പക്ഷേ, നമ്മെ കിടിലംകൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ വെള്ളച്ചാട്ടം അതിന്റെ അമ്പരപ്പിക്കുന്ന അഴകുകൊണ്ട് ആലിംഗനം ചെയ്യുകയും കോരിത്തരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, അന്തർമുഖരെ ധ്യാനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. പൊറ്റെക്കാട്ട് എഴുതി: "എതിരെ വെള്ളച്ചാട്ടവും നോക്കിക്കൊണ്ട് ആ മഴക്കാട്ടിലെ ഒരു വള്ളിക്കുടിലിൽ ഞാൻ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ മണിക്കൂറുകൾ മറക്കാവുന്നവയല്ല."
വാസ്തവത്തിൽ, 1700 മീറ്റർ വീതിയുള്ള പിളർപ്പിലൂടെ വീഴുന്നത് പല വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങളാണ്, ഒറ്റപ്പാളിവെള്ളമല്ല. കാരണം, പിളർപ്പിലേക്കെത്തുന്നതിനു തൊട്ടുമുമ്പുവരെ നദിയിൽ തുരുത്തുകളുണ്ട്. അവ ഒഴുക്കിനെ പലതായി കീറിയാണ് പിളർപ്പിലേക്കു വിടുന്നത്. വലുപ്പംകൊണ്ടും ഭംഗികൊണ്ടും ഏറ്റവും സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായവയ്ക്ക് 1800 അടിയും 970 അടിയുമാണ് വീതി. എന്നെ ഏറ്റവും അതിശയിപ്പിച്ച ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്. ആഫ്രിക്കൻ സമതലങ്ങളുടെ നിരപ്പ് ഏതാണ്ട് പരിപൂർണമായതിനാൽ, അല്ലെങ്കിൽ അവയുടെ ചരിവ് അതിസൂക്ഷ്മമാകയാൽ, നദികളുടെ ഒഴുക്കും അതിസാവധാനമാണ്. ഒരിലയിട്ട് നോക്കിയിരുന്നാലേ ഒഴുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കൂ. വിക്ടോറിയാ വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ വക്കിലെത്തുംവരെ സാംബസി നദിയുടെ അവസ്ഥ ഏതാണ്ട് ഇതാണ്. ഒഴുക്ക് കാണാനില്ല. പെട്ടെന്നിതാ, തുരുത്തുകളും പാറക്കെട്ടുകളും നിറഞ്ഞ ആ വൻജലപ്പരപ്പ് താഴേക്ക് തലകുത്തി മറിയുന്നു.
വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന് കഷ്ടിച്ച് 500 മീറ്റർ മുകളിൽ ഞാൻ എന്റെ ഗൈഡുകളോടൊപ്പം നദിയിലിറങ്ങി കുളിച്ചു. നമ്മുടെ നാടൻപുഴയിലെപ്പോലെ പാറകൾക്കും പുൽത്തുരുത്തുകൾക്കുമിടയിൽ ശാന്തമായി കിടക്കുന്ന തെളിഞ്ഞ വെള്ളം. എന്റെ ഗൈഡ് മൈക്കളും അവന്റെ സുഹൃത്ത് വാഷിങ്ടണും ഞാനുമൊത്ത് ആ ഇളംചൂടുള്ള വെള്ളത്തിൽ വളരെ സമയം ചാടിക്കുളിച്ചു. താഴെനിന്ന് വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ ഇടിമുഴക്കം പോലെയുള്ള ഗർജനം കേൾക്കാം. ഞങ്ങൾ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ആ തെളിനീരാണ് തൊട്ടുതാഴെ ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ജലപാതമായി മാറുന്നതെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ വിഷമം തോന്നി. കുളിക്കാനായി വെള്ളച്ചാട്ടത്തിനു തൊട്ടുപിന്നിലുള്ള സ്ഥലം തിരഞ്ഞെടുത്തതിനും കാരണമുണ്ട്. അവിടെനിന്ന് ഒരു കിലോമീറ്ററിനു മുകളിൽ പോലും സാംബസിയിലെ വെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുക പോട്ടെ, കൈയോ കാലോ മുക്കുന്നതുപോലും അപകടമാണ്. ഒറ്റ കടിക്ക് നമ്മളോ നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട അവയവങ്ങളോ എന്നന്നേക്കുമായി ചീങ്കണ്ണികളുടെ ദന്താരണ്യനിബിഡമായ നീളൻ വായിലേക്ക് അപ്രത്യക്ഷമാകും. ഹിപ്പോകളുമുണ്ട് വെള്ളത്തിൽ. അവ മാംസഭോജികളല്ല. അവ നമ്മെ വധിക്കുന്നത് വെറും വിരസതകൊണ്ടു മാത്രം. പച്ചക്കറിയും കഴിച്ച് തുറിച്ച രണ്ടു കണ്ണുകൾ മാത്രം വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ കാണിച്ച് മുങ്ങിക്കിടന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുമ്പോൾ ആർക്കാണ് ലോകത്തോട് വെറുപ്പു തോന്നാതിരിക്കുക? പക്ഷേ, ഇക്കൂട്ടർക്കെല്ലാം എന്തോ അദ്ഭുതകരമായ ബോധജ്ഞാനത്തിലൂടെ, കുറച്ചു താഴെ തങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്ന എടുത്തുചാട്ടത്തെപ്പറ്റി അറിയാമെന്നതിനാൽ, ജലപാതത്തിന് തൊട്ടുപിന്നിലുള്ള ഭാഗം നമുക്കു സുരക്ഷിതമാണ്. മീനുകളെ ഞാൻ കണ്ടു. പക്ഷേ, അവപോലും വെള്ളച്ചാട്ടത്തിനു പിന്നിൽ എവിടെയോ ഒരു ലക്ഷ്മണരേഖ വരച്ചായിരിക്കണം ജീവിക്കുന്നത്.

വിക്ടോറിയാ വെള്ളച്ചാട്ടമിരിക്കുന്നത് ബോട്സ്വാന, സാംബിയ, സിംബാബ്‌വേ എന്നീ മൂന്നു രാജ്യങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടാക്കിയ കോണിലാണ്. ഈ ഭാഗത്ത് സാംബസിനദി തന്നെയാണ് മൂന്നു രാജ്യങ്ങളുടെയും അതിർത്തി. നദിയുടെ മധ്യത്തിലൂടെയും വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ നടുവിലൂടെയും അതിർത്തിരേഖ കടന്നുപോകുന്നു. എന്നാൽ വെള്ളച്ചാട്ടത്തിനു കുറേ പിന്നിൽ ബോട്സ്വാന അവസാനിക്കുന്നതിനാൽ വെള്ളച്ചാട്ടത്തെ പങ്കുവയ്ക്കുന്നത് സിംബാബ്‌വേയും സാംബിയയും മാത്രമാണ്. ഞാൻ സിംബാബ്‌വേ വശത്തുനിന്നാണ് വെള്ളച്ചാട്ടം കണ്ടത്. അകലെ സാംബിയയുടെ വശത്ത് വിനോദസഞ്ചാരികൾ നിൽക്കുന്നത് നമുക്ക് ഇവിടെനിന്നു കാണാം. പ്രതിവർഷം കോടാനുകോടി ഡോളറിന്റെ ആദായമുണ്ടാക്കുന്ന വെള്ളച്ചാട്ടത്തെ ഇരുരാജ്യങ്ങളും സൗഹാർദപരമായി പങ്കിടുകയാണ്! ഞാൻ നമ്മുടെ കാവേരി കാര്യങ്ങൾ ഓർത്തു, മറന്നുകളഞ്ഞു.

സാംബിയയുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് വിക്ടോറിയാ വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ അവിസ്മരണീയമായ മറ്റു ദൃശ്യങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, നദി ഗർത്തത്തിൽ പതിച്ചതിനുശേഷമുള്ള അതിന്റെ ഭീകരപരിണാമങ്ങൾ ഇവിടെയാണ് കാണാൻ കഴിയുക. പൊറ്റെക്കാട്ട് അതിനെ വിവരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: "വീഴ്ചപറ്റിയ സാംബസി തലചുറ്റലോടെ വായിൽ നുരപ്പിണ്ഡവുമായി കിടന്നു മുരളുന്നു; എങ്ങോട്ടു നീങ്ങണമെന്നറിയാതെ വിരളുന്നു. ഒടുവിൽ മെല്ലെ ഒരു നാഗത്തെപ്പോലെ മുമ്പിൽ കണ്ട അളയിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു... വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങളുടെ തിക്കും തിരക്കും കോലാഹലങ്ങളുമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. നാലു വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള വെള്ളം മുഴുവൻ ഒന്നായി തിളച്ചുമറഞ്ഞു നുരച്ചിരമ്പിക്കൊണ്ട് താഴെ വിശാലമായ ഒരു കൊട്ടത്തളത്തിൽ വന്നുചേരുന്നു. ഇവിടെവച്ചാണ് നദി വീണ്ടും പാറപ്പിളർപ്പുകളിലൂടെ പ്രയാണം തുടരുന്നത്." എന്റെ ഗൈഡ് മൈക്കളിന്റെ സുഹൃത്ത് വാഷിങ്ടൺ എന്നോട് പറഞ്ഞു: "ഡേവിഡ് ലിവിങ്സ്റ്റൺ വിക്ടോറിയാ വെള്ളച്ചാട്ടം 'കണ്ടുപിടിച്ചു' എന്നു പറയുന്നത് എന്തൊരു അസംബന്ധമാണ്. ലിവിങ്സ്റ്റൺ കാണുന്നതിനുമുമ്പ് എത്രയോ ആയിരം വർഷങ്ങളായി ആഫ്രിക്കക്കാർക്ക് ഈ വെള്ളച്ചാട്ടം അറിയാമായിരുന്നു. വെള്ളക്കാരന്റെ കണ്ണുപതിക്കുന്നത് മാത്രമേ 'കണ്ടുപിടിത്ത'മാവുകയുള്ളോ?" വാഷിങ്ടൺ പറഞ്ഞത് 100 ശതമാനം ശരിയാണ്. കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ അവകാശവാദങ്ങളുടെ ഭാഗമാണ് ഇത്തരം 'കണ്ടുപിടിത്ത'ചരിത്രങ്ങൾ. പക്ഷേ, പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഭാസങ്ങളെ അപകടങ്ങൾ തരണംചെയ്ത് അന്വേഷിച്ചു പോകാനുള്ള പ്രേരണ വെള്ളക്കാരനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതും വാസ്തവമാണ്. അവന്റെ 'കണ്ടുപിടിത്ത'ങ്ങളെ ലോകപ്രസിദ്ധമാക്കാനും അവനറിയാമായിരുന്നു.

ലിവിങ്സ്റ്റൺ ആഫ്രിക്കയിലൂടെ 20 വർഷങ്ങൾ സാഹസികസഞ്ചാരിയായും മിഷണറിയായും അലഞ്ഞു. ആ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തനായ പര്യാടകനായി ആഗോളകീർത്തി നേടി. കിഴക്കനാഫ്രിക്കയുടെ അന്തർഭാഗങ്ങളിൽ ആദ്യമായി പതിഞ്ഞ വെള്ളക്കാരന്റെ കാലടികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റേതായിരുന്നു. ലിവിങ്സ്റ്റൺ 1855 നവംബർ 16-ന് നാട്ടുകാർ "മോസി ഒ ആ ടുന്യാ" അഥവാ "ശബ്ദമുള്ള പുകയുള്ളിടം" എന്ന് വിളിച്ചിരുന്ന വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്മേൽ ദൃഷ്ടി പതിപ്പിച്ചു. "ഇത്രയും ഹൃദയഹാരിയായ കാഴ്ച ഗഗനസഞ്ചാരികളായ മാലാഖമാർ മാത്രമേ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവുകയുള്ളൂ." ലിവിങ്സ്റ്റൺ തന്റെ കുറിപ്പുകളിലെഴുതി.

2DFXS3

ഒരു ആഫ്രിക്കൻ യാത്ര
(സക്കറിയ)

- "വിക്ടോറിയാ വെള്ളച്ചാട്ടത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്, നാമതിനെ എത്രനേരം അഭിമുഖീകരിച്ചാലും അത് നമുക്ക് പിടിതരുന്നില്ല എന്നതാണ്. അതേസമയം അതിൽ നിന്നു കണ്ണുപറിക്കാൻ അതു നമ്മെ അനുവദിക്കുകയുമില്ല."

  കാഴ്ചകൾ യാത്രികനെ ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ സ്വാധീനിക്കുന്നു? പാഠഭാഗം വിശകലനം ചെയ്ത് സ്വന്തം നിരീക്ഷണം കുറിക്കുക.

- "വീഴ്ചപറ്റിയ സാംബസി തലചുറ്റലോടെ വായിൽ നുരപ്പിണ്ഡവുമായി കിടന്നു മുരളുന്നു. എങ്ങോട്ടു നീങ്ങണമെന്നറിയാതെ വിരളുന്നു. ഒടുവിൽ മെല്ലെ ഒരു നാഗത്തെപ്പോലെ മുൻപിൽ കണ്ട അളയിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു."

  – എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ട്

  "വെൺപതയായി ഒഴുകിവീഴുന്ന വെള്ളച്ചാട്ടത്തെ പൊതിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഉയരുകയും താഴുകയും ചെയ്യുന്ന ജലധൂളികളുടെ തിരശ്ശീല ജലത്തിന്റെ ഗതി താഴേക്കോ മേലേക്കോ എന്ന മതിഭ്രമം നമ്മിലുണ്ടാക്കുന്നു. ജലകണികകളുടെ ഈ പറക്കുന്ന ശീലയുടെ വമ്പിച്ച വിസ്തൃതിയിൽ മഴവില്ലുകൾ ജനിക്കുകയും മായുകയും ചെയ്യുന്നു." – സക്കറിയ

  കാഴ്ചകളെ വായനക്കാരുടേതുകൂടിയാക്കുന്ന മാസ്മരികത വാക്കുകൾകൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് വിശകലനം ചെയ്യുക. ഇത്തരത്തിൽ നിങ്ങൾ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ കണ്ട കാഴ്ചകൾ ഹൃദ്യമായി അവതരിപ്പിക്കൂ.

- സഞ്ചാരസാഹിത്യമെന്നാൽ കേവലം കണ്ട കാഴ്ചകളുടെ വിവരണം മാത്രമല്ല, ഗൗരവപൂർണമായ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക വിശകലനംകൂടി അവയിലുൾച്ചേരുന്നുണ്ട്. താഴെ നൽകിയ സൂചനകളും പാഠഭാഗവും ആസ്പദമാക്കി പ്രസ്താവന വിലയിരുത്തുക.

  - "വെള്ളക്കാരന്റെ കണ്ണുപതിക്കുന്നത് മാത്രമേ കണ്ടുപിടിത്തമാവുകയുള്ളോ?"
  - "കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ അവകാശവാദങ്ങളുടെ ഭാഗമാണ് ഇത്തരം കണ്ടുപിടിത്തചരിത്രങ്ങൾ"

- നിങ്ങളുടെ നാടിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന, രണ്ടോ മൂന്നോ മിനിട്ട് ദൈർഘ്യമുള്ള വീഡിയോ തയാറാക്കി ക്ലാസിൽ അവതരിപ്പിക്കുക.

- കടലും മലയും പുഴയും വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങളുമെല്ലാം സഞ്ചാരികളുടെ മനസ്സിന് എന്നും കുളിരു പകരുന്നവയാണ്. എന്നാൽ ഒരു നിമിഷത്തെ അശ്രദ്ധ ഈ സന്തോഷങ്ങളെ സങ്കടങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നതും നമ്മൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഇതൊഴിവാക്കാനായി സന്ദർശകരുടെയും പരിസ്ഥിതിയുടെയും സുസ്ഥിതിക്കായി ചില നിയമങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവം പാലിക്കപ്പെടേണ്ടതില്ലേ? അവ എന്തെല്ലാമാണ്? ചർച്ചചെയ്ത് 'വിനോദസഞ്ചാരമേഖലകളിലെ സുരക്ഷ' എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ലഘുലേഖ തയാറാക്കുക.

'പരിസ്ഥിതിയും സാഹിത്യവും' എന്ന വിഷയത്തിൽ സെമിനാർ സംഘടിപ്പിക്കുക. ഐ.ടി. സാധ്യതകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുമല്ലോ.

വിഷയസൂചനകൾ

- കവിതയും പരിസ്ഥിതിയും
- കഥയും പരിസ്ഥിതിയും
- സഞ്ചാരസാഹിത്യവും പരിസ്ഥിതിയും
-
-

പദകോശം

മതിഭ്രമം	-	ബുദ്ധിഭ്രമം
ഗർത്തം	-	കുഴി
കൊട്ടത്തളം	-	വെള്ളം കെട്ടിനിർത്തുന്ന തളം
പര്യാടകൻ	-	യാത്രികൻ
ഗഗനസഞ്ചാരി	-	ആകാശസഞ്ചാരി
ധവളം	-	വെളുപ്പ്
വ്യാളം	-	പാമ്പ്

ഞാൻ എന്നെക്കുറിച്ച്

	പൂർണമായി	ഭാഗികമായി	അൽപ്പം മാത്രം
കഥാനിരൂപണം			
• കഥയുടെ ആശയം, കാലികപ്രസക്തി എന്നിവ തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• കഥയുടെ ആഖ്യാനരീതി, തുടക്കം, വളർച്ച, ഒടുക്കം, കഥപറയൽ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ധാരണയുണ്ട്.			
• സമാനകഥകളുമായി താരതമ്യം ചെയ്ത് കാഴ്ചപ്പാടുകൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
• യോജിച്ച പദങ്ങൾ, പ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവ ഉപയോഗിച്ച് ആശയങ്ങൾ ക്രമീകരിച്ച് അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
യാത്രാവിവരണം			
• വ്യത്യസ്തങ്ങളായ യാത്രാനുഭവങ്ങൾ വായിച്ചും ചർച്ച ചെയ്തും ആസ്വദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• കാഴ്ചയേയും അനുഭവങ്ങളേയും മികച്ചരീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• ഭാഷയിലും ആഖ്യാനത്തിലും മികവു പുലർത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
സെമിനാർ			
• ആവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
• വിവരങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുകയും നിഗമനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.			
• ഘടന പാലിച്ച് പ്രബന്ധം തയാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്.			
• ഫലപ്രദമായ അവതരണത്തിനുള്ള സാമഗ്രികൾ (ചാർട്ട്, ഡയഗ്രം മുതലായവ) തയാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്.			
• സ്വന്തം നിലപാടുകൾ യുക്തിസഹമായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.			

എഴുത്തുകാരെ അറിയുക

ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻനായർ (1906 - 1974)

പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. കൂട്ടുകൃഷി, പുത്തൻകലവും അരിവാളും, കാവിലെ പാട്ട്, പൂതപ്പാട്ട്, ഒരുപിടി നെല്ലിക്ക, അന്തിത്തിരി, കറുത്ത ചെട്ടിച്ചികൾ എന്നിവ പ്രധാന കൃതികൾ. മലബാറിലെ കേന്ദ്ര കലാസമിതിയുടെ പ്രസിഡന്റ്, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം ഡയറക്ടർ എന്നീ നിലകളിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, ആശാൻ പ്രൈസ് എന്നിവ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സുസ്മേഷ് ചന്ത്രോത്ത്

1977 ഏപ്രിൽ 1 ന് ഇടുക്കി ജില്ലയിലെ വെള്ളത്തൂവലിൽ ജനനം. നോവലിസ്റ്റും കഥാകൃത്തും. ഡി 9, പേപ്പർ ലോഡ്ജ് തുടങ്ങിയ നോവലുകൾ, വെയിൽ ചായുമ്പോൾ, നദിയോരം, ഗാന്ധിമാർഗം, മരണവിദ്യാലയം (കഥാസമാഹാരങ്ങൾ), അസാധാരണ ഓർമ്മകളും സാധാരണ അനുഭവങ്ങളും (ലേഖനങ്ങൾ), അമുദക്കുട്ടിയുടെ ചിത്രപ്രദർശനം (ബാലസാഹിത്യം) എന്നിവ പ്രധാന കൃതികൾ. കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 2010. കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ 2012 ലെ യുവ സാഹിത്യ പുരസ്കാരം എന്നിവ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സക്കറിയ

കോട്ടയം ജില്ലയിലെ ഉരുളികുന്നത്ത് 1945 ജൂൺ 5 ന് ജനിച്ചു. ചെറുകഥാകൃത്തും നോവലിസ്റ്റുമാണ് പോൾ സക്കറിയ എന്ന സക്കറിയ. രചനകളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷകളടക്കം മുപ്പതോളം കൃതികൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഡൽഹിയിൽ പ്രസാധന-മാധ്യമരംഗങ്ങളിൽ 20 വർഷത്തോളം പ്രവർത്തിച്ചു. സക്കറിയയുടെ 'ഭാസ്കരപട്ടേലരും എന്റെ ജീവിതവും' എന്ന നോവലെറ്റ് അടിസ്ഥാനമാക്കി അടൂർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ സംവിധാനം ചെയ്ത ചിത്രമാണ് 'വിധേയൻ' (1993). സലാം അമേരിക്ക, ഒരിടത്ത്, ആർക്കറിയാം, കണ്ണാടി കാണ്മോളവും, എന്തുണ്ടു വിശേഷം പീലാത്തോസേ?, ഇഷ്ടികയും ആശാരിയും എന്നിവ പ്രധാന കൃതികൾ.

2

കാഴ്ചയുടെ സംഗീതം

– വൈക്കം മുഹമ്മദ്ബഷീറിന്റെ 'പ്രേമലേഖനം' എന്ന നോവലിന്റെ ഗ്രാഫിക് രൂപാന്തരം (കെ.പി.മുരളീധരൻ)

സന്ദർഭത്തിന്റെ ഭാവതലം വിനിമയം ചെയ്യാൻ ചിത്രങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നുണ്ടോ? ചർച്ചചെയ്യുക.

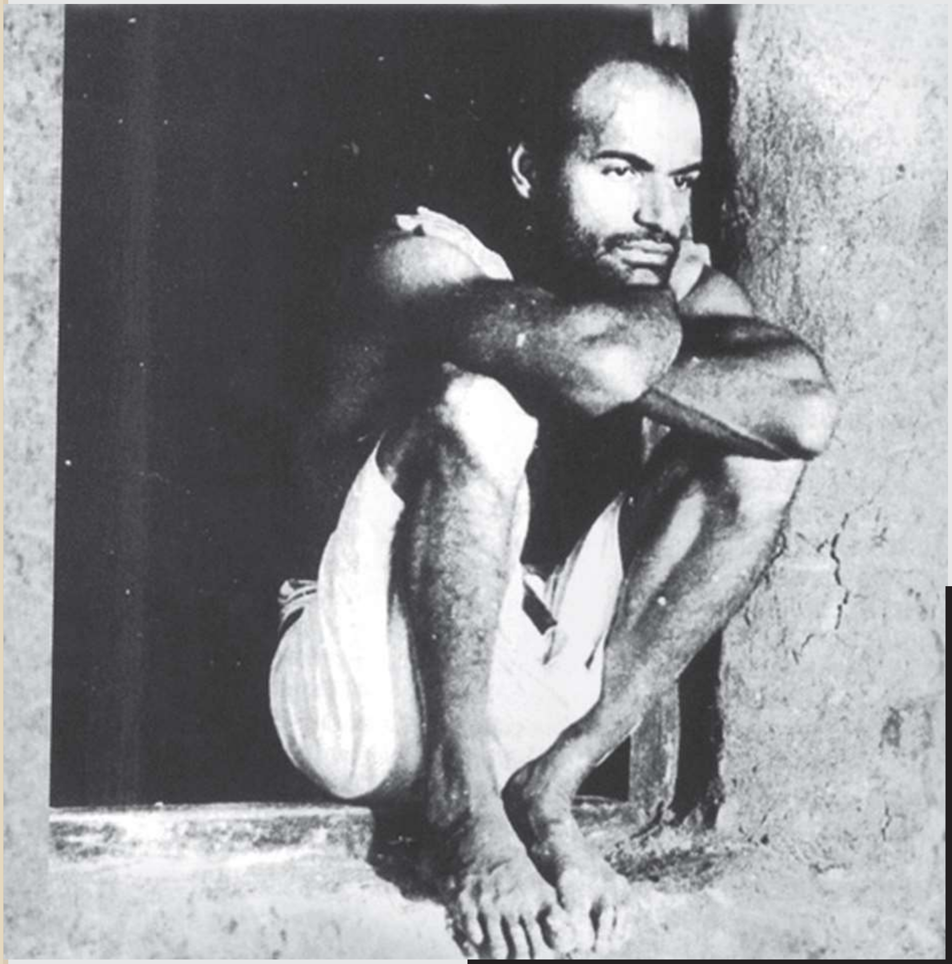

കൊടിയേറ്റം

ശങ്കരൻകുട്ടി,
കുട്ടികൾക്കൊപ്പം കളിച്ചും
ഉത്സവങ്ങൾ കണ്ടും ജീവിക്കുന്നു.
പെങ്ങൾ വീട്ടുജോലി ചെയ്താണ് കുടുംബം പുലർത്തുന്നത്.
വിവാഹിതനായിട്ടും
ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ സ്വഭാവത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടാവുന്നില്ല.
പ്രസവത്തിനു പോയ ഭാര്യ,
അയാൾ ചെന്നുവിളിച്ചിട്ടും തിരിച്ചുവന്നില്ല.
ശങ്കരൻകുട്ടി ലോറിയിൽ ക്ലീനറായി.
അയാൾ ഭാര്യയെ കാണാൻ
അവളുടെ വീട്ടിലെത്തുന്നു.

എണ്ണൂറ്റി മൂന്ന് - മധ്യദൂരദൃശ്യം

വയൽ താണ്ടി, കൊച്ചു കൈത്തോടു കടന്ന് ശങ്കരൻകുട്ടി ശാന്തമ്മയുടെ വീട്ടുപറമ്പിലൂടെ ഉത്സാഹത്തിൽ നടന്നു. വീടടുക്കുന്തോറും അയാളുടെ വേഗം കുറേശ്ശെ കുറഞ്ഞു. മുറ്റത്തു ചെന്ന്, ആരെയും കാണാഞ്ഞ് ഒന്നു നിന്നു. അപ്പോൾ അടുത്തെവിടെയോ ഒരു പശു അമറുന്നതു കേട്ടു.

എണ്ണൂറ്റിനാല് - സമീപദൃശ്യം

പൊതിയുമായി മുറ്റത്തു നിന്ന് ഒട്ടു സ്വയമായി അയാൾ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:
“ആരുമില്ല്യോ?”
മറുപടിക്കുവേണ്ടി അയാൾ അക്ഷമനായി കാത്തു.

എണ്ണൂറ്റിയഞ്ച് - അതിസമീപദൃശ്യം

കതകിന്റെ കട്ടളയ്ക്കു പിന്നിൽ ഒരു കൈ പതുക്കെ പ്രത്യക്ഷമായി, പാളിയിൽ പിടിച്ചു. അതിനു പിന്നാലെ ശാന്തമ്മയുടെ മുഖവും പ്രത്യക്ഷമായി. അവിടെയപ്പോൾ സാന്ദ്രമായ ദുഃഖവും പുതിയ പ്രതീക്ഷകളും ചേർന്ന് ഒരു ഭംഗി വന്നിട്ടുണ്ട്. ആഗതനെക്കാണെ അവളിൽ നേരിയ ഒരാഹ്ലാദം ഉയർന്ന് അലതല്ലി. ഒളിച്ചുവയ്ക്കാൻ കഴിയാത്ത ലജ്ജയോടെ ആ മുഖം താണു.

എണ്ണൂറ്റിയാറ് - സമീപദൃശ്യം

ശങ്കരൻകുട്ടിക്കുമുണ്ടായി ലജ്ജ. അയാൾ നോട്ടം പിൻവലിച്ച് അൽപ്പമൊരു സങ്കോചത്തോടെ അന്വേഷിച്ചു:
“അമ്മായിയില്ല്യോ?”

എണ്ണൂറ്റിയേഴ് - സമീപദൃശ്യം

ശാന്തമ്മ കാതരയായി പ്രതിവചിച്ചു:
“ഇല്ല.”

എണ്ണൂറ്റിയെട്ട് - മധ്യദൃശ്യം

മുറ്റത്ത് ശങ്കരൻകുട്ടി ശങ്കിച്ചു നിന്നു. അടുത്ത നീക്കത്തെപ്പറ്റി നിശ്ചയമില്ലാതെ കതകിനു പിന്നിൽ ശാന്തമ്മ വിവിധ വികാരങ്ങളോടെ അയാളെ കാത്തുനിന്നു. അപ്പോൾ ഉള്ളിൽ നിന്ന് കുഞ്ഞ് ഉണർന്നു കരഞ്ഞു. ശങ്കരൻകുട്ടിയെ അർഥഗർഭമായി ഒന്നു നോക്കി ശാന്തമ്മ ഉള്ളിലേക്കു തിരിഞ്ഞുപോയി. തുടർന്ന് ‘വാവോ - വാവാവോ - രാരിരാരോ വാ വോ’ എന്നു പാടി തൊട്ടിലാട്ടി. അതൊരു വിളിയാവണമെന്ന് കരുതിയാവണം, ശങ്കരൻകുട്ടി വരാന്തയിലേക്കുള്ള പടികയറി, പതുക്കെ വാതിലിനു മുന്നിൽ ചെന്നുനിന്നു. പിന്നെ ഉള്ളിലേക്കു കടന്നു.

എണ്ണൂറ്റിയൊമ്പത് - അതിസമീപദൃശ്യം

തൊട്ടിൽക്കൈയിൽ ശാന്തമ്മയുടെ രണ്ടുകൈയും അമർന്നിരിക്കുകയാണ്. അതിൽ ഒഴിഞ്ഞയിടത്ത് ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ വലംകൈ വന്നു പിടിച്ചു.

എണ്ണൂറ്റിപ്പത്ത്- സമീപദൃശ്യം

ശങ്കരൻകുട്ടി കൗതുകപൂർവം താഴെ തൊട്ടിലിലേക്കു നോക്കിനിന്നു. അയാളുടെ മുഖത്ത് ഒരു ചെറുചിരി വിടർന്നു.

എണ്ണൂറ്റിപ്പതിനൊന്ന് - സമീപദൃശ്യം

തൊട്ടിലിനുള്ളിൽ കണ്ണെഴുതി, പൊട്ടുതൊട്ട്, കരിവളയിട്ട്, പുത്തനുടുപ്പിട്ട് കുഞ്ഞ് ഉണർന്നുകിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

എണ്ണൂറ്റിപ്പന്ത്രണ്ട് - സമീപദൃശ്യം

ശങ്കരൻകുട്ടി പതുക്കെ തലയുയർത്തി ശാന്തമ്മയെ നോക്കി. അവൾ അയാളെ നോക്കി നിൽക്കുകയായിരുന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നനവാർന്നിരിക്കുന്നു. അവൾ എന്തെല്ലാമോ ആലോചിച്ച് മെല്ലെ തലകുനിച്ചു.

എണ്ണൂറ്റിപ്പതിമൂന്ന് - മധ്യസമീപദൃശ്യം

അയാളും ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു.

എണ്ണൂറ്റിപ്പതിനാല് - മധ്യസമീപദൃശ്യം

തൊട്ടിലിനപ്പുറവും ഇപ്പുറവുമായി അവർ നിന്നു. ശാന്തമ്മ താഴെ നോക്കിനിന്ന ശങ്കരൻകുട്ടിയിൽനിന്നു നോട്ടം പിൻവലിച്ച് കുഞ്ഞിനെ ശ്രദ്ധിച്ചു. അപ്പോൾ ദൂരെനിന്ന് ലോറിയുടെ ഹോൺ കേട്ടു. അവൾ അയാളുടെ അടുത്ത നീക്കമെന്താവുമെന്ന് കണ്ണുയർത്തി. ഹോൺ പിന്നെയും തുടരെ കേട്ടു. ശങ്കരൻകുട്ടി മെല്ലെത്തിരിഞ്ഞ് വികാരപൂർവം യാത്ര ചോദിച്ചു:

"ഞാൻ പോകുന്നു ശാന്തമ്മേ."

അയാൾ കൈയിൽ വച്ചിരുന്ന പൊതി അവൾക്കു നീട്ടി.

"ഇതു വച്ചേര്."

അതു വാങ്ങിയ ശാന്തമ്മയ്ക്ക് കരച്ചിലടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ശങ്കരൻകുട്ടി തിരിഞ്ഞു പുറത്തേക്കു കടന്നു.

എണ്ണൂറ്റിപ്പതിനഞ്ച് - മധ്യദൂരദൃശ്യം

ശാന്തമ്മ ഏങ്ങലോടെ വാതിൽക്കൽ വന്ന് വെളിയിലേക്കു നോക്കിനിന്നു. അയാൾ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി. പിന്നെയും തിരിഞ്ഞുനോക്കി. പിന്നീട് പുറത്തേക്കു നടന്നു. അവൾ കണ്ണു തുടച്ചു. മുണ്ടിന്റെ കോന്തലയിലേക്ക് മൂക്കു ചീറ്റി. അവൾക്കു പിന്നിൽ കുഞ്ഞിന്റെ തൊട്ടിൽ മെല്ലെ ആടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ശങ്കരൻകുട്ടി ഇതിനകം വയലിലേക്കിറങ്ങി മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

പറമ്പിലെവിടെയോ പശു പിന്നെയും അമറി. ശാന്തമ്മ കട്ടിളപ്പടിയിൽ ചാരിനിന്ന് വിരഹം വിഴുങ്ങി.

എണ്ണൂറ്റിപ്പതിനാറ് - മധ്യദൃശ്യം

ആറ്റിൻകരയിൽ, വഴി വന്നിറങ്ങുന്ന കടവിൽ ശങ്കരൻകുട്ടി ലോറി ഏതാണ്ട് കഴുകി വൃത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവസാനത്തെ തൂപ്പും തുടപ്പും നടത്തുകയാണയാൾ.

എണ്ണൂറ്റിപ്പതിനേഴ് - മധ്യദൃശ്യം

കടവിൽ, തുണി സോപ്പിട്ട്, കല്ലിൽ കുത്തിനനച്ചുകൊണ്ട് ഒരു തൊഴിലാളിസ്ത്രീ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്.

എണ്ണൂറ്റിപ്പതിനെട്ട്- ദൂരദൃശ്യം

തുടപ്പുതുണി കഴുകിയത് മുറുക്കിപ്പിഴിഞ്ഞുകൊണ്ട് ശങ്കരൻകുട്ടി ലോറിക്കടുത്തേക്കു വന്നു.

എണ്ണൂറ്റിപ്പത്തൊമ്പത് – ദൂരദൃശ്യം

തുണി നനച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സ്ത്രീക്കരികിൽ നിന്ന് അവരുടെ കുട്ടി വെള്ളത്തിൽ കളിക്കുകയായിരുന്നു. ചെറിയൊരു തുണിത്തുണ്ടുമായി അവൻ ആറ്റിലെ ഒഴുക്കിനടുത്തേക്കു നടന്നു. എന്നിട്ട് തുണി ദൂരേക്കെറിഞ്ഞു.

എണ്ണൂറ്റി ഇരുപത് – മധ്യദൃശ്യം

ശങ്കരൻകുട്ടി വണ്ടിയിലേക്കു കയറുകയായിരുന്നു. ഡ്രൈവർ എഞ്ചിൻ സ്റ്റാർട്ടാക്കി. വണ്ടി നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. അപ്പോഴാണ് അകലെ വെള്ളത്തിൽ ശങ്കരൻകുട്ടി എന്തോ ശ്രദ്ധിച്ചത്. അയാൾ സംഭ്രമത്തിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

"വണ്ടി നിർത്ത്."

പെട്ടെന്നയാൾ ചാടിയിറങ്ങി.

എണ്ണൂറ്റി ഇരുപത്തൊന്ന് – മധ്യദൃശ്യം

വെള്ളത്തിൽ നിന്ന കുട്ടിയെ ഓടിച്ചെന്നു കൈയിലെടുത്തുയർത്തി അവന്റെ തള്ളയ്ക്കടുത്തു കൊണ്ടുചെന്നു വിട്ട് അയാൾ അവരോടു കയർത്തു:

"കണ്ണൊണ്ടോ നിങ്ങടെ മൊഖത്ത്?

കൊച്ചിപ്പം വെള്ളം കുടിച്ച് ചത്തേനെല്ലോ."

കുട്ടി ഭയസംഭ്രമങ്ങളോടെ അയാളുടെ മുഖത്തു നോക്കി വാവിട്ടു നിലവിളിച്ചു. കുട്ടിയെ തള്ള അരികിലേക്ക് ഒന്നുകൂടി ചേർത്തുനിർത്തി. ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തിന്റെ കൃതാർഥതയോടെ അയാൾ തിരക്കിട്ടു നടന്നു വണ്ടിയിൽ കയറി. അതിലിരുന്ന് തന്റെ ധീരകൃത്യത്തിൽ സ്വയം അഭിനന്ദിച്ച് അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

എണ്ണൂറ്റി ഇരുപത്തിരണ്ട് – മധ്യദൃശ്യം

അപ്പോൾ അടുത്ത് കരഞ്ഞുകൊണ്ടുനിന്ന കുട്ടിയെ നോക്കി അലക്കുകാരിസ്ത്രീ ഉച്ചത്തിൽ പരാതിപ്പെട്ടു:

"ചുമ്മാ കളിച്ചോണ്ടിരുന്ന കൊച്ച് – ഒള്ള ബഹളങ്ങളൊക്കെയൊണ്ടാക്കി അതിനെ കരേപ്പിച്ചു."

എണ്ണൂറ്റി ഇരുപത്തിമൂന്ന് – മധ്യദൃശ്യം

ശങ്കരൻകുട്ടി പെട്ടെന്ന് തല വലിച്ചുകളഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും മുന്നോട്ടു നീങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരുന്ന വണ്ടിയിൽനിന്ന് ശങ്കരൻകുട്ടി വലിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞ് എത്തിനോക്കി.

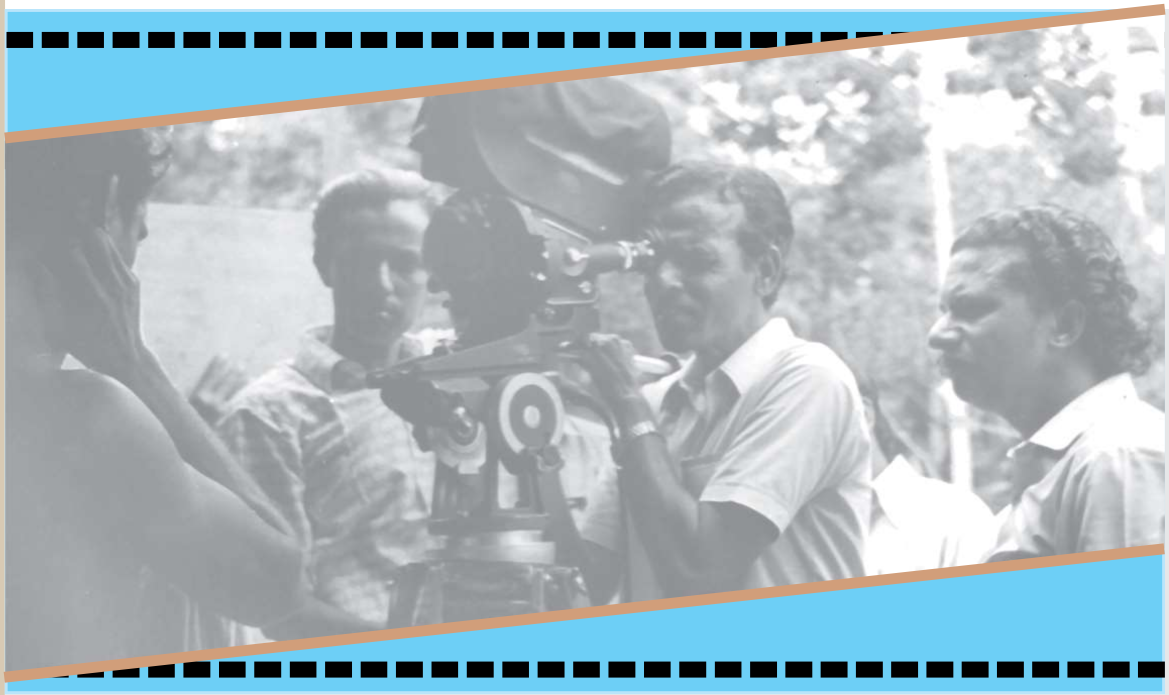

എണ്ണൂറ്റി ഇരുപത്തിനാല് - സമീപദൃശ്യം

ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ മുഖമാകെ സംതൃപ്തി, ആഹ്ലാദം.

എണ്ണൂറ്റി ഇരുപത്തഞ്ച് - സമീപദൃശ്യം

സന്തോഷഭാവം ഡ്രൈവർക്കും അൽപ്പം പകർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നും. പെട്ടെന്നുയർത്തിയ ചൂളംവിളി കേട്ട് അതിശയത്തോടെ അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി ചിരിച്ചു.

എണ്ണൂറ്റി ഇരുപത്താറ് - മധ്യസമീപദൃശ്യം

ശങ്കരൻകുട്ടി പ്രസന്നവദനനായി ചൂളമടിക്കുകയാണ്. ഡ്രൈവർ താളത്തിൽ 'പോ-പോ' എന്ന് ഹോണടിച്ചു. എതിരെ ഒരു ഫാസ്റ്റ് പാസഞ്ചർ ബസ് നീണ്ട ഹോണോടെ കടന്നുപോയി.

എണ്ണൂറ്റി ഇരുപത്തേഴ് - മധ്യദൃശ്യം

വൃക്ഷത്തലപ്പുകൾ ആ ചൂളംവിളിക്ക് പശ്ചാത്തലമായി നീങ്ങി.

എണ്ണൂറ്റി ഇരുപത്തെട്ട് - സമീപദൃശ്യം

ഭവാനിയമ്മ നിർബന്ധിച്ചു: "ഇങ്ങനൊരു ധിറുതിയൊണ്ടോ!"

എണ്ണൂറ്റി ഇരുപത്തൊമ്പത് - സമീപദൃശ്യം

വാതിൽക്കൽ നിന്ന ഭവാനിയമ്മ തുടർന്ന് നിർദേശിച്ചു:
"എന്നാ ശാന്തമ്മ ചെന്ന് ഇച്ചിരി ചായയിട്ടോണ്ടു വാ."
വരാന്തയിൽ പുറത്തേക്കുള്ള വഴിയിൽ തൂണുചാരി ശങ്കരൻകുട്ടിയും

അരഭിത്തിക്കപ്പുറം ചുവരോടു ചേർന്ന് എളിയിൽ കുഞ്ഞുമായി ശാന്തമ്മയും നിന്നു. അയാൾ മയത്തിൽ ഒഴിഞ്ഞുമാറി.

“അയ്യോ, ഞാൻ ചായ കുടിച്ചേച്ചാ വന്നേ.”

ഭവാനിയമ്മ വിടുന്ന മട്ടില്ല. അവർ നിർബന്ധിച്ചു:

“എന്നാപ്പിന്നെ ഉണ്ടേച്ചു പോയാ മതി.”

ശങ്കരൻകുട്ടി പൂർവാധികം വിനീതനായി:

“അയ്യോ വേണ്ടാ, ലോറിയേല് ചരക്കു കേറ്റി നിർത്തിയേക്കുവാ.”

എന്നിട്ടയാൾ സംശയത്തോടെ കൈയിലിരുന്ന പൊതി നീട്ടി.

“ഇത് ....”

അയാൾ അർധോക്തിയിൽ നിർത്തി; ശാന്തമ്മയോട് തിരിഞ്ഞു. ഭവാനിയമ്മ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

“വാങ്ങിച്ചോടീ.” ശാന്തമ്മ മുന്നോട്ടുവന്ന് സന്തോഷപൂർവം അത് കൈയേറ്റു.

അയാൾ തിരിഞ്ഞ് യാത്രപറഞ്ഞു:

“എന്നാ... ഞാൻ പോകുന്നു...”

അയാൾ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി വേഗത്തിൽ നടന്നു.

ശാന്തമ്മ ശങ്കരൻകുട്ടി പോകുന്നതു നോക്കി പ്രേമപൂർവം നിന്നു.

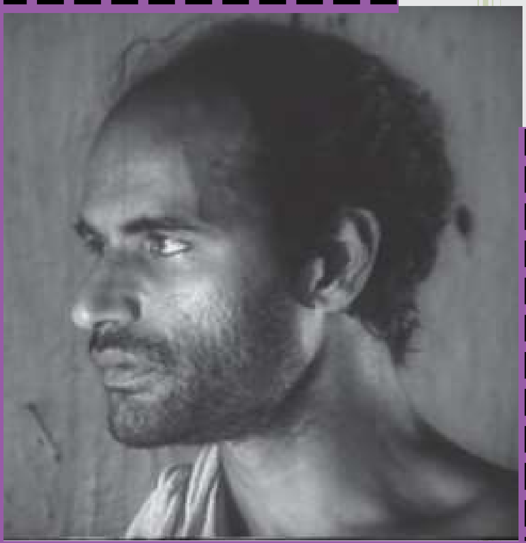

എണ്ണൂറ്റിമുപ്പത് - മധ്യദൃശ്യം

അകലേക്കു നടന്നുനീങ്ങുന്ന അയാളിൽനിന്ന് നോട്ടം പിൻ വലിച്ച് ശാന്തമ്മ അമ്മയോടു തിരിഞ്ഞു പറഞ്ഞു:

“അമ്മ നിർബന്ധിച്ചാരുന്നെങ്കി ഉണ്ടേച്ചേ പോവത്തൊള്ളാരുന്നു.”

ഭവാനിയമ്മ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. അവർ ചോദിച്ചു:

“നീയിവിടെ നിക്വല്ലാരുന്നോ-നെനക്ക ങ്ങോട്ടു പറയാൻ വയ്യാരുന്നോ?”

ശാന്തമ്മ അയാൾ പോയ ദിക്കിലേക്ക് ഒന്നുകൂടി തിരിഞ്ഞുനോക്കിനിന്നു. എന്നിട്ട് പതുക്കെ കുഞ്ഞിനെ ഉമ്മവച്ചു.

കൊടിയേറ്റം (അടൂർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ)

2DPTTQ

- ദൃശ്യസന്ദർഭത്തെ സ്വാഭാവികമാക്കാൻ എന്തെല്ലാം തന്ത്രങ്ങളാണ് തിരക്കഥയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്? വിശകലനം ചെയ്ത് കുറിപ്പു തയാറാക്കുക.

- • "ശങ്കരൻകുട്ടി കൗതുകപൂർവം താഴെ തൊട്ടിലിലേക്കു നോക്കിനിന്നു. അയാളുടെ മുഖത്ത് ഒരു ചെറുചിരി വിടർന്നു."
  • "കണ്ണൊണ്ടോ നിങ്ങടെ മൊഖത്ത്? കൊച്ചിപ്പം വെള്ളം കുടിച്ച് ചത്തേനെല്ലോ."

  ഈ വരികളിൽ തെളിയുന്ന ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ മാനസികാവസ്ഥ വ്യക്തമാക്കുക.

- "ശാന്തമ്മ ഏങ്ങലോടെ വാതിൽക്കൽ വന്ന് വെളിയിലേക്കു നോക്കിനിന്നു. അയാൾ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി. പിന്നെയും തിരിഞ്ഞുനോക്കി. പിന്നീട് പുറത്തേക്കു നടന്നു."

  ശങ്കരൻകുട്ടി ശാന്തമ്മയെയും കുഞ്ഞിനെയും കണ്ടുമടങ്ങുന്ന ഭാഗമാണിത്. ഈ തിരക്കഥാഭാഗം ഒരു കഥയുടെ തുടക്കമാണെന്നു കരുതുക. കഥ പൂർത്തിയാക്കുക.

- > ''എന്റെ ഗ്രാമത്തിൽനിന്ന്, അവിടെ എനിക്കറിയാവുന്ന, എന്നോടൊപ്പം വളർന്ന, ജനങ്ങളിൽനിന്ന് ഉദ്ഭവിച്ച കഥയാണിത്. ഇന്നും നമുക്കിടയിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിയെപ്പോലുള്ളവരുണ്ട്."
  >
  > *അടൂർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ*

  'കൊടിയേറ്റം' എന്ന സിനിമ കണ്ടശേഷം ഈ പ്രസ്താവനയോട് പ്രതികരിക്കുക.

- > ''അയാൾ പടിഞ്ഞാറൻമാനത്തേക്കു നോക്കി. ജീവനറ്റ സന്ധ്യ. കണ്ണീരൊതുക്കിയ കറുത്ത മേഘങ്ങൾ" എന്നെഴുതുമ്പോൾ കഥാപാത്രത്തിന്റെ മാനസികാവസ്ഥ പ്രകടമാവുന്നു. സ്ക്രീൻപ്ലേ എഴുത്തുകാരനോ? ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളിലൂടെ, പറയുന്ന വാക്കുകളിലൂടെ, കാണുന്ന മൂർത്തസംഭവങ്ങളിലൂടെ, കേൾക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളിലൂടെയാണ് കഥാപാത്രത്തിന്റെ മനസ്സ് തുറന്നുകാട്ടേണ്ടത്.
  >
  > *കാണാവുന്ന സാഹിത്യം- എം.ടിയുടെ തിരക്കഥകൾ -ആമുഖം*

ദൃശ്യ (Visuals)ങ്ങളുടെ മേൽക്കോയ്മയാണ് സാഹിത്യത്തിൽനിന്ന് സിനിമയിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിലെ മുഖ്യസവിശേഷത. ചലച്ചിത്രകാരൻ - തിരക്കഥാകാരനും വാക്കുകൾകൊണ്ടല്ല, ദൃശ്യങ്ങൾ (ബിംബങ്ങൾ) കൊണ്ടാണ് സംസാരിക്കേണ്ടത്.

'ഈ കഥ എന്റെ ജീവിതത്തിലെ അദ്ഭുതസംഭവങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്' എന്ന മുഖവുരയോടെ തുടങ്ങുന്ന 'നീലവെളിച്ചം' എന്ന ചെറുകഥ ഒരു പ്രേതകഥയാവുന്നത് അവസാന വാക്യങ്ങളിൽ 'നീലവെളിച്ച'മെന്ന അദ്ഭുതസംഭവത്തോടെ മാത്രമാണ്. എന്നാൽ 'ഭാർഗവീനിലയ'മെന്ന തിരക്കഥയിൽ, പ്രേതകഥയ്ക്കനുഗുണമായ ദൃശ്യസൂചനകൾ തുടക്കം മുതൽതന്നെ ഒരുക്കുന്നുണ്ട് ബഷീർ. കൊച്ചുവാക്യങ്ങളിൽ സ്വാഭാവികമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന വീട് തിരക്കഥയിൽ അതിവിശദമായിത്തന്നെ വിവരിക്കപ്പെടുന്നു. വെളിച്ചമില്ലാത്ത, ജനാലകളെല്ലാം അടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന, കരിയിലകൾ നിറഞ്ഞ വീട്. പ്രേതകഥയ്ക്കുവേണ്ട ചേരുവകളെല്ലാം തുടക്കം മുതൽ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിലെ ആദ്യ പ്രേതചിത്രമാണ് 'ഭാർഗവീനിലയം'. പിൽക്കാലത്ത് ആവർത്തനവിരസങ്ങളായി മാറിയ സീക്വൻസുകളെല്ലാം അന്നു പുതുമയോടെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗേറ്റിൽ ആദ്യം കാണുന്ന തിളങ്ങുന്ന പൂച്ചക്കണ്ണുകൾ, നായ്ക്കളുടെ ദയനീയമായ മോങ്ങൽ, ചിലങ്കകളുടെ അവ്യക്തശബ്ദം, വേഗത്തിൽ ഗോവണിപ്പടിയിറങ്ങുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ, വെള്ളവസ്ത്രം ധരിച്ച പ്രേതം, കാറ്റ്, കിണറ്റിൽ എന്തോ വന്നു വീഴുന്ന ശബ്ദം, ആദ്യം കണ്ട 'രൂപരഹിതമായ കിനാവുപോലുള്ള' നിശ്ചലപ്രകൃതി മെല്ലെ സജീവമാകുന്നത് - ദൃശ്യസമൃദ്ധിയാണ് 'ഭാർഗവീനിലയ'ത്തിന്റെ തുടക്കം ആസ്വാദ്യമാക്കുന്നത്.

കഥയും തിരക്കഥയും (ഡോ. ആർ.വി.എം. ദിവാകരൻ)

സിനിമയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്ത് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- മലയാളത്തിലെ നിരവധി നോവലുകളും ചെറുകഥകളും അതേ പേരിലും പേരുമാറ്റിയും ചലച്ചിത്രങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. പട്ടിക പൂർത്തിയാക്കുക.

സിനിമ	കൃതി	എഴുത്തുകാർ	സംവിധായകർ
നിർമ്മാല്യം	പള്ളിവാളും കാൽച്ചിലമ്പും	എം.ടി.	എം.ടി.
ചെമ്മീൻ	ചെമ്മീൻ	തകഴി	രാമു കാര്യാട്ട്
കാഞ്ചനസീത	കാഞ്ചനസീത	സി.എൻ. ശ്രീകണ്ഠൻനായർ	ജി. അരവിന്ദൻ

വെളിച്ചത്തിന്റെ വിരലുകൾ

ഉമ്മാച്ചുവും മായനും ബീരാനും കളിക്കൂട്ടുകാരായിരുന്നു. പണക്കാരനായ ബീരാൻ ഉമ്മാച്ചുവിനെ സ്വന്തമാക്കി. അവൾക്ക് മായനോടായിരുന്നു കൂടുതൽ പ്രിയം. ഉമ്മാച്ചുവിനും ബീരാനും ഒരു മകൻ പിറന്നു– അബ്ദു. ഉമ്മാച്ചുവിനെയും ബീരാനെയും ഒന്നിപ്പിക്കാൻ കാരണക്കാരനായ അഹമ്മദുണ്ണിക്കയെ ഒരിക്കൽ മായൻ തല്ലി. തല്ലുകൊണ്ടുവീണ അയാൾ മരിച്ചെന്നു കരുതി മായൻ നാടുവിട്ടു. വയനാട്ടിൽവച്ച് അഹമ്മദുണ്ണിക്കയുടെ മകൻ ഹസ്സനെ കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോഴാണ് അയാൾ മരിച്ചില്ലെന്ന് അറിയുന്നത്. നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയ മായൻ ഉമ്മാച്ചുവിനെ വിവാഹം കഴിച്ചു. അവർക്കൊരു കുഞ്ഞുണ്ടായി– മരക്കാർ. മായനാണ് ബീരാനെ കൊന്നതെന്ന് അബ്ദുവിന് അറിയാമെന്ന് ഉമ്മാച്ചുവും മായനും മനസ്സിലാക്കി. തുടർന്ന് വയനാട്ടിലേക്കു പോയ പിതാവിനെ കാണാൻ മരക്കാർ എത്തുന്നു.

“ന്റെ മോൻ പൊയ്ക്കോ!” മായൻ നീണ്ട കൈയെടുത്ത് മരക്കാരുടെ ചുമലിൽവച്ചു പറഞ്ഞു. മരക്കാർ ഒരാഴ്ചയായി ബാപ്പയുടെ അടുത്തു ചെന്നുകൂടിയിട്ട്. ബാപ്പയും തന്റെ കൂടെ നാട്ടിലേക്കു വരണമെന്നാണ് അവന്റെ പിടിത്തം. പക്ഷേ, മായൻ അതിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. എന്തുകൊണ്ടിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല എന്നൊട്ടു പറയുന്നുമില്ല. ഈ ഊരാക്കൊളുത്തഴിച്ചു ബാപ്പയെ മോചിപ്പിക്കാൻ മകൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അവൻ പറഞ്ഞു: “ബാപ്പീം വരണം.”

“ബാപ്പ ഇപ്പൊ ഇല്ല. അല്ലെങ്കിൽ...” മായൻ കുറച്ചുനേരം എന്തോ വിചാരിച്ചു നിന്നു തുടർന്നു:

“ബാപ്പ പിന്നെ ബര്ണ്ട്.”

“ഇപ്പൊ വന്നാലെന്തേ?”

“ബാപ്പ ഇബടെ ബന്നത് ഇച്ചിരിപ്പോരം കാരിയത്തിന്നല്ലേ? അത് കയിഞ്ഞാല് ഞമ്മളങ്ങട്ട് ബരും. അത്..തന്നെ. അത് ബേകം തീരും മോനേ!”– ഇതു പറഞ്ഞപ്പോൾ മായന്റെ തൊണ്ടയിടറി.

“ബാപ്പാ...”

“മോനേ...”

“ബാപ്പ വരാഞ്ഞാൽ വല്ല്യേ കഷ്ടാവും!”

“ബാപ്പ ഇപ്പൊ ബന്നാൽ അതിലും ബല്ല്യേ കഷ്ടാവും. അല്ലെങ്കിൽ അന്നോട് അതൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടെന്താ? ജ്ജ് ഇപ്പോളും ഒരു ചെക്കനാ!”

“ബാപ്പാക്ക് എന്തേ അവിടെയൊര് എടങ്ങറ്?”

മായൻ സ്വൽപ്പനേരത്തിനു മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ആ തളർന്ന വട്ടക്കണ്ണുകൾ കുറേനേരം ഒരേദിക്കിലേക്കു തറച്ചുനിന്നു. ആ നേത്രങ്ങളിലൂടെ വിഷാദവും രോഷവും ഇടകലർന്ന് പാഞ്ഞുപോകുന്നതായി മരക്കാർ കണ്ടു.

“ബാപ്പ എന്താ ഒന്നും മിണ്ടാത്തത്?”

“ഇക്ക് ഒരെടങ്ങറും ഇല്ലാച്ചോ. ഇഞ്ഞി എടങ്ങറുണ്ടായി എന്നാത്തന്നെ എന്തേയ്, ചാവോളല്ലേ മനിസന് എടങ്ങറുള്ളൂ?”

“ബാപ്പ എന്താ ഇങ്ങനെയൊക്കെ സംസാരിക്കുന്നത്?”

“ഞങ്ങളും ഉമ്മീം എന്തെങ്കിലും ബാപ്പാക്ക് എതിരായിട്ട് ചെയ്തോ?”

മായൻ ദൃഷ്ടിയുയർത്തി മരക്കാരുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. എന്നിട്ട് പതുക്കെ അവന്റെ പുറം തടവിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു: “ന്റെ മക്കളെക്കൊണ്ട് ഇക്ക് ഒരെടങ്ങറും ഉണ്ടായിറ്റില്ല. ഇച്ചിരി പൊട്ടിത്തെറിച്ചോനാ ഹൈദ്രോസ്. ഓനും ഞമ്മളെ ബല്ല്യേ കാര്യേർന്ന്. പിന്നെ അന്റെ ഉമ്മ.”

“എന്തേ, ഉമ്മ വല്ലതും പറഞ്ഞോ ബാപ്പാ?”

“ഓള് പറയേ? അന്റെ ഉമ്മാനെ അനക്കറിഞ്ഞൂടാ. ഓളെപ്പോലെ സഹിക്കുന്നൊരു പെണ്ണ് ഇദ്ദുനിയാവുമ്പിലില്ല. അക്കുടുംബത്തിന്റെ ഒരു ബെളക്കാ ഓള്.”

“എന്നാൽ ബാപ്പ പോരിൻ; പോരണം.”

“ബാസി പുടിക്കരുത്. ന്റെ മോൻ പൊയ്ക്കോ. ബാപ്പ ബരണ്ടി.”

മരക്കാരൊന്നും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അവൻ എന്തൊക്കെയോ ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു. അവ്യക്തങ്ങളായ നിഴൽപ്പാടുകൾ അവന്റെ ഉള്ളിലൂടെ കടന്നുപോയി.

“മോൻ ബേജാറാവണ്ട. ഇക്ക് ഇബടെ സൊഹാ. ഈ ഹസ്സനില്ലേ, നല്ലോന്. ഓൻ പെണ്ണും പാടേ കെട്ടിയപ്പോ ഏറെ നല്ലോനായി.”

“ഉം”–മരക്കാർ ഒന്നു മൂളുകമാത്രം ചെയ്തു.

“ഉമ്മാനോട് പറയ്...”

“എന്ത്?”

“ബാപ്പ എല്ലാം ഓർക്കുന്നുണ്ട് എന്ന്.”

“പിന്നെ ഉമ്മാനെ കസ്റ്റപ്പെടുത്തരുത്. ഓള് ഇമ്മിണി സഹിച്ചോള്. ഇനീം സഹിക്കാൻ ബിടരുത്.”

“ബാപ്പ വന്നിട്ട് ഒക്കെ പറഞ്ഞോളിൻ.”

“സരി. പറഞ്ഞതൊക്കെ ഓർമ്മബെച്ചോ!”

“ബാപ്പ എന്നാ വര്ാ?”

“അടുത്ത്.”

“വരുന്ന ആഴ്ച?”

“പക്കെ ബരും.”

“അപ്പൊ ഞാൻ വരട്ടെ?”

“മോൻ പൊയ്ക്കോ.” ഇതു പറഞ്ഞപ്പോൾ മായന്റെ തൊണ്ടയിടറി. കുറേക്കൂടി പറയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, തന്നെ തനിക്ക് ഒതുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലോ എന്ന് അവൻ ഭയപ്പെട്ടു.

ബാപ്പയും മകനും കീഴ്പ്പോട്ടു നോക്കി. നിശ്ശബ്ദത. രണ്ടുപേരും സ്വന്തം ആത്മാവിലേക്ക് തലതിരുകിക്കൊണ്ടായിരുന്നു നിന്നിരുന്നത്. അകത്ത് കലശലായ പ്രക്ഷോഭം; പുറത്തു പ്രശാന്തത. ആ പ്രശാന്തതയെ ദൂരെനിന്ന് ചായച്ചപ്പുനുള്ളുകാരികളുടെ കലപിലശബ്ദവും കോൽമേസ്ത്രിമാരുടെ നിർദേശങ്ങളും കൂടെക്കൂടെ നുള്ളിനോവിപ്പിച്ചു. ആമിന വളർത്തുന്ന ആട്ടിൻകുട്ടിയും അകത്തുനിന്നു കൂടെക്കൂടെ കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"ഞാൻ വരട്ടെ, ബാപ്പാ?"

"പൊയ്ക്കോ."

മരക്കാർ ഇറങ്ങിനടന്നു. പടിവരെ മായനും പിന്നാലേ പോയി. ഒരു കൊച്ചുമോട്ടോർബോട്ട് വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന കെട്ടുവഞ്ചിപോലെ. പടിക്കൽവെച്ച് അവ തമ്മിലുള്ള കെട്ടഴിഞ്ഞു. മോട്ടോർ ബോട്ട് മുന്നോട്ടുനീങ്ങി. കെട്ടുവഞ്ചി നിന്നു. മരക്കാർ ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. മായൻ പടിക്കാലും പിടിച്ച് കണ്ണും നട്ടുകൊണ്ടു നിൽക്കുകയാണ്. മകൻ അകന്നകന്നുപോകുമ്പോൾ നെഞ്ചിൽനിന്ന് എന്തോ ഒന്നു വലിച്ചുചീന്തിയെടുക്കുംപോലെ തോന്നുന്നു. ആ മുഖം ഒരിക്കലും ഇത്രമേൽ അവശമായിട്ടില്ല.

അവിടെ പുതിയ ചുളിവുകൾ പെട്ടെന്നാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. മരക്കാർ കുന്നിറങ്ങി. അവന്റെ തൊപ്പി മാത്രമേ അപ്പോൾ മായൻ കാണുന്നുള്ളൂ. അവൻ പടിക്കാൽ പിടിച്ച് എന്തിനോക്കി. മരക്കാർ വീണ്ടും കുന്നിലേക്കു കയറുകയാണ്. ആ കുന്നുകൂടി ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവനെ കാണുകയില്ല. മായൻ ദൃഷ്ടി പതറാതെ നോക്കി: തന്റെ മകനാണത്. ആ ചൊറുചൊറുക്കുള്ള നടത്തം, ആ കൈവീശൽ, ആ തല ചരിച്ചുപിടിക്കൽ– എല്ലാം തന്റേതാണ്. തന്റെ ജീവനിൽനിന്നു പറിച്ചെടുത്ത ഒരു പുതിയ താൻ. കുറച്ചുനിമിഷംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ അവൻ കണ്ണിൽനിന്നു മറയും. പിന്നീട് അവനെ കാണുമോ? അവൻ ആ കുന്നും ഇറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. മായന്റെ നെഞ്ചിൽ ഒരു കിതപ്പുകിടന്ന് മുട്ടിത്തിരിഞ്ഞു. മകൻ മരിക്കുന്നതു നോക്കിനിൽക്കേണ്ടി വരുന്ന ഒരച്ഛന്റെ നിൽപ്പായിരുന്നു അത്. മരക്കാർ മറവിലേക്കു താഴുകയാണ്; കാലുകൾ കാണാതായി; പുറവും മറഞ്ഞു; തലമാത്രം ബാക്കിയുണ്ട്; ഒരു കറുത്ത തൊപ്പി മാത്രം; എല്ലാം മറഞ്ഞു. ശൂന്യം. ചക്രവാളംവരെ ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. രണ്ടോ മൂന്നോ കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ ആ പടിക്കാൽപിടിച്ച കൈപ്പടത്തിന്മേൽ ഇറ്റിറ്റു വീണു. അവയ്ക്ക് തീത്തൈലത്തിന്റെ ചൂടുണ്ടായിരിക്കണം.

"ഞാൻ ചത്ത്...!" – അവൻ സ്വയം മന്ത്രിച്ചു.

"എന്തേയ്, കാക്കാ?" പിൻപിൽനിന്ന് ഒരു ചോദ്യം കേട്ട് അവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഹസ്സനുണ്ട് ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നു. മായന്റെ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ കണ്ട് ഹസ്സനും അൽപ്പം ഒന്നമ്പരക്കാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അവനത് പുറത്തുകാട്ടാതെ കഴിച്ചു.

"എന്തേയ്, കാക്കാ?"

"ന്റെ മോനേ..." മായൻ ഹസ്സന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു തേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. എന്തിനാണ് കരയുന്നതെന്ന് ഹസ്സൻ ചോദിച്ചില്ല. കരയട്ടെ, എന്നൊരു ഭാവത്തിൽ മായന്റെ വിസ്തൃതമായ പുറം തടവുകമാത്രം ചെയ്തു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഹസ്സന്റെ തോളിൽപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് മായൻ പടാപ്പുറത്തു വന്നിരുന്നു. താടിക്കു കൈയും കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഇരുപ്പ്. ഹസ്സൻ അൽപ്പനേരം നോക്കി. എന്നിട്ട് അകത്തേക്കു കടന്നുവിളിച്ചു: "ആമിനേ!"

"ഓ."

"അരി ബെന്തോ?"

"ആ!"

"എന്നാൽ കാക്കാക്ക് ഇച്ചിരി കഞ്ഞി ഇങ്ങട്ട് കൊടുക്ക്."

"ഇപ്പൊ കൊണ്ടോരാം."

അൽപ്പനിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഉപ്പിട്ടാറ്റിയ കഞ്ഞി കൊണ്ടുവന്നു. മായൻ നിശ്ശബ്ദനായി അതു വലിച്ചുകുടിച്ചു ചിറി തുടച്ച് പടാപ്പുറത്ത് നീണ്ടുനിവർന്നു കിടന്ന് കണ്ണടച്ചു.

"ഇടിഞ്ഞുമറിഞ്ഞ ജബ്ബലിന്റെ ചേലിക്കാ ഇക്കിടപ്പ്!" എന്നു ഹസ്സൻ ഉള്ളിൽ കരുതി. ഒന്നും പറയാതെ അകത്തേക്കു പോയി. ആമിനയെ അകത്തെങ്ങും കണ്ടില്ല. അവൻ അങ്ങേപ്പുറത്തു ചെന്നുനോക്കി. അവൾ ആട്ടിൻകൂടിന്റെ അടുത്താണ്. പിണ്ണാക്കുവെള്ളം ഇളക്കിക്കൊടുക്കുന്നു.

"എന്തേയ്?" അവൾ ചോദിച്ചു.

"ഉം-ഉം." ഹസ്സൻ നിഷേധാർഥത്തിൽ തലയാട്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "അച്ചെക്കന് ഇച്ചിരി മൊല കൊടുക്കാമായിരുന്നില്ലേ? ഇമ്മിണി നേരായില്ലേ?"

"കൊടുക്കാം. ഇതങ്ങട്ട് കയിഞ്ഞാളട്ടെ."

ഹസ്സനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവൻ താനറിയാതെ ഒരു പിതാവായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏതോ മനുഷ്യന്റേതായ ആ കുട്ടിയെ തനിക്ക് ഒരിക്കലും ആത്മാർഥമായി സ്നേഹിക്കാൻ കഴികയില്ല എന്നായിരുന്നു അവന്റെ ആദ്യകാലത്തെ വിശ്വാസം. വാസ്തവത്തിൽ, മായൻ നിർബന്ധിച്ചിട്ടും വിവാഹം കഴിക്കാനുള്ള മടിതന്നെ അതായിരുന്നു. പക്ഷേ, കടുക്കക്കഷായം കുടിക്കുമ്പോലെ അതു ചെയ്യേണ്ടിവന്നുവെന്നുമാത്രം. കുടിച്ചുനോക്കിയപ്പോഴാകട്ടെ, കടുക്കയല്ല, നെല്ലിക്കയാണ്. മുമ്പെ ചവർത്തു, പിന്നെ മധുരിച്ചു. ആമിനയ്ക്ക് ഇത് ഓർക്കാപ്പുറത്തുള്ള ഒരു ഭാഗ്യമായിരുന്നു. അവൾ കഷ്ടപ്പാടിന്റെ അഗാധതയിലേക്കു മുങ്ങിമുങ്ങിപ്പോവുകയാണ്. മരണം കാൽച്ചുവട്ടിൽ കിടന്നുപുളയുന്നു. അപ്പോഴാണ് ഹസ്സൻ അവളെ പൊക്കിയെടുത്തത്. ആ സ്ത്രീ അവനെ കടന്ന് ഒരൊറ്റപ്പിടിത്തം-ജീവൻപോയാലും വിടില്ലെന്ന മട്ടിൽ. വാസ്തവത്തിൽ, അതൊരേസമയത്ത് ഒരു പിടിച്ചുപറ്റലും ആത്മാർപ്പണവുമായിരുന്നു. ആ രംഗം ഓർക്കുമ്പോഴൊക്കെ ഹസ്സന് ഒരു കോരിത്തരിപ്പ് ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ, ഒരു ഇണയെ തേടിപ്പിടിച്ച് ജീവിതം പൂർണമാക്കാനുള്ള പ്രേരണ തള്ളിനിൽക്കുകയാണ്. എന്നിട്ടും മായൻ പറഞ്ഞപ്പോഴൊന്നും അവൻ ആ വഴിക്ക് ചരിച്ചില്ല. പ്രസവിച്ചു നാൽപ്പതു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. ഇതിന്നിടയിൽ ഓരോ ദിവസവും ആമിന പറയും: "ഇഞ്ഞി ഞമ്മള് പോയ്ക്കോളാം."

"പോണ്ടാ" എന്നുമാത്രം ഹസ്സനും പറയും. ഈ ഓരോ വാക്കും തന്നെ എങ്ങോട്ടാണ് കൊണ്ടുപോകുന്നതെന്ന് അപ്പോൾത്തന്നെ അവൻ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും പിറ്റേന്നും അതുതന്നെയായിരുന്നു ഹസ്സൻ പറഞ്ഞ മറുപടി.

"ഇങ്ങക്ക് ഞമ്മളെക്കൊണ്ട് എടങ്ങാറായി!" ആമിന പറഞ്ഞു.

"ഞമ്മക്ക് സന്തോസാ" -ഹസ്സൻ ഉടനെ മറുപടി കൊടുക്കും. ഈ വാക്ക് അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഒരു സംഭ്രമമുളവാക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഹസ്സനും കാണാതിരുന്നില്ല. എന്നാലും അതിലപ്പുറമൊന്നും പറയാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഒരു വാക്കു കൂടുതൽ പറഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ അതു തനിക്കുതന്നെ പിൻവലിക്കാൻ വയ്യാത്ത വിധത്തിലായിത്തീരുമല്ലോ. കാക്കാം; എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നു നോക്കാം. ആമിനയുടെ ഈ വിനയവും അപരാധബോധവും കുത്തിയിളക്കി അതു നോക്കിക്കാണുന്നതിൽ ഹസ്സൻ നിഗൂഢമായ ഒരു സംതൃപ്തിയനുഭവിച്ചു. ഓരോ ദിവസവും അവൻ തന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞു: "നല്ലോളാന്നാ തോന്ന്ണ്!"

ഹസ്സൻ അവളെ നന്നായി തീറ്റിപ്പോറ്റി. തോട്ടപ്പണിയിൽനിന്നു റിട്ടയർചെയ്ത ഒരു കർണാടകക്കാരിത്തള്ളയെ പ്രസവശുശ്രൂഷയ്ക്കു വേണ്ടി ഏർപ്പെടുത്തി. വിഷാദാത്മകത്വത്തിന്റെ ഒരു മൂർത്തിമദ്ഭാവമായിരുന്ന ആ തള്ള ആമിനയെ നന്നായി ശുശ്രൂഷിച്ചു. പല്ലു മുഴുവൻ മരക്കറ തേച്ചു കറുപ്പിച്ച ആ സ്ത്രീ ചിരിക്കുമ്പോഴും കരയുകയാണെന്നേ തോന്നൂ. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ജീവിയുടെ സാഹചര്യം ആമിനയ്ക്കു വളരെ ആവശ്യമായിരുന്നു. തന്നെച്ചൊല്ലിയാണ് ആ വൃദ്ധ എപ്പോഴും കരയുന്നതെന്ന ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണ പക്ഷേ, അവൾക്ക് ആവശ്യമായിരിക്കാം. തനിക്കുവേണ്ടി വേദനിക്കുവാൻ ചിലരുണ്ടാവുക എന്നതാണല്ലോ പരമമായ സുഖം. ആ കർണാടകക്കാരിയുടെ മുഖ

ത്തുനിന്ന് എപ്പോഴും ആമിന ആശ്വാസം തേടിപ്പോന്നു. ഹസ്സന്റെ തീറ്റയും കർണാടകക്കാരിയുടെ മുഖഭാവവുംകൂടി ആമിനയുടെ ആരോഗ്യം വീണ്ടെടുത്തു; ആ കവിളുകൾ ഉരുണ്ടു; അവിടെ ഒരു നേർത്ത തുടുപ്പ് ഉദിച്ചുവരുകയാണ്. ആ നീണ്ട കണ്ണുകളിലേക്കു പ്രകാശം തിരിച്ചുവന്നു. അവ മഷിതട്ടിയ ദീപങ്ങളെപ്പോലെ പ്രകാശിച്ചു. വെളുത്തു കൊലുന്നനെയുള്ള ആ ഉമ്മക്കുട്ടി മഞ്ഞു നനഞ്ഞ വള്ളിക്കുടിലിൽ വെയിൽനാളം തട്ടുന്നതുപോലെ ഒന്നു തെളിഞ്ഞു. പുതിയ പൂക്കളും പുതിയ തളിരുകളും.

ഈ മാറ്റങ്ങൾ ഹസ്സൻ നോക്കിക്കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അവൻ അനങ്ങിയില്ല. അവൻ പുതിയ കാച്ചിയും തട്ടവും കുപ്പായവും കൊണ്ടുവന്നു. അത് പ്രസവിച്ചതിന്റെ മുപ്പത്തിഒൻപതാം ദിവസമായിരുന്നു. ഹസ്സൻ വാതിൽക്കൽ നിന്നു കട്ടിലിലേക്ക് ആ വസ്ത്രങ്ങൾ എറിഞ്ഞുകൊടുത്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “ഇന്നാ, ഇതുടുത്തോ.”

ആമിന അമ്പരന്നുപോയി. അവൾ ഹസ്സനെ ആകെയൊന്നു നോക്കി. ഈയാൾ ആരാണ്? പടച്ചവനോ! ഒന്നും പറയാതെ ഹസ്സൻ അവിടെനിന്നു പോയി. ആമിനയാകട്ടെ, ആ വസ്ത്രങ്ങൾ കൈയിൽ വച്ച് അങ്ങനെ അനങ്ങാതിരുന്നു. കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ടാണ് അവൾ ആ ഇരിപ്പിൽനിന്ന് എഴുന്നേറ്റത്.

അങ്ങനെ നാൽപ്പതും കഴിഞ്ഞു. നാൽപ്പത്തഞ്ചാം ദിവസം ആമിന ഇങ്ങോട്ടു കടന്നു പറഞ്ഞു: “ഇഞ്ഞി ഞമ്മള് ഇബടെ നിന്നാൽ...”

“നിന്നാല്?” ഹസ്സൻ ചോദിച്ചു.

“ഇങ്ങളെ കസ്റ്റത്തിലാക്കായിരിക്കും. നൻഞ്ഞേടം കുയിച്ചൂടല്ലോ! പക്കെങ്കില് ഇങ്ങള് ഇശ്ശെത കൊണത്തിന് പടച്ചോൻ ഇങ്ങക്ക് തരും.”

“പടച്ചോൻ ഞമ്മക്ക് തന്ന്.”

“എന്ത്?”

“അന്നത്തന്നെ.” ആ വാക്ക് ഹസ്സന്റെ വായിൽനിന്നു വാസ്തവത്തിലങ്ങു വഴുതിവീഴുകയാണു ചെയ്തത്.

“ഹാ” - ചെകുത്താനെയോ ദൈവത്തെയോ കണ്ടപോലെ അവൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. ആ പ്രകാശമാനമായ കണ്ണുകൾ ഹസ്സന്റെ മുഖത്ത് അടിച്ചുതറച്ചപോലെ നിശ്ചലങ്ങളായി നിന്നു.

"ജ്ജ് അമ്പരക്കണ്ട, ആമിനേ! അനക്ക് ബിരോതം ഇല്ലാച്ചാല് അനക്ക് എന്നും ഇക്കൂടീലാ കൂടാം. ഞമ്മക്ക് ഒരാള് വേണം. അനക്ക് സമ്മതാച്ചാൽ..."

"ന്റെ റബ്ബേ!" ആമിന കിതച്ചുകൊണ്ട് തുടർന്നു: "പക്കെങ്കില്, ഞാന്..."

"ഇക്കുട്ടിയല്ലേ. സാരമില്ല, ഓൻ എന്റെ മോനാന്ന് കണക്കാക്കിക്കോ." ഹസ്സൻ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു: "പക്കെങ്കില് ഞമ്മളെ പുടിച്ചില്ലാച്ചാല് വേണ്ട."

"ഹോജരാജാവായ തമ്പിരാനേ!...." അവൾ ഹസ്സന്റെ കാൽക്കൽ ഇരുന്നു; അല്ല, വീണു. ആ കാലിണകളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു തേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരയാൻ തുടങ്ങി.

അങ്ങനെയൊന്ന് ഹസ്സൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. അവന്റെ ദേഹമാകെ കോരിത്തരിച്ചുപോയി. തന്റെ കാൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു യുവതി കരയുന്നു. ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് എന്തോ ചില കെട്ടുകളഴിഞ്ഞുപോകുന്നതുപോലെ തോന്നി. വെളിച്ചത്തിന്റെ ഒരു തള്ളിക്കയറ്റം; അമ്പരപ്പിക്കുന്ന തള്ളിക്കയറ്റം. ഒരു നിമിഷത്തിന് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. കാലിൽ മൃദുലമായ രണ്ടു കൈകൾ ചുറ്റിക്കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രമറിയാം. അവൾ തേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു: "ഇങ്ങളൊരു മനിസ്സനോ, മാലിക്കോ?" പിന്നെയും അവൾ എന്തൊക്കെയോ പിറുപിറുന്നെനെ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ആകെയൊരു തരിപ്പ്. എന്തിനാണിവളിങ്ങനെ കാല് കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നത്? എന്തിനാണിവൾ ഇങ്ങനെ തേങ്ങിക്കരയുന്നത്? അവളിപ്പോൾ സുഖമോ ദുഃഖമോ അനുഭവിക്കുന്നത്?

താനെന്താണ് അനുഭവിക്കുന്നത്? ഇത്രയ്ക്കൊക്കെ എന്തേ ഉണ്ടായത്?

"ഇങ്ങളാ ഇക്ക് ഉയിര് തന്നത്!" അവളുടെ ആ വാക്കും ഹസ്സന്റെ ചെവിയിൽ വീണു. അവൻ കീഴ്പോട്ടു നോക്കി. ആ നീലനേത്രങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട രണ്ടു കണ്ണീർച്ചാലുകൾ കവിളിലൂടെ കീഴ്പോട്ടൊഴുകുകയാണ്. എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്ന് ആ യുവാവിന് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. അവളെ പിടിച്ചെഴുന്നേൽപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു: 'ബാ!...'

"ഇങ്ങളെ ഞാന്...."

"ലച്ചിക്കും" -ഹസ്സൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

"ഇക്ക് ഒന്നും ഇല്ല. ഉയിരേ ഉള്ളൂ. അതു ഞാൻ ഇങ്ങക്ക് തന്ന്"-മുറിഞ്ഞു വീഴുന്ന കണ്ണീരിനിടയിലൂടെ അവൾ ഈ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ ദൈവം അതിലേ കടന്നുപോയെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരഭൗമമായ പ്രകാശം ഹസ്സന്റെ ഉള്ളിലേക്കു തള്ളിക്കയറി. അവൻ ആ പ്രകാശത്തിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു; അവൾ അവന്റെ മുഖത്തേക്കും. കഠിനമായ ഹൃദയമിടിപ്പുകളിലൂടെ നിമിഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി. രണ്ടാത്മാക്കൾ കണ്ടെത്തുകയാണ്; ആടിക്കുലുങ്ങി ഒന്നാവുകയാണ്.

"..ൾള്ളാ...ൾള്ളാ...." കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ ആമിനയുടെ മുഖം തിരിച്ചു. അവൾ അതിന്റെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങി. ഹസ്സനും പിന്നാലെ ചെന്നു. ആ കൊച്ചുമുഖത്ത് അവൻ തന്റെ ജീവിതം തന്നെ നിഴലിച്ചതായി കണ്ടു.

ഉമ്മാച്ചു
(ഉറൂബ്)

2DYPVD

2IJZ34

- "തനിക്കുവേണ്ടി വേദനിക്കാൻ ചിലരുണ്ടാവുക എന്നതാണല്ലോ പരമമായ സുഖം." ഈ നിരീക്ഷണത്തെ പാഠസന്ദർഭവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് വിശകലനം ചെയ്യുക.

- "ഇടിഞ്ഞുമറിഞ്ഞ ജബ്ബലിന്റെ ചേലിക്കാ ഇക്കിടപ്പ്" എന്ന് ഹസ്സൻ ഉള്ളിൽ കരുതി. മായൻ എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ അവസ്ഥ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഈ പ്രയോഗത്തിന് എത്ര മാത്രം കഴിയുന്നുണ്ട്? വിശദമാക്കുക.

- "മരക്കാർ മറവിലേക്കു താഴുകയാണ്; കാലുകൾ കാണാതായി; പുറവും മറഞ്ഞു; തല മാത്രം ബാക്കിയുണ്ട്; ഒരു കറുത്ത തൊപ്പിമാത്രം; എല്ലാം മറഞ്ഞു. ശൂന്യം."
ഈ സന്ദർഭത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ എന്തൊക്കെയാണ്? ചർച്ചചെയ്ത് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- മരക്കാർ നടന്നു മറയുന്ന രംഗം ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ അനുഭവപ്പെടുന്നില്ലേ? നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം സമർഥിക്കുക.

- "അവ മഷിതട്ടിയ ദീപങ്ങളെപ്പോലെ പ്രകാശിച്ചു. വെളുത്തു കൊലുന്നനെയുള്ള ആ ഉമ്മക്കുട്ടി മഞ്ഞുനനഞ്ഞ വള്ളിക്കുടിലിൽ വെയിൽനാളം തട്ടുന്നതുപോലെ ഒന്നു തെളിഞ്ഞു."
ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ ആഖ്യാനത്തിന് ചാരുത നൽകുന്നുണ്ടോ? കൂടുതൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടെത്തി കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- > "പ്രകൃതി ദയാപൂർവം എന്നിൽ നിക്ഷേപിച്ച - ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയതല്ല - മനുഷ്യനന്മയിലുള്ള വിശ്വാസം എന്നെ വിങ്ങിക്കരയിക്കുന്നു, പരിഹസിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ ശുണ്ഠിപിടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒക്കെക്കഴിഞ്ഞ് ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യമനസ്സിൽ പൊന്തിവരുന്നതിതാണ്-ഒടുങ്ങാത്ത വേദനകളും ഓർക്കാനിഷ്ടപ്പെടാത്ത ഓർമ്മകളും കൊടുത്താൽ മടക്കിത്തരാത്ത ഹൃദയങ്ങളും. എല്ലാമിരുന്നാലും പിന്നെയും ജീവിതം എത്ര സുന്ദരമാണ്!"
> *(ഉറൂബ്-എന്റെ കഥകളെപ്പറ്റി ഞാൻതന്നെ/ഉറൂബിന്റെ തിരഞ്ഞെടുത്ത കഥകൾ)*

ഈ വരികളിൽ തെളിയുന്ന ജീവിതദർശനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പാഠഭാഗം വിലയിരുത്തി ഉറൂബിന്റെ രചനാസവിശേഷതകളെക്കുറിച്ച് ഉപന്യാസം തയാറാക്കുക.

- പാഠഭാഗം അടിസ്ഥാനമാക്കി ഹസ്സൻ എന്ന കഥാപാത്രത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യുക.

പദകോശം

ഉയിര്	- പ്രാണൻ	പ്രയാണം	- യാത്ര
ജബ്ബൽ	- മല	മാലിക്	- ദൈവം
ദുനിയാവ്	- ലോകം	വിരഹം	- വേർപാട്

'വെളിച്ചത്തിന്റെ വിരലുകൾ' എന്ന പാഠഭാഗത്തിലെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു സന്ദർഭത്തിനു തിരക്കഥ തയാറാക്കുക.

എന്തെല്ലാം പരിഗണിക്കാം

- കഥാവസ്തു
- സ്ഥലം, കാലം
- ദൃശ്യസാധ്യതകൾ
- സംഭാഷണങ്ങൾ

ഞാൻ എന്നെക്കുറിച്ച്

	പൂർണമായി	ഭാഗികമായി	അൽപ്പം മാത്രം
കഥാപാത്രനിരൂപണം			
• കഥാപാത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനം, സ്വഭാവസവിശേഷതകൾ, പ്രസക്തി എന്നിവ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.			
• കഥയുടെ തുടക്കം, വളർച്ച, ഒടുക്കം എന്നിവയിൽ കഥാപാത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനം, ഇടപെടലുകൾ കണ്ടെത്തി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.			
• സമാനകഥകൾ, നോവലുകൾ മുതലായവ വായിച്ച് അവയിലെ കഥാപാത്രങ്ങളുമായി താരതമ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.			
• സ്വന്തം നിലപാടുകൾ ഉൾപ്പെടുത്തി കഥാപാത്രനിരൂപണം തയാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്.			
തിരക്കഥ			
• ആകാംക്ഷ ജനിപ്പിക്കുന്ന കഥാവസ്തു രൂപപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• പരമാവധി ദൃശ്യസാധ്യതകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് യോജിച്ച നിർദേശങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.			
• കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു യോജിച്ച രൂപഭാവങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.			
• സ്ഥലം, കാലം എന്നിവ ഉൾപ്പെടുത്തി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.			
• കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു യോജിച്ച സംഭാഷണങ്ങൾ തയാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്.			
വിശകലനക്കുറിപ്പ്			
• നോവൽഭാഗം വായിച്ച് ആശയതലം, ഭാവതലം, സാമൂഹികതലം എന്നിവ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് രചന നിർവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
• കഥാവസ്തു വിശകലനം ചെയ്ത് ആശയങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.			
• ആശയങ്ങൾ സ്വന്തം നിരീക്ഷണങ്ങൾ, കാഴ്ചപ്പാടുകൾ എന്നിവ ചേർത്ത് കാര്യകാരണസഹിതം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
• യോജിച്ച പദങ്ങൾ, പ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.			

എഴുത്തുകാരെ അറിയുക

അടൂർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

1941ൽ അടൂരിൽ ജനനം. പതിനൊന്ന് കഥാചിത്രങ്ങളും മുപ്പതിലേറെ ഹ്രസ്വ ചിത്രങ്ങളും സംവിധാനം ചെയ്തു. നിരവധി ദേശീയ – അന്തർദേശീയ ബഹുമതികൾ ലഭിച്ചു. സ്വയംവരം, കൊടിയേറ്റം, എലിപ്പത്തായം, മുഖാമുഖം, അനന്തരം, വിധേയൻ, മതിലുകൾ, നിഴൽക്കൂത്ത് എന്നിവ പ്രധാന ചിത്രങ്ങൾ. മികച്ച സിനിമയ്ക്കുള്ള അന്തർദേശീയ അവാർഡ് ആറുതവണ ലഭിച്ചു. പത്മശ്രീ, പത്മവിഭൂഷൺ, ഫാൽക്കെ പുരസ്കാരങ്ങൾ ലഭിച്ചു. സിനിമയുടെ ലോകം, സിനിമാനുഭവം, സിനിമാസാഹിത്യം, ജീവിതം സിനിമ സംസ്കാരം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചു.

ഉറൂബ് (പി.സി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ)

(1915–1979)

മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അധ്യക്ഷനായിരുന്നു. കേന്ദ്ര – കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകൾ ലഭിച്ചു. ഉമ്മാച്ചു, അമ്മിണി, സുന്ദരികളും സുന്ദരന്മാരും, മിണ്ടാപ്പെണ്ണ്, അണിയറ, മൗലവിയും ചങ്ങാതിമാരും, ഗോപാലൻനായരുടെ താടി, രാച്ചിയമ്മ, അപ്പുവിന്റെ ലോകം തുടങ്ങിയവ പ്രധാന കൃതികൾ.

3

ഒരു കുടന്ന വെളിച്ചമായ്...

ഒരിക്കൽ ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ കൃഷിയിടത്തിൽ നിന്ന് അതിമനോഹരമായ ഒരു വെണ്ണക്കൽപ്രതിമ കുഴിച്ചെടുത്തു. സൗന്ദര്യവസ്തുക്കളെ സ്നേഹിക്കുകയും അവ ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഒരാളുടെ അടുത്തേക്ക് അയാൾ അതുമായി ചെന്നു. അയാൾ ആ പ്രതിമയെ ഒരു വലിയ തുകയ്ക്ക് സൗന്ദര്യാസ്വാദകനു വിറ്റു.

പണവുമായി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ അയാൾ ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി: ഈ പണം എന്തു മാത്രം ജീവിതസൗകര്യങ്ങളാണ് നൽകുന്നത്! എല്ലാവരാലും അവഗണിക്കപ്പെട്ട് ആയിരത്തോളം വർഷങ്ങളായി മണ്ണിനുള്ളിൽ പുതഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ഒരു മൃതശിലാഖണ്ഡത്തിനു പകരമായി ഇത്രമാത്രം പണം നൽകി ഏതു വിഡ്ഢി വിലയ്ക്കുവാങ്ങും?

അപ്പോൾ തന്റെ കൈക്കലെത്തിച്ചേർന്ന പ്രതിമയിലേക്കു നോക്കി സൗന്ദര്യാസ്വാദകൻ ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു: എന്തൊരു സൗന്ദര്യം! എന്തൊരു ജീവപ്രകാശം! ആയിരം വർഷങ്ങളുടെ നിർമ്മലമധുരമായ നിദ്രയ്ക്കുശേഷം എന്റെ കൈകളിലെത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നത് ഏത് ആത്മാവിന്റെ സ്വപ്നമാണ്! മൃതവും സ്വപ്നരഹിതവുമായ പണത്തിനു പകരമായി ഇതിനെ കൈമാറാൻ ആർക്കു തോന്നും?

പുരോഗാമി
(ഖലീൽ ജിബ്രാൻ)

കഥയിൽ തെളിയുന്ന ജീവിതകാഴ്ചപ്പാടുകൾ ചർച്ചചെയ്യുക.

അജഗജാന്തരം

മഞ്ചാടിമനയ്ക്കലെ ആനക്കാരൻ നാണുക്കുട്ടിക്ക് ഒരാശ. ഒരേ ഒരാശ. ഒരു ആടു വാങ്ങണം, സ്റ്റൈലിലതിനെ മേയ്ച്ച് വിലസേണം.

ആനക്കൂട്ടിൽപ്പിറന്ന്, ആനപ്പുറത്തു നടന്ന്, ആനച്ചുവട്ടിലുറങ്ങി അങ്ങനെ ആനക്കൊട്ടിലിൽ വളർന്ന നാണുക്കുട്ടി! വമ്പന്മാരായ പാപ്പാന്മാരുടെ കുലത്തിലെ അവസാന കണ്ണി!

ഒരുനാൾ പൊടുന്നനേ പൊട്ടിപ്പൊന്തിയതാണീ മോഹം. എങ്കിലും അയാൾ വളരെ ദിനങ്ങൾ അതിനെ ഒളിച്ചുവച്ചു. പക്ഷേ, നാണുക്കുട്ടിയുടെ ക്നാവിലും നിനവിലും ആടിന്റെ അമർത്തിപ്പിടിച്ച കരച്ചിൽ പൊങ്ങി. ക്രമേണ അയാൾപോലുമറിയാതെ മനസ്സ് സദാപി ആ മോഹത്തെ ഉമ്മവച്ച് ഓമനിക്കാൻ തുടങ്ങി.

എന്തേ ഈ നാൽപ്പത്തിയാറാം വയസ്സിൽ ഇങ്ങനെ ഒരാഗ്രഹം? നാണുക്കുട്ടിക്കുതന്നെ വിസ്മയം. പക്ഷേ, വിസ്മയത്താലൊടുങ്ങുന്നതാണോ ആശ?

മോഹത്തിൽ നിലയറ്റ നാണുക്കുട്ടി രണ്ടും കല്പിച്ച് മഞ്ചാടിമനയ്ക്കലെ വലിയ തിരുമേനിയുടെ മുമ്പിൽ ചെന്ന് സ്വയം തളഞ്ഞുനിന്നു. ലേശം നാണത്തോടെ തോട്ടി അടിയറവുവച്ച് ഉണർത്തിച്ചു:

"തിരുമേനീ, ഇനി പാർവതിക്കുട്ടിക്ക് മറ്റൊരു പാപ്പാനെ വെക്കണം. ഞാൻ പോവ്വാണ്...."

തിരുമേനി കഥയറിയാതെ മിഴിച്ചു:

"നീ എന്തിനാ പുറപ്പാട്?"

"ഞാൻ....ഞാൻ....ഒരാടിനെ വാങ്ങി മേയ്ക്കാൻ പോവ്വാണ്...."

"വിഷ്ണോ! എന്താ ഈ കേക്കണെ! ആടിന്യ്യോ! നീയ്യോ?.... നെനക്ക് ഭ്രാന്തെളക്യോ....?"

തിരുമേനി ആസനംവിട്ട് ഒടിഞ്ഞുയർന്നു. നാണുക്കുട്ടി നവോഢാ സമം നിന്നു.

"അദ്ന്റെ ഒരാശയാണ്."

തിരുമേനി പൂണൂൽ പിടിച്ച് തരിച്ചുനിൽക്കേ, നാണുക്കുട്ടി പിൻവാങ്ങി. കൊലകൊമ്പൻ പത്മനാഭന് മദം പൊട്ടിയപ്പോൾ തളച്ച നാണുക്കുട്ടി! ആർക്കും മെരുങ്ങാത്ത കല്യാണിയെ പശുനെപ്പോലെ മെരുക്കി പൂരത്തിനു കൊണ്ടുപോയ നാണു! ഈ പാർവതി തന്നെ മറ്റൊരാളെ വകവയ്ക്കുന്ന ജനുസ്സാണോ?

മനയുടെ അന്തസ്സായിരുന്ന ആനകളിലൊന്നായിട്ടാണ് നാണുവിനെയും എണ്ണിയിരുന്നത്. മാതംഗലീല ഹൃദിസ്ഥമെന്നല്ല, പ്രയോഗസാമർഥ്യവും അതിശയം. നാണുക്കുട്ടിയെ പ്രതി ഇങ്ങനെ കുതിച്ചൊഴുകിയ ചിന്താപ്രവാഹത്തിൽനിന്ന് വല്ലപാടും പിടഞ്ഞെണീറ്റ തിരുമേനി ഈശ്വരന്റെ മായാവിലാസങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു ശ്ലോകം തോന്നിയത് ഉറക്കെച്ചൊല്ലി നെടുവീർപ്പിട്ടു.

കാണിനേരംകൊണ്ട് നാണുക്കുട്ടിയുടെ ആശ ഒരു വിശേഷവാർത്തയായി നാടാകെ പറന്നു. കേട്ടവർ കേട്ടവർ ചുവടു മറന്നു നിന്നു.

അങ്ങാടിയിൽവച്ച് കാര്യസ്ഥൻ കേശുനായർ ഇമവെട്ടാതെ ചോദിച്ചു:

"എന്താ നാണുക്കുട്ടീ പുറപ്പാട്?"

"കറുത്ത മൃഗത്തെ നയിച്ചു നയിച്ചു മടുത്താശാനെ. ഒരു വെളുത്ത മൃഗത്തെ മേയ്ച്ചിട്ട് മരിക്കണംന്നൊരു പൂതി. ഐരാവതം ഭൂമിയിലല്ലല്ലോ. വയസ്സുകാലത്ത് നെറത്തേലൊരു ഭ്രമം എന്നു കൂട്ടിക്കോളൂ."

കാര്യസ്ഥൻ തുറന്ന വായ് കൂട്ടി തൊടുക്കാനൊരുങ്ങുമ്പോഴേക്കും നാണുക്കുട്ടി നടന്നു.

പിറ്റേന്നു കിഴക്ക് സൂര്യന്റെ ആലവട്ടം പൊന്തുമ്പോൾ നാണുക്കുട്ടി തന്റെ വീടിനു തെക്കുപുറത്തൊരു ആല ചമയ്ക്കാൻ തിരക്കിടുകയായിരുന്നു. വകേലൊരു മാതുലൻ രാമബാണമായി പാഞ്ഞുവന്നു, അന്നേരം.

അഷ്ടകലാശം ചവിട്ടിക്കൊണ്ടായിരുന്നു വൃദ്ധന്റെ തുടക്കം:

"നെനിക്കെന്താടാ, മദം പൊട്ട്യോ?"

നാണുക്കുട്ടി ശാന്തനായി ആദരപൂർവം ചിരിച്ചു.

"പാപ്പാൻ മെലിഞ്ഞാല്, ഇടയനാവ്വോടാ?"

കാരണോർ കുരുന്നാലിലപോലെ ചുവന്നു.

നാണുക്കുട്ടി തന്റെ സദുദ്യമം നിറുത്തി, ഉമ്മറത്തേക്കു കയറി ഉപചരിച്ചു:

“അമ്മാവൻ ഇരിക്ക്.”

വൃദ്ധൻ ഇരിക്കുവോളം അയാൾ ഒതുങ്ങിനിന്നു. പിന്നെ അധോമുഖനായി നിന്നു ചൊല്ലി:

“കഴിഞ്ഞ മാസത്തില് നിക്കൊരു നെഞ്ചുവേദന വന്നില്ലേ? അദ് കാസത്തിന്റെ ആരംഭ മാന്നാ മൂസ്സ് പറഞ്ഞേത്. കാസത്തിന് ആടിന്റെ പാലും ചൂരും ബഹുവിശേഷാത്രെ. വല്യ ആയാസമുള്ള ജോലിയൊന്നും ഇനി പാടില്ലേനും.”

ഈ വിശദീകരണം കാരണോരുടെ പഴമനസ്സിനെ തൃപ്തമാക്കിയില്ല.

അദ്ദേഹം അടുക്കളയോളം തുളുമ്പി മകളായവളെ ശാസിച്ചു. അതുകൊണ്ടും തീരാത്ത അരിശം മുരണ്ടുമുരണ്ടു പടിതുള്ളിയിറങ്ങി. നാണുക്കുട്ടി മന്ദംമന്ദം ആലപ്പണിയിലേക്കും.

സന്ധ്യ ചരിയും നേരം കമ്പോളത്തിൽനിന്ന് നിറകണ്ണോടെ ഭാര്യ മടങ്ങി വരുന്നത് നാണുക്കുട്ടി കണ്ടു. അടുത്തു ചെന്നു കാരണം തിരക്കി.

ആ പാവം നിയന്ത്രണംപൊട്ടി ഏങ്ങലടിച്ചു:

“ആ കവലയിലോട്ടൊന്നെറങ്ങിനോക്ക്. ആൾക്കാര് എന്തൊക്കെയാ പറയ്ണ്! ഇതും കേൾക്കേണ്ടി വന്നൂലോ ഭഗവതീ!”

നാണുക്കുട്ടി ധർമ്മപത്നിയെ അനുനയം പറഞ്ഞ് സാന്ത്വനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:

“എടീ, വല്ലവന്റേം ആനയെ മേയ്ക്കണതിനേക്കാൾ നന്നല്ലേ തന്റേതായൊരു ആടിനെ മേയ്ക്കണത്! പിന്നെ കാട്ടിലും മലയിലും ആനക്കാൽച്ചുവട്ടിൽ ചുരുണ്ടുകൂടാണ്ട് നെന്റേം പിള്ളാരുടേം അടുത്ത് തന്നിഷ്ടംപോലെ ഒന്നിരിക്കീം ചെയ്യാലോ....”

അവസാനപ്രയോഗം കുറിക്കുകൊണ്ടു. കണ്ണീരടങ്ങി. അവിടെ തുരുമ്പിച്ചു മങ്ങിക്കിടന്ന ഏതോ മോഹം നാമ്പു നീട്ടിത്തിളങ്ങി. ആ ചുണ്ടുകളിലൊരു പുഞ്ചിരി വിതുമ്പി.

തന്റെ ഓമൽസ്വപ്നവും പേറി മുനയുള്ള നോട്ടങ്ങൾക്കും ചോദ്യങ്ങൾക്കും നടുവിലൂടെ തരിമ്പും കുലുങ്ങാതെ നാണുക്കുട്ടി നടന്നു.

നിത്യവും ലക്ഷണമൊത്ത ഒരു വെളുത്ത ആടു തേടി, കടമ്പകൾ പലതു കയറിയിറങ്ങി.

ഒടുവിൽ ആ അന്വേഷണവും കണ്ടെത്തലിൽത്തന്നെ ചെന്നുമുട്ടി.

മഞ്ഞണിഞ്ഞ ഇളംവെയിൽ മേയാനെത്തവേ, നാട്ടുകാരുടെ കണ്ണിൽ മഞ്ഞപൂശിക്കൊണ്ട് ഒരു വെള്ളാടുമായി നാണുക്കുട്ടി കവലമുറിച്ചു വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

എല്ലാവരും അയാളെ നോക്കി. അയാൾ ആടിനെ മാത്രം കണ്ടു.

ആരും അയാളോടു മിണ്ടിയില്ല. അയാൾ ആടിനോടു മാത്രം ഒച്ചയിട്ടു.

കവലയിൽ പുകപോലെ പടർന്ന നിശ്ശബ്ദതയെ ഭേദിച്ചു രസിക്കും പോലെ, ആ അജസുന്ദരി ഒരു പ്രത്യേകരാഗത്തിൽ മന്ദ്രമധുരമായി പുലമ്പിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ ഓമനപൃഷ്ഠം അയാൾക്കുമുമ്പേ തുള്ളിത്തുളുമ്പി മുന്നോട്ട്....

ചങ്ങല പിടിച്ച കൈകളിൽ കയറേന്തിയപ്പോൾ നാണുക്കുട്ടിക്ക് എന്തെന്നറിയാത്തൊരനുഭൂതി. ഒരു മൃദുലത, ഒരു ലഘിമ....

ഇവൾ തന്റെ, തന്റെ മാത്രം, എന്ന ബോധം അത്യാനന്ദം ചുരത്തി.

നാണുക്കുട്ടിയുടെ ഭാര്യക്കും വിശിഷ്യാ മക്കൾക്കും നവാഗതയെ അളവറ്റ് ഇഷ്ടമായി.

അയാൾ അവൾക്ക് ആനശൈലിയിൽ ഒരു പേരിട്ടു:

‘നങ്ങേമ.’

ആ മൂന്നക്ഷരം ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ മൂന്നുരു ആ മൃദുരോമചാരുവാം പുറം തലോടി. ആട് രോമാഞ്ചത്താലാകാം, ഓരോ വട്ടവും പുളഞ്ഞു. അനുസരണയോടെ കരഞ്ഞു.

നാണുക്കുട്ടിയുടെ ഇളയമകൻ ആടിന്റെ പിന്നിൽ പതുങ്ങിച്ചെന്ന് അതിന്റ വാലിൽ നിന്നൊരു രോമം പറിച്ചെടുത്ത്, മോതിരം ചമച്ച് വിരലിലണിഞ്ഞു.

മകന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ നാണുക്കുട്ടി ചിരിച്ചുപോയി. പയ്യന്റെ ചെവിക്കു പിടിച്ച് 'വങ്കൻ' എന്നു വിളിച്ചോമനിച്ചു. അന്തിച്ചുവപ്പിൽ തുടുത്തുനിൽക്കുന്ന നങ്ങേമയെ നോക്കിയിരിക്കെ ഒരചുംബിതാശയം നാണുക്കുട്ടിയെ ചുംബിച്ചു.

മനയ്ക്കലെ തട്ടാനെ ശട്ടംകെട്ടി ഒരു കൊച്ചു നെറ്റിപ്പട്ടമുണ്ടാക്കണം. കൊമ്പിന് ഒരു ജോടി കുഴലാഭരണവും. കഴുത്തിലൊരു കൊച്ചു പൊന്മണിയുമാകാം. ഇതെല്ലാമണിഞ്ഞ് ബഹുസുന്ദരിയായ നങ്ങേമയെ രാജപാതയിലൂടെ തെക്കുവടക്കു പലകുറി നടത്തണം. അക്കാഴ്ച കണ്ടുകണ്ട് നാട്ടുകാരുടെ നെടുവീർപ്പടങ്ങണം.

അയാൾ ആ സ്വപ്നസ്പർശലഹരിയിൽ മയങ്ങിയിരിക്കെ രാത്രി പമ്മി വന്നു.

ആ പ്രഥമരാത്രി നിനച്ചിരിക്കാത്ത ഒരു ക്ലേശമുണ്ടായി. കനത്ത ഇരുളിൽ നങ്ങേമ ഇടയ്ക്കിടെ കരയുകയായി. ഓരോ വട്ടം അവൾ കരയുമ്പോഴും നാണുക്കുട്ടി പ്രാണൻ പിടഞ്ഞെണീറ്റു. അസൂയാലുക്കളായ നാട്ടുകാർ അവളെ ചതിച്ചു കൊല്ലാൻ പതുങ്ങി വന്നിരിക്കുമെന്ന ഭീതി.

പകൽനേരം വേലിക്കപ്പുറം നിന്ന് ഏന്തിവലിഞ്ഞു നോക്കിയിരുന്ന അയൽക്കാരുടെ ഓരോ മുഖവും മനസ്സിൽ പൊന്തി.

റാന്തൽ തെളിച്ച് ആലയിലും പരിസരത്തും ചുറ്റി നടന്നു. ചെവിയോർത്തു നിശ്ചലം നിന്നു കാത്തു. ഒടുവിൽ സമാധാനത്തോടെ മടങ്ങി.

പുലരുവോളം ഇതാവർത്തിച്ചു.

ഉറക്കച്ചടവോടെ ചൂടുകാപ്പി മോന്തുമ്പോൾ ആനയും ആടും തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസം, കാരണംകൂടാതെയുള്ള ഈ ചിണുങ്ങലാണെന്ന് നാണുക്കുട്ടി ബോധിച്ചു. ഇടവേളയില്ലാതെ, ആരോഹണാവരോഹണമില്ലാതെയുള്ള നങ്ങേമയുടെ ഈ കൊഞ്ചൽ അയാൾക്കത്ര രസിച്ചില്ല.

എങ്കിലും ചിന്തിച്ചപ്പോൾ ആശ്വാസമായി. ഏറെനാൾ മൗനമായിരുന്നിട്ട്, ആന നടത്തുന്ന കൊലവിളിയേക്കാൾ ഭേദമാണ് പാതി വിടരാത്ത ഈ ചിണുക്കം.

വെയിൽ മഞ്ഞു മാറ്റിയപ്പോൾ നാണുക്കുട്ടി നങ്ങേമയെയും തെളിച്ചു വയൽവരമ്പിലൂടെ നടന്നു.

പാപ്പാൻ ആനയ്ക്കൊപ്പം ഗമയിൽ നടന്നാൽ മതി.

അജവിഷയത്തിൽ അതു പറ്റില്ല. പിറകോട്ടു പിടിച്ചു നിറുത്തിയാലും അവൾ മുമ്പേ കുതിച്ചുകയറും. താളത്തിൽ തുള്ളിത്തെന്നുന്ന അവൾക്കൊപ്പമെത്താൻ നാണുക്കുട്ടി പഴയ ആനനട ഉപേക്ഷിച്ച് പുതിയൊരു നടത്തം ശീലിക്കേണ്ടിവന്നു.

ആന മേഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കുകയില്ല. ഓല വെട്ടി തുമ്പിക്കൈയിലേറ്റിക്കൊടുത്താലേ കരിവായ് തുറക്കൂ.

ആടിന്റെ ശീലം വേറെ. നടപ്പും തീറ്റയും ഏകത്ര. കണ്ണിൽപ്പെടുന്ന ഏതു പച്ചിലയും ബഹുപഥ്യം. ഒരു കടി; ഒരു നട. വായും കാലും ഒരേ താളത്തിൽ. മേയ്ക്കുന്നവന്റെ കണ്ണു തെറ്റിയോ, അയൽക്കാരൻ ശത്രു. ഏകാഗ്രചിത്തനായി നങ്ങേമയ്ക്കു പിറകേ നടക്കുമ്പോൾ നാണുക്കുട്ടിക്ക് ഒരു സത്യംകൂടി ബോധ്യം വന്നു– ആന മേയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ ക്ലേശമാണീ ആടുമേയ്പ്.

നടന്നു നടന്നു തോട്ടിൻകരയിലെത്തിയപ്പോൾ വല്ലാത്ത ദാഹം. അവിടൊരു മുറുക്കാൻ പീടികയുണ്ട്. ആടിനെ കടയ്ക്കു മുമ്പിലൊതുക്കി നിറുത്തി. കൈയിലിരുന്ന കോൽ അവളുടെ കാലിനു മുന്നിൽവച്ചു പീടികയിലേക്കു നീങ്ങി.

"ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളം താ."

വെള്ളം തൊണ്ടയിലെത്തിയ നിമിഷം കടക്കാരന്റെ ആക്രോശം! നാണുക്കുട്ടി ഞെട്ടി. നോക്കുമ്പോൾ എന്താ കഥ! പഴക്കുല നിന്നാടുന്നു. നങ്ങേമ പഴം തിന്നുന്നു! കോൽ ദൂരെ കിടക്കുന്നു!

പഴത്തിന്റെ വില കൊടുത്ത് അന്തസ്സായി ഇടപാട് തീർത്തു. ഒപ്പം, കോൽ വച്ചാൽ ആടു നിൽക്കില്ലെന്ന ഗുണപാഠവും തേറി.

ആ രാത്രി മുഴുവൻ അയാൾ ആനയും ആടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെപ്പറ്റി ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചു. എന്നാൽ, ഏതു മൃഗത്തിനാണു മേന്മ എന്നു തീർപ്പു കല്പിക്കാനായില്ല.

കിഴക്കു വെള്ളി ഉദിച്ചപ്പോൾ പരമമായ ആ ഘോരസത്യം അയാളുടെ ബോധമണ്ഡലത്തിൽ വെൺമ പൂശി. ആനയ്ക്കു ലേശം നീരസമുണ്ടായാൽ തീർന്നു പാപ്പാന്റെ ജന്മം. അത്തരം പ്രതികാരബുദ്ധി നല്ലവരായ കുഞ്ഞാടുകൾക്കില്ല. അകാലചരമഭയമില്ലാതെ ശേഷിച്ച ആയുസ്സ് നീക്കാമെന്നതുതന്നെ വലിയൊരു നേട്ടമല്ലേ!

യുഗാന്തരങ്ങൾ തോറും സമാധാനത്തിന്റെ ദൂതന്മാർ പിറക്കാനും വളരാനും തൊഴുത്തു തേടിയതു വെറുതെയാണോ?

ഈ വെളിപാടിന്റെ ശീതളച്ഛായയിൽ അയാൾ സസുഖം മയങ്ങി.

ഒറ്റപ്പാലം
(എസ്.വി. വേണുഗോപൻനായർ)

2ITV4R

- ആനക്കാരനായ നാണുക്കുട്ടി ആടിനെ വാങ്ങി വളർത്താൻ തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ നാട്ടിലും വീട്ടിലും ഉണ്ടായ പ്രതികരണങ്ങൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നു?
- ആനയ്ക്കു പകരം ആടിനെ മേയ്ക്കാൻ നാണുക്കുട്ടി കണ്ടെത്തുന്ന യുക്തികൾ എന്തെല്ലാം? ഈ യുക്തികളോട് നിങ്ങൾക്ക് യോജിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ? ചർച്ചചെയ്യുക. നിഗമനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുക.
- വകേലൊരു മാതുലൻ രാമബാണമായി പാഞ്ഞുവന്നു.

  അഷ്ടകലാശം ചവിട്ടിക്കൊണ്ടായിരുന്നു വൃദ്ധന്റെ തുടക്കം.

  അടിവരയിട്ട പ്രയോഗങ്ങൾ കഥാസന്ദർഭത്തിന് നൽകുന്ന സവിശേഷാർഥം കണ്ടെത്തി കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- “കൊലകൊമ്പൻ പത്മനാഭന് മദംപൊട്ടിയപ്പോൾ തളച്ച നാണുക്കുട്ടി! ആർക്കും മെരുങ്ങാത്ത കല്യാണിയെ പശുനെപ്പോലെ മെരുക്കി പൂരത്തിന് കൊണ്ടുപോയ നാണു!”
- “ചങ്ങല പിടിച്ച കൈകളിൽ കയറേന്തിയപ്പോൾ നാണുക്കുട്ടിക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒര നുഭൂതി, ഒരു മൃദുലത, ഒരു ലഘിമ....”
- “താളത്തിൽ തുള്ളിത്തെന്നുന്ന അവൾക്കൊപ്പമെത്താൻ നാണുക്കുട്ടി പഴയ ആനനട ഉപേക്ഷിച്ച് പുതിയൊരു നടത്തം ശീലിക്കേണ്ടിവന്നു.”

ഇത്തരം വാക്യങ്ങൾ കഥാപാത്രസൃഷ്ടിക്കു നൽകുന്ന മിഴിവ് വ്യക്തമാക്കി കഥാപാത്രനിരൂപണം തയാറാക്കുക.

“യുഗാന്തരങ്ങൾതോറും സമാധാനത്തിന്റെ ദൂതന്മാർ പിറക്കാനും വളരാനും തൊഴുത്തു തേടിയത് വെറുതെയാണോ?”-കഥാന്ത്യം നൽകുന്ന സൂചനകൾ എന്തെല്ലാം? ഇവ കഥയുടെ ഭാവതലത്തെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിക്കുന്നു? എഴുതുക.

- നോക്കുമ്പോൾ എന്താ <u>കഥ</u>! പഴക്കുല നിന്നാടുന്നു.
- അവനൊരു <u>കഥ</u>യില്ലാത്തവനായിപ്പോയല്ലോ.
- <u>കഥ</u> കേൾക്കാൻ താൽപ്പര്യമില്ലാത്തവർ ആരുണ്ട്?

അടിവരയിട്ട പദത്തിന് വിവിധ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വരുന്ന അർഥവ്യത്യാസം കുറിക്കുക.

പദകോശം

അഷ്ടകലാശം ചവിട്ടുക	- എല്ലാ ഉപായങ്ങളും ഒന്നിച്ചു പ്രയോഗിക്കുക
ഏകത്ര	- ഒരിടത്ത്
കാണിനേരം	- അൽപ്പനേരം
കാസം	- ചുമ
ജനുസ്സ്	- വർഗം
മാതംഗലീല	- ആനയെ വളർത്തുന്നത് പഠിക്കാനുള്ള ശാസ്ത്രം

സഫലമീയാത്ര

ആർദ്രമീ ധനുമാസരാവിലൊന്നിൽ
ആതിരവരും, പോകു,മല്ലേ സഖീ? ഞാനീ
ജനലഴി പിടിച്ചൊട്ടു നിൽക്കട്ടെ; നീയെ-
ന്നണിയത്തുതന്നെ നിൽക്കൂ, ഇപ്പഴങ്കൂ-
ടൊരു ചുമയ്ക്കടിയിടറിവീഴാം.

വ്രണിതമാം കണ്ഠത്തിലിന്നു നോവിത്തിരി-
ക്കുറവുണ്ട്, വളരെ നാൾകൂടി
നേരിയ നിലാവിന്റെ പിന്നിലെയനന്തതയി-
ലലിയുമിരുൾ നീലിമയിൽ,
എന്നോ പഴകിയൊരോർമ്മകൾ മാതിരി,

നിന്നു വിറയ്ക്കുമീയേകാന്തതാരകളെ
ഞാനൊട്ടു കാണട്ടെ, നീ തൊട്ടുനിൽക്കൂ.
ഓരോ നിറംകൊണ്ടു നേരമളന്നും
ഓരോ രവംകൊണ്ടു രൂപമറിഞ്ഞും
ഓരോ മരുന്നുകളിലന്തികളിഴഞ്ഞും
ഒരു കരസ്പർശത്തി,ലൊരു നേർത്ത തേങ്ങലി-
ലിരവിൻ വ്രണങ്ങളിൽ കുളിരു ചുറഞ്ഞും
കുഴയുമീ നാളുകളി,ലൊച്ചയുണ്ടാക്കാതെ-
യാതിരവരുന്നുവെന്നോ, സഖീ?
ആതിരവരുന്നേരമൊരുമിച്ചു കൈകൾ കോർ-
ത്തെതിരേൽക്കണം നമുക്കിക്കുറി; വരുംകൊല്ല-
മാരെന്നു,മെന്തെന്നു,മാർക്കറിയാം!

എന്തു, നിൻമിഴിയിണ തുളുമ്പിയെന്നോ, സഖീ,
ചന്തം നിറയ്ക്കുകീ ശിഷ്ടദിനങ്ങളിൽ.
മിഴിനീർച്ചവർപ്പുപെടാതീ മധുപാത്ര-
മടിയോളം മോന്തുക; നേർത്ത നിലാവിന്റെ-
യടിയിൽ തെളിയുമിരുൾ നോക്കു-
കിരുളിന്റെയറകളിലെയോർമ്മകളെടുക്കുക.

ഇവിടെയെന്തോർമ്മകളെന്നോ,
നെറുകയിലിരുട്ടേന്തിപ്പാറാവു നിൽക്കുമീ
തെരുവുവിളക്കുകൾക്കപ്പുറം
ബധിരമാം ബോധത്തിനപ്പുറം
ഓർമ്മകളൊന്നുമില്ലെന്നോ? ഒന്നുമില്ലെന്നോ?
പലനിറം കാച്ചിയ വളകളണിഞ്ഞുമഴിച്ചും,
പലമുഖംകൊണ്ടുനാം തമ്മിലെതിരേറ്റും,
നൊന്തും പരസ്പരം നോവിച്ചും, മൂപതി-
റ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ടൊരീയറിയാത്ത വഴികളിൽ
എത്ര കൊഴുത്ത ചവർപ്പു കുടിച്ചുവറ്റിച്ചു നാം
ഇത്തിരി ശാന്തിതൻ ശർക്കര നുണയുവാൻ!
ഓർമ്മകളുണ്ടായിരിക്കണം, ഒക്കെയും
വഴിയോരക്കാഴ്ചകളായ്
പിറകിലേക്കോടി മറഞ്ഞിരിക്കാം.
പാതിയിലേറെക്കടന്നുവല്ലോ, വഴി.

ഓർമ്മകളുണ്ടായിരിക്കണം: അല്ലെങ്കി-
ലാതിര വരുന്നുവെന്നെങ്ങനെയറിഞ്ഞു നാം?
ഇത്തിരിക്കൂടെനടന്നവ, കിന്നാര-
മിത്തിരി ചൊന്നവ, കണ്ണീരുറക്കെ-
ച്ചിരിച്ചു കവിളുതുടിച്ചവ,
ഏറെക്കരഞ്ഞു കൺപോള കനത്തവ,
കെട്ടിപ്പുണർന്നു മുകർന്നവ,
കുത്തിപ്പിളർന്നു മരിച്ചവ, കൊന്നവ,
മൊട്ടായിപ്പുഴുതിന്നു, പാതിവിടർന്നു
പെരുവഴിയിൽ ഞെട്ടറ്റടർന്ന് പതിച്ചവ,
വഴിപോക്കരിരുളിൽ ചവുട്ടിയരച്ചവ,
ഓരാതിരിക്കേച്ചവിട്ടടികളിൽപ്പുള-
ഞ്ഞുൽഫണമുയർന്നാടി നിന്നവ - ഒക്കെയും
ഒക്കെയുമോർമ്മകളായിരിക്കാം,
ഓർക്കാൻ കഴിവീലവതൻ മുഖങ്ങൾ.

* * * *

ഏതാണ്ടൊരോർമ്മ വരുന്നുവോ?
ഓർത്താലുമോർക്കാതിരുന്നാലും, ആതിര-
യെത്തും, കടന്നുപോമീ വഴി;
നാമിജ്ജനലിലൂടെതിരേൽക്കും, ഇപ്പഴയൊ-
രോർമ്മകളൊഴിഞ്ഞ താലം, തളർന്നൊട്ടു
വിറയാർന്ന കൈകളിലേന്തി, യതിലൊറ്റ
മിഴിനീർ പതിക്കാതെ, മനമിടറാതെ.

കാലമിനിയുമുരുളും, വിഷുവരും,
വർഷം വരും, തിരുവോണം വരും, പിന്നെ-
യോരോ തളിരിനും പൂ വരും, കായ് വരും- അപ്പൊ-
ളാരെന്നുമെന്തെന്നുമാർക്കറിയാം? നമു-
ക്കിപ്പൊഴീയാർദ്രയെശ്ശാന്തരായ്,
സൗമ്യരായെതിരേൽക്കാം,
വരിക സഖി,യരികത്തു ചേർന്നു നിൽക്കൂ:
പഴയൊരു മന്ത്രം സ്മരിക്ക, നാമന്യോന്യ-
മൂന്നുവടികളായ് നിൽക്കാം;
ഹാ! സഫലമീയാത്ര.

സഫലമീയാത്ര
(എൻ.എൻ. കക്കാട്)

2J3R6E

- "ആതിരവരുന്നേരമൊരുമിച്ചു കൈകൾ കോർ-
  ത്തെതിരേൽക്കണം നമുക്കിക്കുറി"

  കവി ഇത്തരമൊരു സമീപനത്തിലെത്താനുള്ള കാരണം കവിതയിൽ നിന്നു കണ്ടെത്തിക്കുറിക്കുക.

- "എത്ര കൊഴുത്ത ചവർപ്പു കുടിച്ചുവറ്റിച്ചു നാം
  ഇത്തിരി ശാന്തിതൻ ശർക്കര നുണയുവാൻ?"

ഈ വരികളിൽ തെളിയുന്ന ജീവിത കാഴ്ചപ്പാട് വിശകലനം ചെയ്യുക.

- "നേരിയ നിലാവിന്റെ പിന്നിലെയനന്തതയി-
  ലലിയുമിരുൾ നീലിമയിൽ,
  എന്നോ പഴകിയൊരോർമ്മകൾ മാതിരി,
  നിന്നു വിറയ്ക്കുമീയേകാന്തതാരകളെ
  ഞാനൊട്ടു കാണട്ടെ, നീ തൊട്ടുനിൽക്കൂ."

  പഴകിയ ഓർമ്മകളെ വിറയ്ക്കുന്ന ഏകാന്തതാരകളായി കവി കാണുന്നതിന്റെ ഔചിത്യം വിശദമാക്കുക.

- 'ബധിരമാം ബോധം'
- 'ഇരവിൻ വ്രണങ്ങൾ'

  ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ കാവ്യത്തിന് സവിശേഷഭംഗി നൽകുന്നുണ്ടോ? കൂടുതൽ പ്രയോഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തി വിശകലനം ചെയ്യുക.

- 'സഫലമീയാത്ര' എന്ന ശീർഷകത്തിന്റെ ഔചിത്യം വിശദീകരിക്കുക.

- "നിത്യവും ജീവിതം വിതയേറ്റി
  മൃത്യുകൊയ്യും വിശാലമാം പാടം
  തത്ര കണ്ടിടാം കൊയ്തതിൻ ചാമ്പൽ-
  ക്കുത്തിലേന്തിക്കുളിർത്ത ഞാർക്കൂടും..."

  വൈലോപ്പിള്ളി (കന്നിക്കൊയ്ത്ത്)

  "കാലമിനിയുമുരുളും, വിഷുവരും,
  വർഷം വരും, തിരുവോണം വരും, പിന്നെ-
  യോരോ തളിരിനും പൂവരും കായ് വരും - അപ്പൊ-
  ളാരെന്നുമെന്തെന്നുമാർക്കറിയാം"

  സഫലമീയാത്ര (എൻ.എൻ. കക്കാട്)

  ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് വൈലോപ്പിള്ളിയും കക്കാടും അവതരിപ്പിക്കുന്ന വീക്ഷണങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്ത കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക

പദകോശം

അണിയം	-	മുന്നിൽ
ആർദ്രം	-	നനഞ്ഞത്
ഉൽഫണം	-	ഫണമുയർത്തിയത്
വ്രണിതം	-	വ്രണങ്ങളുള്ള
രവം	-	ശബ്ദം

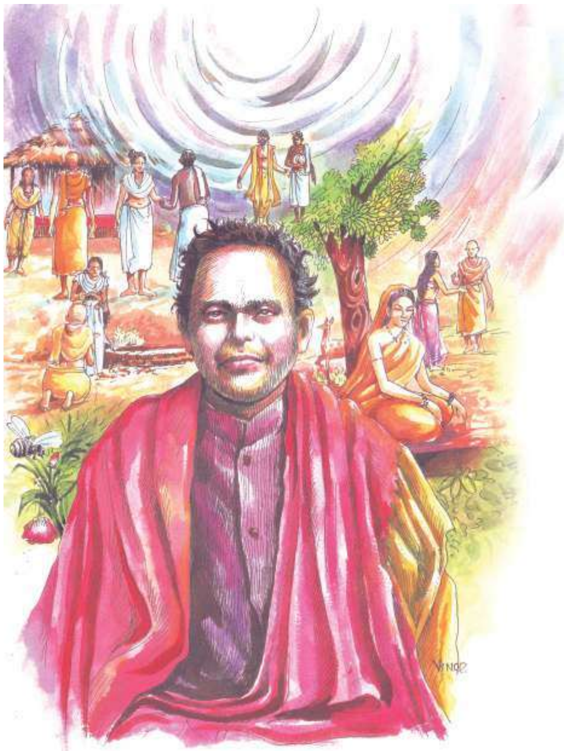

കവിയും സമൂഹജീവി

യൂറോപ്പിനെ കിടിലംകൊള്ളിച്ച മഹാപരിവർത്തനത്തിന്റെ അലകൾ ഭാരതത്തിന്റെ സംസ്കാര കേന്ദ്രങ്ങളിലും ആഞ്ഞടിക്കാതിരുന്നില്ല. ഏതാണ്ടവയ്ക്കു സമാന്തരമായിട്ടെന്നു പറയട്ടെ, ഈ കേരളക്കരയിലും സാമൂഹികജീവിതത്തിൽ കോളിളക്കങ്ങളുണ്ടായി. ഒരു ഭാഗത്തു ശ്രീനാരായണപ്രണീതമായ അവർണോദ്ധാരണ പരിപാടിയാരംഭിച്ചപ്പോൾ മറ്റൊരു ഭാഗത്തു സവർണരിൽ തലയാളരായിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാർക്കിടയിൽ ഒരാചാരപരിഷ്കാര പ്രക്ഷോഭണവും ഉണ്ടായി. അവ രണ്ടിനുമിടയ്ക്ക് അന്യസമുദായങ്ങൾക്കുള്ളിലും നവീകരണപരിപാടികൾ രൂപംകൊള്ളാതിരുന്നില്ല.

യൂറോപ്പിലും ഇന്ത്യയിലും കേരളത്തിലുമായി ഇത്രയേറെ പ്രകമ്പനങ്ങൾ ഉണ്ടായ കാലത്താണ് ആശാൻ കൽക്കത്തയിൽനിന്നു നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുവന്നത്. തീർച്ചയായും ആ പ്രകമ്പനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലും പ്രതികരണങ്ങൾ ഉളവാക്കീട്ടുണ്ടാവണം. ബാംഗളൂരിൽ വച്ചും കൽക്കത്തയിൽവച്ചും കേരളത്തിൽ വച്ചും ഒന്നുപോലെ അദ്ദേഹത്തിൽ ധർമ്മരോഷമുളവാക്കിയതു ജാതികൃതമായ പാതിത്യമാണ്. വിദ്യാപീഠങ്ങളിൽവച്ചുപോലും താനൊരവർണനാണെന്നു തിരിച്ചറിയേണ്ട താമസമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ, ആപ്തരിലാപ്തന്മാർപോലും അദ്ദേഹത്തോടിടത്തടിച്ചു പെരുമാറിയിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിൽവച്ചാണെങ്കിൽ സവർണരുടെ ധിക്കാരത്തെപ്പോലെത്തന്നെ സ്വജാതിക്കുള്ളിലെ ആഭിജാത്യക്കോമരങ്ങളുടെ ധിക്കാരവും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടദ്ദേഹത്തിന്. കേരളക്കരയിൽ മറ്റേതു സാമൂഹികപരിഷ്കാരത്തെക്കാളും മുമ്പടിയന്തരമായി നടപ്പാക്കേണ്ടതു ജാതിവൈകൃതധ്വംസനമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമായിട്ടുണ്ടാവണം. മനുഷ്യസാഹോദര്യത്തിലേക്കുള്ള ഒന്നാമത്തെ കാൽവെപ്പായി അതിനെ കണ്ടിട്ടുമുണ്ടാവണം അദ്ദേഹം. അനുഭവജ്ഞാനത്താൽ പിന്നെയും പിന്നെയും കത്തിജ്ജ്വലിച്ച ആ ധർമ്മരോഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ കൃതികളിലും ലാവപോലെ വഴിഞ്ഞൊഴുകീട്ടുണ്ട്. സമ്പൂർണകാവ്യങ്ങളിൽത്തന്നെ രണ്ടെണ്ണം മുഖ്യമായും ജാതിനിർമ്മാർജകങ്ങളായിട്ടാണല്ലോ രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവ രണ്ടിലുമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും അർഥവ്യാപ്തിയുള്ള ആഹ്വാനങ്ങൾ മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നത്.

"മാറ്റുവിൻ ചട്ടങ്ങളെ സ്വയ, മല്ലെങ്കിൽ
മാറ്റുമതുകളീ നിങ്ങളെത്താൻ"

എന്ന ഉദ്ബോധനം ജാതിക്കുമപ്പുറം കാലാതിവർത്തിയായി പ്രതിധ്വനിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആശാന്റെ അപ്രധാനകൃതി

കളിലും ജാതിനിർഭത്സനം അതിതീവ്രമായ ഭാഷയിൽത്തന്നെ വന്നുപോയിട്ടുണ്ട്.

"നരനു നരനശുദ്ധവസ്തുപോലും
ധരയിൽ നടപ്പതു തീണ്ടലാണുപോലും
നരകമിവിടമാണു, ഹന്ത, കഷ്ടം,
ഹരഹരയിങ്ങനെ വല്ല നാടുമുണ്ടോ?"

എന്ന പ്രലപനം ആരുടെയെല്ലാം കരളലിയിക്കുകയില്ല! രാമായണകഥ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി സംഗ്രഹിച്ചെഴുതിയതിനിടയിൽപ്പോലും പ്രസക്താനുപ്രസക്ത്യാ ജാതിവിഡംബനം ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ജാതിരക്ഷസ്സിന്റെ ദംഷ്ട്രകളേറ്റു തപ്തഹൃദയനായ ആശാൻ ഒരു തിയ്യക്കുട്ടിയെക്കൊണ്ട്

"ചിന്തിക്ക, ജാതിമദിരാന്ധരടിച്ചു തമ്മി-
ലന്തപ്പെടും തനയ;നെന്തിനയേ സ്വരാജ്യം?"

എന്നുപോലും ചോദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പല ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും ഇടയാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ് ഈ ചോദ്യം. അതെഴുതിയ കാലത്ത് ഏറെക്കുറേ ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനെതിരായിരുന്നില്ലേ ആശാൻ എന്നുപോലും സംശയിച്ചിരുന്നവരുണ്ട്. നിരാസ്പദമാണ് ആ സംശയം. അന്നത്തെ ഒരു തിയ്യക്കുട്ടിയുടെ വിചാരത്തിനിടയ്ക്കു നൈരാശ്യം മുഴുത്തത്രവരെ ചോദിച്ചുപോയതിൽ അനൗചിത്യമില്ലതന്നെ. അതിനുശേഷം പാലത്തിന്നടിയിലൂടെ വെള്ളമേറെ ഒഴുകിപ്പോയിട്ടും 'ജാതിമദിരാന്ധർ' നിന്നുപോരുകയാണ് നമ്മുടെ പൊതുജീവിതത്തിൽ. സ്വരാജ്യം കൈവന്നിട്ടും ആ തിയ്യക്കുട്ടിയുടെ നിലവാരത്തിലുള്ള സാധാരണക്കാർക്കു പറയത്തക്ക മേൽഗതിയൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ജാതി തിരിച്ചും സമുദായം തിരിച്ചുമാണ് എല്ലാത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും പോക്കിപ്പോഴും.

ആശാൻ തികച്ചും സ്വാതന്ത്ര്യവാദിയായിരുന്നു. 'ഒരുദ്ബോധനം' എന്ന കവിതയിൽ,

"സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെയമൃതം;
സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെ ജീവിതം;
പാരതന്ത്ര്യം മാനികൾക്കു
മൃതിയെക്കാൾ ഭയാനകം"

എന്നും 'സ്വാതന്ത്ര്യഗാഥ'യിൽ,

"ചട്ടറ്റ നിൻകരവാളിൻചലത്പ്രഭ
തട്ടുമാറാക ഞങ്ങൾക്കു കണ്ണിൽ;
വെട്ടിമുറിക്കുക കാൽച്ചങ്ങല, വിഭോ,
പൊട്ടിച്ചെറിയുകിക്കൈവിലങ്ങും"

എന്നും കരൾപൊട്ടി പാടിയ കവിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യതൃഷ്ണയെക്കുറിച്ചു സംശയിക്കുന്നതു സാഹസമാവും. പക്ഷേ, ഒന്നുണ്ട് : അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യദാഹം സ്വരാജ്യത്തിൽ ഒതുങ്ങിനിന്ന ദേശീയത്വമായിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിലെ മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം ദാഹിച്ചത്. ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ എല്ലാ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. ആശാന്റെ സമരം സാമൂഹികസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള പ്രക്ഷോഭണത്തിലാരംഭിച്ചുവെന്നേ ഉള്ളൂ, അതിനെ ദേശീയത്വവിരുദ്ധസമരമായി വല്ലവരും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ‘ഹരിശ്രീ’ പോലും പഠിക്കാത്തവരാണെന്നു പറയേണ്ടിവരും.

ആശാൻ കവിത-ഒരു പഠനം
(ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി)

2JCH82

- അതതു കാലഘട്ടങ്ങളിലെ സാമൂഹികപ്രശ്നങ്ങളോടു പ്രതികരിക്കുന്നവരാണ് കവികൾ. പാഠഭാഗത്തിലെ ആശയംകൂടി പരിഗണിച്ച് പ്രതികരിക്കുക.

- "മാറ്റുവിൻ ചട്ടങ്ങളെ സ്വയമല്ലെങ്കിൽ
  മാറ്റുമതുകളീ നിങ്ങളെത്താൻ!"

  "സ്നേഹം താൻ ശക്തി ജഗത്തിൽ-സ്വയം
  സ്നേഹം താൻ ആനന്ദമാർക്കും."

  മുകളിൽ കൊടുത്ത കാവ്യഭാഗങ്ങൾ മുൻനിർത്തി കുമാരനാശാന്റെ ജീവിതവീക്ഷണം എന്ന വിഷയത്തിൽ കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- "അനുഭവജ്ഞാനത്താൽ പിന്നെയും പിന്നെയും കത്തിജ്ജ്വലിച്ച ആ ധർമ്മരോഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ കൃതികളിലും ലാവപോലെ വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നുണ്ട്."

  ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ ആഖ്യാനസവിശേഷത പ്രകടമാവുന്ന ഒരു സന്ദർഭമാണല്ലോ ഇത്. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്ത് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- ഒരു ജാതിയിൽ നിന്നല്ലോ പിറന്നിടുന്നു സന്തതി നരജാതിയിതോർക്കുമ്പോളൊരു ജാതിയിലുള്ളതാം.

  (ശ്രീനാരായണഗുരു)

  നവോത്ഥാനമൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ഇത്തരം ദർശനങ്ങൾ കുമാരനാശാനെ എത്രമാത്രം സ്വാധീനിച്ചു എന്നുപരിശോധിച്ച് ഉപന്യാസം തയാറാക്കുക.

പദകോശം

അന്യത്ര	-	മറ്റൊരിടത്ത്
ആപ്തൻ	-	വിശ്വസ്തൻ
പാതിത്യം	-	ഭ്രഷ്ട്
പ്രലപനം	-	അർഥമില്ലാത്ത വാക്ക്, വിലാപം
തൃഷ്ണ	-	തീവ്രമായ ആഗ്രഹം
ധ്വംസനം	-	നശിപ്പിക്കൽ
നിർഭത്സനം	-	ശകാരം, നിന്ദിച്ചു പറയുക

ബുദ്ധന്റെ ഉപദേശം

ഇന്ത്യയുടെ ആകൃതിയെത്തന്നെ പാടെ മാറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്ന രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ, ബുദ്ധമതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മപ്രവർത്തനവും സ്ഥാപിതങ്ങളായ പൂർവമതങ്ങളുടെ മേൽ അതിന്റെ ആഘാതവും മതത്തിന്റെ നിക്ഷിപ്തതാൽപ്പര്യങ്ങളോടുള്ള അതിന്റെ വഴക്കും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. വിവാദങ്ങളുടെയും തർക്കങ്ങളുടെയും മോഹകമായ ആകർഷണത്തിന്ന് ഇന്ത്യ എന്നും വിധേയമായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവയെക്കാളൊക്കെ എത്രയോ അധികമായി, ജ്യോതിർമ്മയനായ ഒരു മഹാനുഭാവന്റെ വ്യക്തിവൈശിഷ്ട്യം ജനങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽത്തട്ടിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണ അവരുടെ മനസ്സിൽ പുത്തനായിരുന്നു. ആത്മീയചിന്തയുടെ സൂക്ഷ്മഭേദങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പുരാതനമെങ്കിലും വളരെ പുത്തനും അചുംബിതവുമായ ബുദ്ധസന്ദേശം, ബുദ്ധിശാലികളുടെ ഭാവനയെ ഹഠാദാകർഷിച്ചു; അതു ജനഹൃദയങ്ങളുടെ അഗാധതലങ്ങളിലോളം ചെന്നു. ബുദ്ധൻ തന്റെ ശിഷ്യരോടു പറഞ്ഞിരുന്നു: "എല്ലാ നാടുകളിലേക്കും ചെല്ലുക, ഈ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുക. ദരിദ്രരും എളിയവരും പണക്കാരും മേലാളരും എല്ലാം ഒന്നാണെന്നും സമുദ്രത്തിൽ നദികളെന്നപോലെ ഈ മതത്തിൽ എല്ലാ ജാതികളും ഒന്നിച്ചുചേരുന്നുവെന്നും അവരോടു പറയുക." അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം സാർവത്രികമായ സൗഹൃദവും എല്ലാറ്റിനോടുമുള്ള സ്നേഹവുമായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, "ഒരിക്കലും ഈ ലോകത്തിൽ വിദ്വേഷംകൊണ്ട് വിദ്വേഷം ഇല്ലാതാകുന്നില്ല; സ്നേഹംകൊണ്ട് വിദ്വേഷം ഇല്ലാതാവുന്നു." "മനുഷ്യൻ ക്രോധത്തെ കാരുണ്യംകൊണ്ടും തിന്മയെ നന്മകൊണ്ടും ജയിക്കട്ടെ."

നീതിനിഷ്ഠയുടെയും ആത്മസംയമത്തിന്റെയും ആദർശമായിരുന്നു അത്. “ഒരുവൻ യുദ്ധത്തിൽ ആയിരം പുരുഷന്മാരെ ജയിച്ചേക്കാം; പക്ഷേ, ആര് അവനവനെത്തന്നെ ജയിക്കുന്നുവോ, അവനാണ് ഏറ്റവും വലിയ ജേതാവ്.” “ജന്മംകൊണ്ടല്ല, കർമ്മംകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഒരു മനുഷ്യൻ ചണ്ഡാളനോ ബ്രാഹ്മണനോ ആകുന്നത്.” പാപിയെപ്പോലും പഴിക്കാൻ പാടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, “പാപകർമ്മങ്ങളാചരിച്ചവരോട് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു കഠിനവാക്കു പറയുക, അവരുടെ കുറ്റമാകുന്ന പുണ്ണിൽ ഉപ്പുതേയ്ക്കുക, ആരു ചെയ്യും അത്?” മറ്റൊരുത്തന്റെ മേലുള്ള ജയംപോലും അസുഖകരങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ ചെയ്യും — “വിജയം വിദ്വേഷത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു; കാരണം, വിജിതൻ ദുഃഖിതനാണ്.”

ഇതൊക്കെ അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചത് മതത്തിന്റെ വല്ല അനുമതിയോ ദൈവത്തെയോ പരലോകത്തെയോ കുറിച്ചുള്ള വല്ല പ്രസ്താവവുമോ കൂടാതെയാണ്. അദ്ദേഹം യുക്തിയെയും ഹേതുവാദത്തെയും അനുഭവത്തെയും അവലംബമാക്കുകയും സത്യത്തെ സ്വന്തം മനസ്സിൽ അന്വേഷിക്കുവാൻ ജനങ്ങളോടാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറകയുണ്ടായത്രേ: “ബഹുമാനംകൊണ്ട് ആരും എന്റെ ധർമ്മം സ്വീകരിക്കേണ്ടതില്ല; സ്വർണത്തെ തീയിലിട്ടു പരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, ആദ്യം അതു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുക.” സത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയാണ് എല്ലാ ദുഃഖത്തിന്റെയും കാരണം. ഒരീശ്വരനുണ്ടോ കേവലത്വമുണ്ടോ, ഇല്ലയോ എന്നൊന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നില്ല. അദ്ദേഹം വിധിക്കുകയോ നിഷേധിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അറിയുക സാധ്യമല്ലാത്തേടത്തു നാം ഒരു തീരുമാനം നിർത്തിവെയ്ക്കണം. ഒരു ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി ബുദ്ധൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതായി കാണുന്നു: “അറിയപ്പെട്ട എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും സംബന്ധിച്ച നിരപേക്ഷമായ ഒന്നാണ് കേവലത്വം എന്നതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ, അതിന്റെ സത്തയെ, അറിയപ്പെട്ട യാതൊരു ഹേതുവാദരീതികൊണ്ടും സ്ഥാപിയ്ക്കുക സാധ്യമല്ല. മറ്റു വസ്തുക്കളോടു നിരപേക്ഷമായ വല്ലതിനും സത്തയുണ്ടെന്നു നമുക്ക് എങ്ങനെ അറിയാം? നാം അറിയുന്ന നിലയിലുള്ള ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുക്കെ പരസ്പരബന്ധങ്ങളുടെ ഒരു വ്യവസ്ഥയാണ്; നിരപേക്ഷമായതോ ആകാവുന്നതോ യാതൊന്നും നമുക്കറിഞ്ഞുകൂട.” അതുകൊണ്ടു നമുക്കു ഗോചരമാകാവുന്നവയുടെയും ഖണ്ഡിതമായ അറിവുണ്ടാകാവുന്നവയുടെയും സീമയിൽ നാം ഒതുങ്ങിനിൽക്കണം.

അനുഭവങ്ങളുടെ ഈ ലോകത്തിൽ നാം പദങ്ങളും വിവരണങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി, ‘അതുണ്ട്’, ‘അതില്ല’ എന്നൊക്കെപ്പറയുന്നു. എന്നാൽ കാര്യങ്ങളുടെ പുറംകാഴ്ചയ്ക്കു പിന്നിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ഇതു രണ്ടും ശരിയല്ലെന്നും യഥാർഥത്തിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെ വിവരിക്കാൻ നമ്മുടെ ഭാഷ അപര്യാപ്തമാണെന്നും വരാം. ‘ഉൺമ’യുടെയും ‘ഇല്ലായ്മ’യുടെയും നടുവിലെവിടെയോ, അഥവാ അവയ്ക്കപ്പുറത്തോ ആണ് സത്യമെന്നു വരാം. പുഴ നിരന്തരം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നിമിഷംതോറും അത് അങ്ങനെത്തന്നെ നിൽക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. എങ്കിലും വെള്ളം എപ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. തീയും അങ്ങനെത്തന്നെ. തീനാളം പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ രൂപവും ആകൃതിയുംപോലും നിലനിർത്തുന്നു. എങ്കിലും അതൊരിക്കലും അതേ നാളമായി നിൽക്കുന്നില്ല. അനുനിമിഷം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. അങ്ങനെ എല്ലാം നിരന്തരം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജീവിതം അതിന്റെ നാനാരൂപങ്ങളിലും ആയിത്തീരലിന്റെ ഒരു പ്രവാഹമാണ്. യാഥാർഥ്യമെന്നത് ശാശ്വതവും മാറ്റമില്ലാത്തതുമായ ഒന്നല്ല, നേരെമറിച്ച് ഏറെക്കുറേ ഒരുതരം ജ്യോതിർമ്മയചൈതന്യമാണ്,

ശക്തികളുടെയും ചലനങ്ങളുടേതുമായ ഒന്ന്, ഒരനുവർത്തനപരമ്പര. കാലമെന്ന ആശയമാകട്ടെ, “ഈ സംഭവത്തിൽ നിന്നോ ആ സംഭവത്തിൽനിന്നോ വെറും സങ്കേതത്താൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ട ഒരു സങ്കൽപ്പം” മാത്രമാണ്. ഒരു സംഗതി വേറെയെന്തെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ കാരണമാണെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ശാശ്വതസത്താസാരം ഇല്ല. ഒരു വസ്തുവിന്റെ സാരം മറ്റു വസ്തുക്കളെന്നു വിളിക്കുന്നവയുമായുള്ള അതിന്റെ സഹജസംബന്ധധർമ്മമാണ്. നമ്മുടെ ദേഹങ്ങളും നമ്മുടെ ആത്മാക്കളും അനുനിമിഷം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; അവ ഇല്ലാതായിത്തീരുകയും അവയെപ്പോലുള്ളതെങ്കിലും വ്യത്യസ്തമായ വേറെയൊന്നു പ്രത്യക്ഷമായി പിന്നെ വിലയം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഒരർഥത്തിൽ നമ്മൾ ഇക്കാലമത്രയും മരിച്ചുകൊണ്ടും വീണ്ടും ജനിച്ചുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു; ഈ അനുക്രമപരമ്പര ഒരു അഭഗ്നമായ അഭിന്നതയുടെ തോന്നൽ ഉണ്ടാക്കുന്നു. “അതു നിരന്തരപരിണാമിയായ ഒരു അഭിന്നത്വത്തിന്റെ ഒരനുസ്യൂതത്വമാണ്.” എല്ലാം തന്നെ ചഞ്ചലത്വവും ചലനവും മാറ്റവുമാകുന്നു.

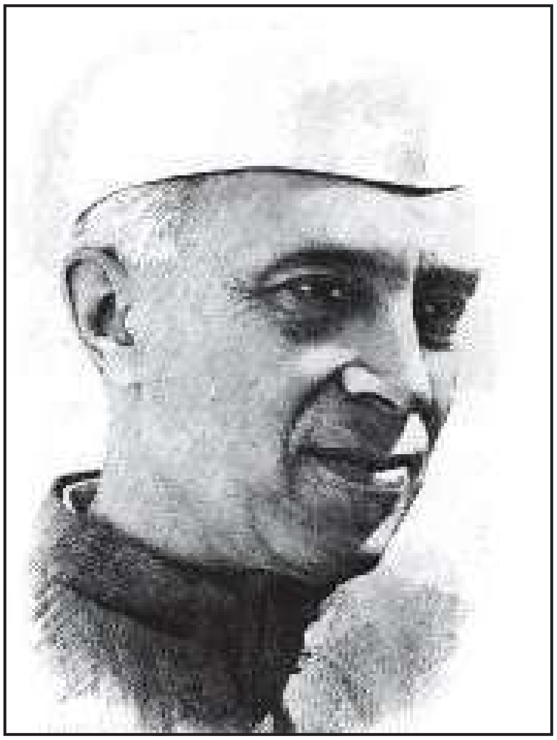

ബുദ്ധൻ തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കുപദേശിച്ചത്, അവർക്ക് എന്തൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാനും എന്തൊക്കെയനുസരിച്ചു ജീവിക്കാനും കഴിയുമെന്നു താൻ കരുതിയോ, അതൊക്കെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം എല്ലാറ്റിന്റെയും പൂർണവിവരണമായിരിക്കാൻ, ഉള്ളതിനെയെല്ലാം തികച്ചും വെളിപ്പെടുത്തിക്കാണിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. ഇങ്ങനെയൊരു കഥയുണ്ട്: ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം കുറച്ചു കരിയിലകൾ കൈയിലെടുത്ത്, തന്റെ കൈയിലുള്ള ആ ഇലകൾ കൂടാതെ വേറെ വല്ല ഇലകളുമുണ്ടോ എന്നു പറയാൻ തന്റെ പ്രേഷ്ഠശിഷ്യനായ ആനന്ദനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആനന്ദൻ മറുപടി പറഞ്ഞു: “ശരൽക്കാലത്തിലെ ഇലകൾ നാലുപാടും വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവ സംഖ്യാതീതങ്ങളുമാണ്.” അപ്പോൾ ബുദ്ധൻ പറഞ്ഞു: “അപ്പോലെത്തന്നെ ഞാൻ നിനക്ക് ഒരുപിടി സത്യങ്ങൾ തന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കുപുറമെ, വേറെയും ആയിരക്കണക്കിൽ, എണ്ണാൻ കഴിയാത്തത്ര സത്യങ്ങളുണ്ട്.”

ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്തൽ
(ജവഹർലാൽ നെഹ്റു)

(വിവ : സി.എച്ച്. കുഞ്ഞപ്പ)

2JLI9P

- ബൗദ്ധദർശനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവിന്റെ ചില നിരീക്ഷണങ്ങളാണിവ.
  - സാർവത്രികസൗഹൃദം, എല്ലാറ്റിനോടുമുള്ള സ്നേഹം
  - നീതിനിഷ്ഠതയുടെയും ആത്മസംയമനത്തിന്റെയും ആദർശം.

  കൂടുതൽ നിരീക്ഷണങ്ങൾ പാഠഭാഗത്തുനിന്നു കണ്ടെത്തി ബൗദ്ധദർശനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ലഘുകുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- "ഒരിക്കലും ഈ ലോകത്തിൽ വിദ്വേഷംകൊണ്ട് വിദ്വേഷം ഇല്ലാതാകുന്നില്ല. സ്നേഹം കൊണ്ട് വിദ്വേഷം ഇല്ലാതാവുന്നു."
  ബുദ്ധസന്ദേശത്തിന്റെ കാലികപ്രസക്തി വിശകലനം ചെയ്ത് സ്വന്തം നിരീക്ഷണങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുക.
- "നെഹ്റുവിന്റെ പ്രധാന കൃതികളൊക്കെ ചരിത്രപരങ്ങളോ ചരിത്രപ്രധാനങ്ങളോ ആണ്. ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാധാരണയായി സർഗാത്മകസാഹിത്യത്തിന്റെ അഥവാ ശുദ്ധസാഹിത്യത്തിന്റെ ശേഖരണത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെടാറില്ല. എന്നാൽ നെഹ്റുവിന്റെ ചരിത്രങ്ങൾ കവിതയും നാടകവും നോവലും പോലെ സർഗാത്മകസാഹിത്യ കോടിയിൽപ്പെടുന്നു. ഇവയുടെയെല്ലാം സ്വഭാവസവിശേഷതകൾ അവയിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രപഞ്ചപ്രതിഭാസങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യതീർഥങ്ങളിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങിയ നെഹ്റു, ചരിത്രത്തിന്റെ അസ്ഥിഖണ്ഡങ്ങളിൽ ആത്മാവിന്റെ ചൈതന്യവും ഹൃദയത്തിന്റെ വികാരങ്ങളും കോരിപ്പകർന്ന് വാർത്തെടുത്ത ജീവത്തായ കലാസൃഷ്ടികളാണവ."

  (സാഹിത്യശില്പിയായ നെഹ്റു - സി.പി. ശ്രീധരൻ)

  നെഹ്റുവിന്റെ കൃതികളെക്കുറിച്ചുള്ള സി.പി. ശ്രീധരന്റെ ഈ നിരീക്ഷണം പാഠഭാഗവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് വിശകലനം ചെയ്യുക.
- "പാപകർമ്മങ്ങളാചരിച്ചവരോട് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു കഠിനവാക്കു പറയുക, അവരുടെ കുറ്റമാകുന്ന പുണ്ണിൽ ഉപ്പുതേയ്ക്കുക, ആരു ചെയ്യും അത്?" ആരു ചെയ്യും അത് എന്ന ചോദ്യത്തിനുപകരം ആരും അത് ചെയ്യില്ല എന്ന പ്രസ്താവനയായിരുന്നെങ്കിൽ സന്ദർഭത്തിന്റെ ഭാവത്തിനു വരുന്ന മാറ്റമെന്തായിരിക്കും? ചർച്ചചെയ്യുക.
- "മറ്റുള്ളവന്റെ മേലുള്ള ജയം പോലും അസുഖകരങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ ചെയ്യും. വിജയം വിദ്വേഷത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു; കാരണം, വിജിതൻ ദുഃഖിതനാണ്." ബുദ്ധന്റെ ഈ നിരീക്ഷണം വിശകലനം ചെയ്ത് സ്വന്തം നിലപാട് സമർഥിക്കുക.

പദകോശം

അചുംബിതം	-	നവമായ (പുതിയ)
അഭഗ്നം	-	നശിക്കാത്ത
അനുവർത്തനം	-	അനുസരണമായത്
അനുസ്യൂതം	-	ഇടവിടാതെ
കേവലത്വം	-	ശുദ്ധമായ (മറ്റൊന്നും ചേരാത്ത)
ഗോചരം	-	ഇന്ദ്രിയങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള അറിവ്
ജ്യോതിർമ്മയം	-	തേജോരൂപമായ
നിക്ഷിപ്തം	-	ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള
നിരപേക്ഷം	-	ആശ്രയിക്കാത്ത
വിജിതൻ	-	പരാജയപ്പെട്ടവൻ
സത്ത	-	ഉണ്മ
സീമ	-	അതിര്
ഹേതുവാദം	-	യുക്തിവാദം

2JVEBC

ഞാൻ എന്നെക്കുറിച്ച്

പ്രവർത്തനങ്ങൾ	വിലയിരുത്തൽ
• കഥ വായിച്ച് ആശയതലം, ഭാവതലം, സാമൂഹികതലം എന്നിവ മനസ്സിലാക്കുന്നു.	
• വിശകലനക്കുറിപ്പിലെ ആശയങ്ങൾ, സ്വന്തം നിരീക്ഷണങ്ങൾ, ഭാഷ എന്നിവയുടെ നിലവാരം.	
• ഭാവാത്മകമായി അർഥവ്യക്തതയോടെ കവിതാലാപനം നടത്തുന്നു.	
• **ഉപന്യാസം** ആശയങ്ങൾ ഘടന സ്വന്തം നിരീക്ഷണങ്ങൾ യോജിച്ച ഭാഷ (പദങ്ങൾ, പ്രയോഗങ്ങൾ)	

എഴുത്തുകാരെ അറിയുക

എസ്.വി. വേണുഗോപൻനായർ

1946 ൽ തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയിലെ നെയ്യാറ്റിൻകരയിൽ കുളത്തൂർ (കാരോട്) ജനനം. കോളേജ് അധ്യാപകൻ, പ്രിൻസിപ്പൽ എന്നീ നിലകളിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. കൃതികൾ: ഗർഭശ്രീമാൻ, ആദിശേഷൻ, തിക്തം തിമിരം, ഒറ്റപ്പാലം, കഥകളതിസാദരം, പരദൈവങ്ങൾ, വീടിന്റെ നാനാർഥം, വരുമ്പോൾ ഞാനെന്തു പറയും, രേഖയില്ലാത്ത ഒരാൾ, ഭൂമിപുത്രന്റെ വഴി. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എൻ.എൻ. കക്കാട് (1927 - 1987)

കക്കാട് നാരായണൻ നമ്പൂതിരി. കോഴിക്കോട് ജില്ലയിലെ അവിടനല്ലൂരിൽ ജനിച്ചു. കൃതികൾ: ശലഭഗീതം, ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി അറുപത്തിമൂന്ന്, പാതാളത്തിന്റെ മുഴക്കം, കവിത, വജ്രകുണ്ഡലം, ഇതാ ആശ്രമമൃഗം കൊല്ല് കൊല്ല്, സഫലമീയാത്ര, പകലറുതിക്കുമുമ്പ്, നാടൻചിന്തുകൾ, കവിതയും പാരമ്പര്യവും, അവലോകനം. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, വയലാർ അവാർഡ്, ഓടക്കുഴൽ അവാർഡ്, ആശാൻ പ്രൈസ് ഫോർ പോയട്രി, കുമാരനാശാൻ സ്മാരക അവാർഡ് എന്നിവ ലഭിച്ചു.

ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി (1903 - 1977)

തൃശൂരിലെ കണ്ടശ്ശാംകടവിൽ ജനനം. സാഹിത്യവിമർശകൻ, അധ്യാപകൻ, വാഗ്മി, വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി എന്നീ നിലകളിൽ ബഹുമുഖമായ വ്യക്തിത്വത്തിനുടമ. കൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ (ആത്മകഥ), കാവ്യപീഠിക, നാടകാന്തം കവിത്വം, മാറ്റൊലി, വായനശാലയിൽ (നാലു ഭാഗങ്ങൾ), മാനദണ്ഡം, പ്രൊഫസർ, കൊന്തയിൽനിന്ന് കുരിശിലേക്ക്, പാറപ്പുറത്തു വിതച്ച വിത്ത് തുടങ്ങിയവ പ്രധാന കൃതികൾ.

ജവഹർലാൽ നെഹ്റു (1889 - 1964)

അലഹാബാദിൽ 1889 നവംബർ 14 നു ജനിച്ചു. ഇന്ത്യയുടെ ആദ്യത്തെ പ്രധാനമന്ത്രി. പതിനഞ്ചാം വയസ്സിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിനായി ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയി. 1912 ൽ ഇന്ത്യയിൽ തിരിച്ചെത്തി. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനു നേതൃത്വം നൽകി. പല പ്രാവശ്യം ജയിലിൽ കഴിയേണ്ടിവന്നു. ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്തൽ, ഒരച്ഛൻ മകൾക്ക് അയച്ച കത്തുകൾ തുടങ്ങിയവ പ്രധാന കൃതികൾ.

സി.എച്ച്. കുഞ്ഞപ്പ (1907 - 1980)

കണ്ണൂർ ജില്ലയിലെ പെരളശ്ശേരി, ചന്ത്രോത്ത് ജനിച്ചു. വിവർത്തകൻ, ഗദ്യകാരൻ എന്നീ നിലകളിൽ പ്രസിദ്ധൻ. പത്രാധിപരായും അധ്യാപകനായും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവിന്റെ ആത്മകഥ, ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്തൽ തുടങ്ങിയവ വിവർത്തനം ചെയ്തു. ജവഹർലാൽ നെഹ്റു (ജീവചരിത്രം), സ്മരണകൾ മാത്രം (ആത്മകഥ) തുടങ്ങിയവ കൃതികൾ.